Downloaded from: www.ketabton.com
Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه:

ددې کتاب دچاپ حق خوندي دئ.

دکتاب نوم: د ابراهیم ادهم په پلونو (ناول)
لیکوال : عبدالله الهام جمالزی
خپرندوی: دانش خپرندویه ټولنه _ پېښور
شمېر : زرټوکه
چاپ کال: ۲۰۰۸ز جون/ ۱۳۸۷ل جوزا
کمپوزر: پخپله لیکوال
ډیزاین: ذبیح الله شفق
انلاین چاري: عبدالله احسان - لراوبر [لوی] افغانستان http://www.larawbar.com

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لراوبر افغانستان
www.larawbar.com

لـړلیک:

- ډالۍ
- د سر د خبرو په پلمه:

1. -------------------- خپرکی - د بابا ترکاني
2. -------------------- خپرکی - د روژې میاشت
3. -------------------- خپرکی - د بابا غوسه
4. -------------------- خپرکی - اختر
5. -------------------- خپرکی - د ښځې اوښکې
6. -------------------- خپرکی - اووه ټګان
7. -------------------- خپرکی - د پلار ناروغي
8. -------------------- خپرکی - د قناعت درس
9. -------------------- خپرکی - د آمنې راتګ
10. -------------------- خپرکی - له مینې د پلار خبربدا
11. -------------------- خپرکی - پوهنتون ته تګ
12. -------------------- خپرکی - پوهنتون
13. -------------------- خپرکی - آمنې ته لیک
14. -------------------- خپرکی - د پلار مرګ
15. -------------------- خپرکی - غم او هیله (وروستۍ برخه)

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

16. پـــــــــــاى

ډالۍ:

خپل ګران مورا و پلار ته چې په هر درد مې خوږمن او په هره خوښۍ مې خوښ دي ټولو هغو اولادونو ته چې د مور او پلار زړه يې ساتلى او روح يې د هغوى په دعاوو ژوند اخلي.

ليکوال

د سرد خبرو په پلمه:

د مينې او ښکلا د سپيڅلي ښتن په پاک نامه:

ماله کوچينوالي له داستان سره زياته مينه درلوده د ليکوالو داستانونه به مې لوستل خوند به مې ترې اخيست. لمړى داستان مې په ملالۍ مجله کې ولوست پلار مې راته مجلې راوړلې او مابه چې لوستلې هغه ته به يې هم خوند ورکاوه ، خو زه پوهيدلم هغه به راته دمجلې هره برخه ښووله: زويه داولوله ... داولوله ... خو هيڅکله يې راته ونه ويل چې دادستانونه هم ولوله ، اوخپله به يې داسې په مينه مينه لوستل چې توبه.
زه نه غواړم دداستان په اړه درته ځيرنيزې خبرې وکړم ، خودايادونه کول اړين بولم چې دداستان هغه تعريف چې وکولاى شي دداستان دبېلابېلو قسمونو استازيتوب وکړي ګران کاردى هان زما په اند ناشونې خبره ده. خو بيا هم ځينو لويو ليکوالو په ځينو وختونو کې دداستان دځينو قسمونو لپاره ځينې تعريفونه کړي دي. مثلاً جوزوف شپيلي (Joseph Shipley) دنړى دادبي اصطلاحاتو په

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرهنګ کې لیکلي: داستان د پېښو د لېږدولو او بیانولو لپاره عامه اصطلاح ده. عموماً په داستاني ادبیاتو کې داستان د دوه متضادو ځواکونو او یوې موخې ترمنځ د کشمکشونو او هڅو دښوولو ډولګه ده.

همدارنګه نور لیکوال هم بېل بېل باورونه لري څوک زیاتونې لري څوک بیا هغه د چاخبره داتعریف هم زیات بولي خو په هرحال دداستان اوریدلو شوق ډیرعجیب دی بیا زموږ په ټولنه کې چې لیک لوست ډیر مروج ندی او هغه د چاخبره لیکلي مو په درد نه لګیږي د شپې به ګرد چاپېره سره کېناستلو دیوچا له خولې به مو داستان ته چرت ونیو: په کور کې یې څه نه درلودل سباته له شپانه سره صحراته ووت په لاره کې په چرتونو کې ډوب روان وو چې یو څه یې سترګې وبرېښولې... هره شېبه بس یو ه تلوسه راسره وه هغه داچې وروسته څه وشول بیا څه وشول... دداستان ترپایه به ټول آرام ووچا به څه نه ویل په پای کې به مو یاویل چې کاشکي زه دهغه په ځای وای څومره زړور وو یابه موویل چې زه نه غواړم دهغه په شان واوسم...

اوس مهال پښتانه کیسه لیکوال ښې کیسې لیکي ښه تصویرونه باسي او ښه هیجان او ښه منځ پانګه او دکیسې کښښ ښه ساتي مګر زیاتره لیکوال بیادکیسې پیغام ته څومره پام نه کوي یواځې لکه خپله کومه خاطره چې نندارې ته ږدي خلک یې لولي ، وخت پرې تیروي مګر په پای کې له ځانه سره وایي:

- ښه نو څه ګټه ؟

دادلیکوال دکیسې په کمزورۍ دلالت کوي. که هرڅومره هغه دچاخبره څو حقیقت ته ورته ، منطقي ، کښښي او ښه انځورګري په کیسه کې وکړي مګر چې په پای کې لوستونکی ووایي چې (نو څه ګټه ؟) زما په خیال کیسه په لوستلو نه ارزي او دلوستونکي دو خت ضایع کول دي.

کیسه که هرڅومره هیجان لري ، حقیقت ته ورته وي باید هغو مره له ځانه سره ښه پیغام هم ولیږدوي داسې نه چې بیا یو بل لیکوال قلم

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسې راواخلي او لوستونکو ته تشريح وليکي چې پدې کيسه کې دغه پيغام پروت وو.

يو امريکايي کيسه ليکوال ښاغلی رينګ لاردنر ښه کيسه ليکوال دی. خوکومه انځور ګري چې هغه په کيسه کې لري شايد بل ليکوال يې له هغه ښه ولري، کوم هيجان چې هغه په کيسه کې اچوي بل يې له هغه ښه اچوي. خو کله چې پيغام ته رسيږي هرڅوک وا يي چې د هغه کيسې نوڅکه ښې دي.

داستان، داستان عجيبه کلمه ده، کله کله له ځانه سره تعجب شم، زه چېرته او داستان ليکنه چېرته، خو د نورو داستانونه چې لولم زړه مې غواړي چې زه هم دومره داستانونه وليکم، دومره داستانونه وليکم چې نور مې په زړه آرمان پاتې نشي، خو دا مې هم تل په ياد وي چې ښه داستان له پيغامه ډک داستان له ښتنې مينې ډک داستان.

زه په داستان کې د پيغام پلوی يم، زړه مې غواړي هر داستان مې يو پيغام ولري بې پيغامه داستان راته د وخت تيرول ښکاري او په خلکو يې ظلم او تپل ګڼم، خو تر اوسه په داستان کې لومړني ګامونه پورته کوم، پس تاسې هم را نه د پاخه داستان ليکوال تمه مه کوئ ولې ډير مې زړه غواړي چې د ښتو ژبې لپاره داسې پاخه داستانونه وليکم چې په بله هيڅ ژبه کې کوم ليکوال نه وي ليکلي.

هرڅوک تمه لري چې بهترين شي، زه هم په همدې تمه قلم چلوم، دا څووم داستان دی چې ليکم يې هيله ده چې هسې ستاسې قيمتي وخت پرې ضايع نه کړم، تر پايه يې ولو لئ هيله ده خوند او پند ترې دواړه واخلئ او ماته د برياوو دعا وکړئ.

په ډيره مينه او ادب

عبدالله الهام جمالزی

تهران، ايران

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی خپرکی

دبابا ترکاڼي:

زما نوم اسد دی ، خو اوس راته خلک اسد غزني چی وايي ، چې کوچنی وم له پلار سره په کورکې يواځې وم ، مورمې نه په ياد يږي. دغزني په خشک کې اوسېدلو او پلار به په ښار کې ترکاڼي کوله زه به هم ورسره اخته وم ، کله به مې په هغه توره چايجوشه کې چای دم کړ ، کله به مې ورته نسوار راوړل او نور به نو د ميز خوا ته په نرو او نازکو پوټکو کې په لوبو اخته وم ، نه به راسره د سبناري غم وو نه به مې هم د غرمې ډوډۍ ته فکر کاوه او نه به مې هم د ماسخوتن خوراک په ياد وو او نه به هم لکه پلار هسې د پورونو او نورو سرخوږيو کوم فکر راسره وو.
سهار به لمرخاته په دکان کې وو پلار به لنډ کميس او غټ پرتوګ واغوستل او قلم به يې د غوږ شاته کېښود ترښځ او پلونه به يې تيره کړل او کرار کرار به يې کار شروع کړ ما به ستره توره چايجوشه راسره واخيسته او د جومات له کوهي څخه به مې راډکه کړه ، وړاندې به د نغري خواته ورته کېښاستم او اور به مې ورته بل کړ ، څو به مې ګيلاسونه پريمينځل د چايجوشې د ځغا وخت به رارسېدلی وو ، رابه غلم خواته به يې کېناستم او يو لرګی به مې راواخيست يوسر به مې يې په غوږ کيښود بل په چايجوش او کرار به مې د اوبو د جوش سندرې ته غوږ ونيو ، کله به تيز شو او کله به کرار کله به هم په پړ کار بدل شو.
سپين خيرن دسترخوان به مې هوار کړ او ډوډۍ به مې پرې کيښوده بوره به مې راوړه لومړی به مې په خپل ګيلاس کې واچوله بيا به مې د بابا په ګيلاس کې هم واچوله بابا ته به مې غږ کړل او دواړو به چای وڅښلو ، چای به چې تمام شو لاړم به چای جوش به مې بيا له اوبو ډکه کړه د نغري خواته به مې کيښوده ، د کتابونو بکس به مې د لرګو له

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

منځه راوویسته شاته به مې واچاوه پلار به راته ټیټ شو او په تندي به یې ښکل کړم نور به نو آزاد وم مخ په ښوونځي به تللم.
له دکانه به چې ووتلم اډونه به مې سپک شول ، نور به د بابا غږونه ویرولم.
- اسده زویه منډه نسوار راوړه... لاس مه وهه... پورته اوبه راوړه... متر چیرته دی بیا دپه کومه کړ ؟... هه دا ونیسه.
نور به دا غږونه نه وو ، په بیروبار کوڅو کې به ووتلم ، د هزاره ملګرو په اوږو به مې لاس واچاوه او ښوونځي ته به لاړم ، ټوله لاره به مو خندل او چې خدای پاماني به مو کوله یو بل به مو په مخ په څپیړه وواهه او په خندا به له یوبله ګوښي شوو.
د یوبل نظرونه مو نه وو پکار ، نه مو د یوبل په کارونو کې کار وو ، محمدعلی زموږ د ښنګ مارکیټ د یو رخت فروش زوی وو ، چې پلار به د غرمې په خوب ویده شو دواړه به د جومات انګړ ته ننوتلو او توپ بازي به مو شروع کړه خو هغه توپ سم نه شو و هلای هره ورځ به مو جګړه وکړه بیا به رخصت شوو خو سبا به بیا په ښوونځي کې راترغاړې وت او یوبل به موښکل کړ ، هره ورځ به مو له یوبل سره قول کاوه چې بیا به جنګ نه کوو خو چې هغه به توپ له دیواله واړاوه زه به مرور شوم او که به مې پخلا کولو ته راغی ما به ورسره جنجال وکړ.
غرمه به له ښوونځي راغلم ، پلار به غیږه راته خلاصه کړه او په تندي به یې ښکل کړم بکس به مې یې له شا خلاص کړ او په مخامخ دیوال به یې ځوړند کړ بیا به یې په کار شروع وکړه زما به چې د مه جوړه شوه پلار به دیګ ته وکتل بیا به یې ماته سترګې کش کړې موسک به شو.
- بچیه څه درته پاخه کړم ؟
زه خو پوهیدم چې یواځې ددې لپاره وایي چې لاړشم دیګ پریمینځم او به راوړم او ګیلاسونه پاک کړم او هغه پیسې راکړي لاړشم سبزي مارکیټ ته بنډۍ واخلم یا الوګان. مابه ټنډه ګونځې کړه.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نن يې نه خورو .
پلار به وخندل کار به يې پرېښود او را به غی مخامخ به راتـه کېناست او لاسونه به مې يې په لاس کې ونيول راته موسک به شو .
- ولې ؟ تـه يې نه خورې کـه داسې وي نو زه ځانته بيسکټ راوړم او پخپله يې خورم.
- نه نه زه يې هم خورم
پلار به وخندل په مخ به يې وټپولم ، بيا به ديګونو تـه ور روان شو او په ديګ کې به يې ګيلاسونه ورټول کړل او له دکانه به ووت د دروازې خواته به چې رسيده زه به ور ووتلم او ديـګ او ګيلاسونه بـه مـې ترې واخيستل ، هغه به راته وکتل او په سر به يې ښکل کړم.
په جومات کې به مې ديګ پرېنمينځه ګيلاسونه به مې پريمينځل خو ګيلاسونه به مې يويو د ګلونو شاته پټ کړل ځکه هرڅوک به راتللو او په ګيلاس کې به مې يې اوبه څښلې مابه هغـه بيا پريمينځـه او بيا بـه پکې بـل اوبـه څښـلې. ديګونـه بـه مـې راوړل د نغـري خواتـه بـه مـې کيښودل پلار به د تور او پيوند واسکټ لور ته ور روان شو له جيبه به يې پيسې را وويستلې بيا به يې ماتـه وکتـل زه پوهيـدم چې اوس بيا وايي چې د آيس کريم پيسې مې ګوښې کړې دي مابه هم پـه پټـه خو لـه ترې پيسې واخيستې او بيا به مې په جيب کې کېښـودې. پـلار بـه پـه ډډو لاسونه ونيول او سترګې به يې راته کش کړې.
- زويه چې څه شی وخورو ښه دي ؟
- هندوانه.
پـلار بـه بيـا وخنـدل او سـر بـه يې وخوځاوه پوهيـدم چې اوس وايـي هندوانه به سبا وخورو او حتماً به يې ويل هم. بيابـه يـې نو يا ښنډۍ غوښتلې او يا به يې الوګان زه به هم لاړم اول به مې پيـاز ، بانجـان او غوړ وکتل او بيا به مخ په سبزي مارکيټ روانيدلم. په مارکيټ کې به مې د سخي لالا ددکان مخې ته پيره ونيوه او يو زرد آلـو يـا منـه بـه يـې راته ونيوه بيا به يې الوګان وتلل او په کڅوړه کې به يې راتـه واچـول کله به يې له خلکو پاتې چاغې هندوانې هم راکړې او چاقو به يې راکړ

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخپل تخت ترشا به يې کېنولم مابه هم په مزه مزه وخوړله بيا به چې راپورته شولم پيسې به مې ورته ونيوې هغه به وګڼلې او د آيس کريم پيسې به يې ګوښې په لاس کې راکړې ، له هغه ځايه به روان شوم د صرافو په مخ کې به د شادي آيس کريم ته ودريدم د هغه به هم چې سترګې رابانديې ولګېدې تيار به يې راته برابر کړ چې ور وبه رسيدم په لاس کې به يې راته نيولی وو مابه هم موټی ور وړاندې کړ او پيسې به يې ترې ور واخيستې.

ډوډۍ به مو چې وخوړه پلار به چوکاټ رانږدې کړ او چادر به يې ټول کړ او ترسر به يې لاندې کړ کرار به يې لمر ته سترګه پټه کړه ، زه به لږ شېبه د دکان په مخ کې وګرځېدم نور به لاړم له محمد علی سره به مې توپ واهه چې آذان به وشو کوزه به مې راسره واخيسته راسره به مې ډکه دکان ته يووړه د دکان په مخ کې به مې کېښوده پلار به راپورته شو کوزې ته به يې وکتل پوهيدم چې اوس پوښتنه کوي چې لاس خو به دې پکې نه وي لګېدلی ؟ ماهم ځواب ته ځان جوړ کړ نه نه.

پلار به لمانځه ته لاړ مابه کارډستي جوړوله هره ورځ به مې يوه کارډستي جوړوله خو هره ورځ مې ښوونځي ته نه وړه د پنجشنبې په ورځ مو د کارستۍ ساعت وو په ټولو کې به ماښې نمرې وګټلې او چې دکان ته به راورسېدم بابا ته مې ورغږ کړل

- نن يوه هم نه وه کمه

پلار به موسک شو او کار به يې پريښود

- معلومه به شي.

ټول اوړی به دغه ډول تير شو ژمی به چې ښوونځی رخصت شو نور به نو ټوله ورځ په دکان کې وم سهار به مو لږ شېبه د يخ له لاسه اور بل کړ او ځانونه به مو پرې تاوده کړل کوم پوټکي به چې ايره شوي وو ، هغه به مې نسواري کاکا ته يووړل بيا به مو په نورو لرګيو اور بل کړ چې هغه به مې بيا نسواري کاکا ته نه وړل.

ژمی به مې ستره کورتۍ اغوستې وه ، چې ګرمي به مې وشوه ځنځير به مې يې ښکته کړ پلار به بيا راونيولم ځنځير به يې راته کش کړ په

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخ به يې وټپولم.
- يخ دى بچيه زکام به شې.
پلار به تل زکام وو ، سپينه ټوټه به يې لمده په جيب کې پرته وه ، چې غرمه به لمر تود شو نو زه به يې ورسره له څنګه پرې ايستلم.
- زويه کرار خمله دا لمر ګټه لري.
- څه ګټه لري ؟
- کلسيم د زياتيږي هډوکي د پخيږي.
پلار لوستى نه وو ، خو په هر ډاکټر به يې نيوکه کوله ، ښه مې په ياد دي د کوڅې په سر کې يو ډاکټر وو ډير آرام سړى وو او هر وخت به يې په بابا پيسې باندې وې ، د دکان په سر يې ډاکټر اکرم درملتون ليکلي وو خو بابا به تبجه باله. يوه ورځ مې مخامخ ورته وويل چې ډير غوسه شو راغلم پلار ته مې وويل چې ډاکټر تبجه راته په غوسه شو هغه وخندل ويل يې چې تبجه مه ورته وايه تبجه بد نوم دى د هندو زوى ته تبجه وايي.
شپې مې هم په کرار نه وې ، لوښي به هم ما پريمنځل او الوګان هم ما پوچول پلار به يو اځې ديګ وکړ نور به راغى او ږد به وغځېده راډيو به يې چالانه کړه او سترګې به يې ورته پټې کړې. زه به يې هم له څنګه کېناستم ، يواځې تر دې به معطل وم چې راډيو ډنګ ډنګ وکړي او بيا يو ساز راشي او ووايي: دالندن دى ، دا د بي بي سي د پښتو خپرونه ده چې په لنډو څپو ... کيږي خپريږي.
يوه ورځ پلار راته ويلي وو چې په لندن کې يو غټ ساعت دى چې اويا ټنه وزن لري لوى ثانيه ګر او دقيقه ګر لري له ټول ښاره مالوميږي ماته به د بالاحصار غونډۍ ياده شوه چې په سر يې ستر ساعت وي او بيګ بين ورته وايي او هره شپه چې ا ته بجې شي ډ نګ ډنګ وکړي بيا يو ستر غږ ووايي چې دالندن دى.
چې دا ساز به خپور شو پلار به را ته موسک شو بيا به يې سترګې پټې کړې او چې خبرونه به پاى ته ورسيدل نو ماته به يې وکتل.
- حالات ګډ وډ دي.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه پوهېدم چې دا به یې په ما ملنډه وهله ، هغه به راته ویل چې په ما پورې خبرو نه څه اړه لري چې غوږ ورته نیسم بیا به یې وخندل او د راډیو ستنه به یې وګرځوله.

عجیبه وخت وو ؟ نه مې د افغانستان خبرونو ته سودا وه او نه هم راسره د فلسطین ، سوډان او فلاني فلاني غم وو ، نه مې د ونډو له ټیټوالي او زیاتوالي سره سودا وه او نه مې هم د فوټبال او والیبال وروستیو خبرونو ته. که پلار به خبرونو ته سترګې پټې کړې او ورته غوږ به شو له ما سره به دا فکر وو چې نن به راته کوم نکل اچوي ؟.

کله به چې واوره اورېدلې وه ، سهار به مو چې چای وڅښلو دواړو به دژمي جامې واغوستې او بامونو ته به پورته شولو ، بامونه به مو تور کړل ښې ډېرې کیسې به مو وکړې د بامونو په منځ کې به یو ځل رانښکته شوو تاوده به شوو بیا به ور پورته شولو زما پارو کوچنی وو د پلار پاور غټ وو او تور سوی هم وو چې کله به مې پارو واوره ونیوه نو پلار به ویل چې هغه پارو مې غوږ کړی ندی چې غوږ شي بیا واوره پرې نه سرېښېږي.

د سرای واورې ته به چې راورسېدو نو پلار به په توپونو ویشتلم ما به هم ورسره شیلک پیل کړ یوه ورځ د دروازې خواته روان وو توپ مې پسې وویشته چې پسې غږ مې کړل راویې کتل په تندي ولګېده ، راته غوسه شو ، خو چې بېرته رانږوت هیر شوي یې وو راته ویل یې چې نن به دواړه د لنډیو مسابقه کوو چې د چا ډېرې لنډۍ په یاد دي. په هغه کې یې پسې واخیستم خو په نورو شعرونو کې ما پسې اخیستی وو زما ډېر شعرونه په یاد وو ، حتی د ابراهیم ادهم کیسې مې هم له پلاره ډېرې یاد وې ځکه ما په کتابونو کې هم لوستې خو د پلار یو اځې چې هغه یاد وې بس هغه وې نورې نه ورتلې.

بېګامو د شعرونو مسابقه وکړه خو په هغه کې یې پسې واخیستم ما فکر کاوه چې زما ډېر یاد دي خو د پلار لا ډېر یادوو ، بیا یې راته د ابراهیم ادهم نوې کیسه وکړه. چې بیا مې په خوب هم لېده عجیبه کټه مټه.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابراهیم ادهم په تخت اوږد غځېدلی وو او دخدای ج ثنا یې ویله ، په ښکلي تخت په شاهي تخت ، هلته چې مرغی هم د هغه له اجازې پرته پر نشي وهلی د هغه چا په تخت به پروت وو چې عالم به یې فرمان ته سترګې نیولې وې او څلویښت زرینې تورې او څلویښت زرین ګرزونه به یې ترې شا اومخ ته ورل د هغه د کوټې بام در بیږي. ابراهیم سترګې پرانیزي ، حیرانیږي او له ځانه سره وایي چې دا به نو څه وي ؟ بیا د کوټې چت دربیږي هغه امر کوي چې وګوري څوک دهغه په کوټه له پاسه دربیږي خو ساتونکي یې هیڅ هم نه مومي او راځي وایي چې هیڅ مو نه کړل پېدا ، خو چت بیا دربیږي او ابراهیم پوښتنه کوي.

- هې ! ته څوک یې ؟

- زه یو اوښپه یم ، اوښ مې ورک شوی دی او دلته یې لټوم.

ابراهیم ورته غږ کوي

- اې ناپوهه ! ته په ماڼۍ کې اوښ لټوې ؟

هغه ورته په ځواب کې وایي

- اې بې خبره او ته بیا په زرین تخت خدای مومې ؟

ابراهیم له حیرانۍ په ځای آرام پاتې کیږي. سهار هم چې راویښ شوم له ځان سره وچ حیران وم ډیر ښکلی نکل وو.

دوهم څپرکی

د روژې میاشت:

کور مو په یوه تنګه کوڅه کې د جومات شاته وو ، شاوخوا مو ډیر کورونه وو ، پلار به که هرڅومره ویل چې لاړ شه له ماشومانو سره سات تیره کړه خو زما زړه نه کېده. دپلار غوندې عادت مې اخیستی

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو ، چوپ او له ډير بيروباره مې ښه نه راتلل ، يوه ورځ په دکان کې ناست وو ، پلار د يوې کړکۍ چوکاټ جوړاوه ، مابهر اوربل کړی وو ، کرار ورته ناست وم ، لمر هم تود وو خو د اور تودخې راته مزه راکوله ، ډيره شېبه مې چرت نيولی وو ، د پلار د مشترنګ ښن و ښوښ مې اورېده په چوپتيا کې ترې عجبه سندره جوړه شوې وه ، پلار به هم قلم دغوړ شاته ټومبلی وو چې د مشترنګ ښن و ښوښ به بس شو مابه ورو کتل هغه به د غوږ له شا قلم راواخيست او په چوکاټ به يې کش کړ ، يوه ورځ مې ورته وويل
- بابا ! دالرګی ولې داسې کوې ؟
- دا خو ددې لپاره چې دا مخ يې نور استادي شو .
پلار بهر راووت اور ته کېناست ، په پزه يې د يخ له لاسه وړوکې ښاڅکې ښکارېده ، لاسونه يې مروړل او په سترګو کې يې اوښکې ښکارېدې په اور يې لرګي ورواچول .
- مېلې دې وکړې .
- يخ د وشو ؟
- هو ولا ډير يخ دی .
- خو کار مه کوه بيا به يې بله ورځ وکړې .
- نه زويه روږه رانږدې ده بيا په روژه کې ډير کار نه شم کولی .
- ولې ؟
- خو په روژه کې سړی وږی وي تږی وي ژر ستړی کيږي .
- زه خو نه ستړی کيږم .
- هو ته خو ځوان يې تکړه سړی يې
- بابا !
هغه په اور لاسونه ګرځول او پوکی يې ورته کاوه ، په سترګو کې يې دود ورغلی وو لاړې يې تيرې کړې ويې ويل
- هه زويه
- سږ کال زه هم روژه نيسم .
- نه زويه په تا نه کيږي ته تر اوسه ووړ يې .

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه نه يم ووږ اوس خو غټ ميړه يم.
پلار وخندل ، ډير په زوره يې وخندل.
- ښه ته غټ مېړه يې ؟
- خو ته هره ورځ را ته وايې چې هله هغه كار وكړه سلامت ميړه يې اوس خو.
پلار هماغه راز خندل ، د ګربت اكا دكان ته يې ورغږ كړل.
- ګربت استاده ! هو ! ګربته خبر يې ؟
مايې په خوله لاس ونيوه ، ځكه چې د ګربت اكا يوه لور وه چې هغه ته به يې ډوډۍ راوړه نو چې كله به هغه دكان ته راورسيده نو پلار به راته ويل چې بي بي خو تيره شوه ګربت اكا به هم ويل چې دا هاجره به له خيره اسد ته ودوو.
پلار بيا غږ كړل ، مايې بيا په خوله لاس ونيو ، پلار خندا واخيست.
ګربت اكا له دكانه راووت زموږ د دكان لورته را روان شو د چايو پياله يې په لاس كې وه او له خندا شين وو.
- اسد جان بيا څه د ګلو باغې شنې كړې ؟
ما منډې ته ځان سم كړ ، خو پلار له لاسه ټينګ ونيولم. او په خندا خندا كې يې ګربت اكا ته وويل
- زما زوی وايي چې زه نور نو ميړه شوی يم.
- ښه ښه شيطانه زه اوس پوه شوم ځكه دا څو ورځې داسې چوپ ګرځې ، غوا ړې واده وكړې هه هه اوس واده غواړې وشرميږه زه چې ځوان وم هيڅ مې په خوله نه راتلل.
پلار له لاسه كلك نيولی وم ، او خندل يې ما پلار ته وكتل ومې ژړل.
پلار وارخطا شو ژر يې غيږې ته نږدې كړم.
- ګوره ګوره ليوني ته په ټوكو هم ژاړي. مه ژاړه ليونيه ټوكې درسره كوو ته په دې هم ژاړې.
بيا خندا واخيست.
- ته خونو ميړه نه يې.
ګربت اكا خو پوهيده چې ما به ژړل بيا له پلار سره خبره نه كيده ،

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګربت اکا هم څه نه ویل کرار د پلار خوا ته ولاړ وو پلار ته یې دوه سترګې نیولې وې لکه چې له پلاره ویرېده. خندا یې هیره شوې وه، له چای یې غړپ وکړ ما ته یې وکتل.

- نه بچی مې ژاړي نه موړ خو ټوکې کولې، ورشه بابا ته د چای راوړه زموږ په دکان کې چای تیار وو هله بچی.

ما د پلار له غیږې ځان خوشی کړ، او مخ په دکان مې ورمنډه کړه، پلار ته مې چای راووړ، راغلم ورته مخامخ کېناستم، بیرته روژه را په یاد شوه، پلار ته مې وویل

- ښه ګوره روژه نیسم.

- ښه سمه ده اوس خو ...

ما تیار لاس ورته پورته کړی وو، پلار خوله ونیوله په غیږ کې ونیولم چې ښه یې زړه ته نږدې کړم ګربت اکا ته یې سترګه ووهله.

- ... میره شوی یې.

بیا مې پرې د سوکونو باران جوړ کړ، خو اوس مې ډیر په زوره نه واهه ځکه هر ېېګا به یې راته ویل چې دا ځای مې ګوره د تا د سوک له لاسه خوږ یږي دا ځای مې ستا د چیچ له لاسه، نور مې پرې زړه نه کېده. ګربت اکا پوښتنه وکړه.

- ریښتیا روژه کله ده له خیره ؟

- سبا نه بل سبا.

- ریښتیا وایې ولا خدای د خیر کوي زما خو ټول کارونه داسې شاړ پاړ پراته دي.

بس دوه ورځې ورسته پلار سهار له نه کور چای وڅښلو نه یې په دکان کې نه یې ماته وویل چې چای ورته پوخ کړم، په هغې ورځ مې ډیرې زارۍ ورته وکړې چې ماهم پیشنمي ته پورته کړي، خو سهار چې راپاڅېدم نو رڼا وه پلار پیشنمی پټ کړی وو، لږ شیبه مې ورته وژړل، پلار د لمانځه په ځای ناست وو قران کریم یې تلاوت کاوه قران یې قات کړ او راغی له ځایه یې ورواخیستم او خواته یې ورسره کېنولم نور یې نو خپل قران ویلو زه یې د څنګه په ټول وجود ورته

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوړوم ، او سر مې د پلار په زنګانه کېښود او بېرته ويده شوی وم.
بيامې سترګې پورته کړې پلار لا قران تلاوت کاوه ، له ماسره به دا غم وو چې کله به دکان ته خوځيږو ، خو دا غم به راسره نه وو چې پرون مو کم کار کړی نن به ډير کار وکړو. نن به فلانی کار کوو خو فلانی به نه کوو.
دکان ته لاړو پلار چې راباندې هرڅو وکړل ما څه نه خوړل ، پلار کرار کرار په کار اخته وو هم روژه هم يخ د پلار غوږونه تک سره شوي وو ، وروسته له غرمې خو يې غږ هم کرار شوی وو ، او تندی يې ګونځې نيولی وو ، ما يې له جيبه پيسې واخيستې لاړم يو بيسکټ مې راووړ او په ميز مې کېښود. پلار يو ځل بيسکټ ته وکتل بيا يې ماته وکتل.
- وخوره اپرين سبا ته د پورته کوم.
- نه دا مې روژه ماتي ته اخيستی دی.
- وړی کېږې زويک مې يې وخت ډير دی دا وخوره ورشه ځان ته چای هم باندې کړه.
- نه ولې د نه پورته کولم ؟
- ښه په دواړو سترګو سبا ته د پورته کوم نور څه وايې ؟
- نه رښتيا وايې ؟
- خو مالومه ده چې رښتيا وايم ته يې اوس وخوره بيا سباته دوه ونيسه ، اوس خو دهم نيمه ونيوله کنه.
ماته خندا راغله ، پلار راته وکتل او د سر په اشاره يې راته وويل
- څنګه ؟
- ته ولې دوه نه نيسې چې يوه نيسې ؟
- نه خو زه خو يوه نيسم غټه او ته وړوکی يې دوه ونيسه وړې وړې.
- نه نه مامه غلطوه زه خو څه ووړ نه يم.
- هو اوس خو کنه غټ...
- ګوره بيا خو يې نه خورم.
- ښه ښه کوچنی ميړه ويې خوره.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- اوس يې نو ولاکه وخورم.
پلار به راسره په کوڅه کې منډې وهلې ، وخوره وخوره ما به ورته ويل چې نه يې خورم نه يې خورم بس په همدې کې مازيګر شو ، دواړه بازار ته لاړو د خدای زور ميوې او نور شيان مو واخيستل ، پلار به هيڅکله هم دومره پيسې نه مصرفولې نن يې دومره ډيره شيان واخيستل.
کور ته راغلو ، پلار ديګ باندې کړ ، چې پوخ شو نو اودس يې وکړ او دواړه مخ په جومات روان شوو. جومات وچ ډک وو ، چا لمونځونه کول ، چا نفلونه کول او چا تلاوت کاوه او چا سرونه ډولۍ کړي وو او غلي ناست وو.
زه او پلار د يوې ستنې خواته په لمانځه ودرېدو ، ماته لونځ ملاصاحب يوه ورځ راښودلی وو له هغې به ورسته هره ورځ چې راغلم هغه به يو اځې راته موسک شو نور به يې په سترګو راته اشاره وکړه چې لونځ وکړه. له پلاره سره يوځای ښکته کېدم پورته کېدم ، له پلاره سره مې يوځای سلام واړاوه ، ډيره شېبه ناست وو ، جمع را نه تېره شوې وه ، خو د ماښام جمعې ته نو کېناستو ، د پلار خواته کېناستم هغه قران راوخيست ، ما په پلار ډډه ولګوله ، کرار کرار ويده شوی وم.
عجيب خوب مې ليده ، هماغه د بابا کيسه مې په خوب ليده د ابراهيم ادهم کيسه.
په دښته کې مې ادهم وليده هو ريښتيا په خپله ادهم. چې په دښته کې د خپل سره شوي چرګ د غوښې بوی ته سوچ وړی دی او فکر کوي چې ناڅاپه پرې يو زاغ راښکته شي او ښکار يې پورته کړي ، ادهم هم پسې راپاڅي او په مرغه پسې منډه کړي مرغه له غونډۍ هغه خوا واوړي ادهم هم ورپسې ځغلي او چې د غونډۍ سر ته ورسيږي يو کس ويني چې لاسونه او پښې يې تړلي دي مارغه هماغه ښکار ورته ټوټه ټوټه په خوله کې ورکوي. ادهم هک حيران شي.
ورنږدې شي ، عبدالله سوداګر وي ، د هغه د ټاټوبي مشهور سوداګر

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالله سوداګر. چې لاسونه او پښې یې تړل شوي دي ، اد هم حیران دی او ترې پوښتنه کوي
- اې عبدالله ته ولې داسې شوی یې ؟
او پداسې حال کې چې د هغه د لاسونو او پښو په پرانستلو اخته دی هغه ورته وایي:
- اې عادله پاچا ! له ګاونډي ملکه مې د مالونو کاروان را روان کړی وو پدې ځای کې یوه ډله غله دي ټول کاروان مې یې بوتلو غوښتل یې ماهم ووژني. ماورته ډېرې زارۍ وکړې چې ما مه وژنۍ او مالونه مې ټول یوسئ هغوی هم پرېښودم خو لاسونه او پښې مې رابا ندې وتړلې او ویې ویل چې که له مارغانو او نورو ځیروونکو پاتې شم نو لمر به مې هم ژوندی پرینږدي خو دا مارغه د خدای په امر دا یوه اونۍ کېږي چې راته خوراک راوړي په سینه مې یې کېږدي او په خوله کې مې یوه یوه ټوټه راکوي ، له ګرمۍ مې هم داسې ساتي چې لاړشي بڼکې لمدې کاندي بیا راشي په سینه مې کیني او ځان وځنډي چې ګرمي او تنده مې لیرې شي.
ادهم ورته لیک لیکي چې ته لاړشه زما وزیرانو ته ووایه هغه به داغله ومومي او بیا ورته ووایه چې یو عادل پاچا غوره کړي او د نړۍ ټولو برخو ته عدل وغځوي او ورته ووایه چې نور په ما پسې نه ګرځي. خپلې جامې باسي او هغه کس ته یې وراغوندي او خپله د هغه جامې اغوندي او روانېږي.
چې سترګې مې وغړولې پلار مې سر په زنګانه ایښی وو ، او ځادر یې رابانديې هوار کړی وو ، پورته شوم ډیر خجالت شوم چې په جومات کې ویده شوی وم. پورته شوم له پلار سره بهر ووتم نور نو ماښام نږدې وو ، زه لاړم او داسه ته پلار د جومات په سپاچه کښناسته ، ډیره شیبه هلته ناست وو چې نور نو ملا راووت ، کله به یې سات ته وکتل او کله به یې د غرونو څنډې له نظره تیرې کړې ، ډیره شیبه ولاړ وو موږ هم کرار کرار ننوتلو جومات ته ، څو موږ ننوتلو چې ملا آذان وکړ ، ټولو خلکو روژه ماتوله چا خرما په لاس کې نیولې وه ، چا

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلبۍ خوړلې چا څه خوړل چا څه. زه په پلار پسې روان وم چې هغه د خرما یو کوټی را وایست ، پدې کې چا راباندې له شا لاس کېښود ور ومې کتل زموږ ګاونډی وو ، دا فارسي ژبانان وو ډیر ښه خلک وو ، خرما یې راته ونیوه ، ترې وامې خیسته ، څو مې هغه خوړله بل راواړندې شو خرما یې راته ونیوه ، صفونو ته مې وکتل پلار په مخې صف کې پاتې شوی زه شاته پاتې شوی وم بس نیت مې وتاړه او په لمانځه ودرېدم.

هغه ورځ د نورو ورځو په شان نه وه ، سهار یې هم ښکلی وو ، غرمه یې هم ښکلې وه او مازیګر یې هم ښکلی وو ، ماښام هم ، غرمه خو چوست او چالاک وم ، انتظار وو ، د ژوند شېبې شېبې یوه یوه را ته قدرمنه وبرېښېده ، یوه ورځ مې هم فکر نه وو کړی چې ګوره دا وخت تیریږي خو په دغه ورځ مې شېبې شېبې شمیرلې ، څومره خوندوره ورځ وه ، په جوماعت کې چې څه خلک وو ، زړونه یې له مینې سرشار شوي وو ، زړه یې نری شوی وو ، او په خبرو کې ادب زیات شوی وو ، دهرچا په خوله ثنا روانه وه ، او هرچا په ښه سترګه یو بل ته کتل.

له جوماته راووتو ، هما غه ګاونډي له لاسه ور ونیولم ، ورته و مې کتل ، ځوان وو ، ښکلې قواره لوړ سړی ، تور ویښتان او ښایسته سترګې یې وې.

- ګوره ګله روژه نیسې ؟

- هو.

- پس پلار ته هم ووایه اوس به درته احمد دوی ډوډۍ دروړي تاسې څه شی مه پخوئ.

- نه موږ کچالان پاخه کړي دي ، خیر یو سې مننه.

ځوان موسک شو ، او سر یې وښوراوه.

- پلار پاخه کړي دي ؟

- هو.

- نه خیر هغه به په پیشنمي وخورئ ، موږ چې هرڅه پاخه کړي وو ،

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس به یې احمد دروړي ښه ؟
- نه خیر یو سې.
نور نو روان شو ، ما پلار ته وویل ، پلار څه ونه ویل ، کور ته ننوتلو ، پلار تر شا راته وکتل ، ژر کوه چې زما اعصاب نور کار پرېږدي ، چې دا ډوډۍ وخورو او یو نسوار وکړم. احمد هم شوروا راوړه پلار ترې ډیره مننه وکړه او په آخر کې یې ورته ویل:
- ګوره بل وخت دا سې زحمت ونه باسې.
ما کرار پلار ته وویل
- پرېږده پلاره هره ورځ یې راوړي زه او ته خو شوروا نشو پخولئ.
- نه زویه په روژه کې ځان ته پخول ستر غضب وي ته یې بل کور ته هم ورلیږه ډیره سخته ده.
چې ډوډۍ مو وخوړه ، پلار راډیو بنده کړه سترګې یې پټې کړې ما ته یې وویل چې یو پنځه شپږ دقیقې چوپ کېنم ، زه هم کرار چوپ کېناستم ، پلار نسوار خولې ته واچول ، ډډه یې ووهله او سترګې یې پټې کړې.
ډیره شېبه مې یې سترګو ته کتل ، هغه خمار پروت وو ، چرت یې نیولی وو ، څه شېبه وروسته یې توفداني ورنږدې کړه او نسوار یې تف کړل ، ما ته نورخوب راته پلار خوا ته ورنږدې کړم او څه شېبه یې زړه ته نږدې نیولی وم ، راډیو ورپه یاد شوه ، څو پلار ښوربده ما په پښه راډیو را نږدې کړه او پلار ته مې ورکړه. پلار یې بیا ستنه ګرځوله چې هغه همیشني ساز یې پیدا کړ. څه شېبه وروسته یې چیغه کړه:
- دا لندن دی ، داد بي بي سي د پښتو خپرونه ده چې په لنډو څپو ... کیږي خپریږي.
بیا هغه زنګ وشو چې ما ته به د بالاحصار په سر د بیګ بین ساعت ښکاریده او له هغې وروسته هم خبرونه پیل شول. ما د پلار په سینه سر ایښی وو زړه مې غوښتل د پرون بېګا په خیر د ابراهیم ادهم یوه بله کیسه هم راته ولولي. پلار هم په بیړه بیړه لوسته یوځل به یې زما

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګو ته وکتل بیا به موسک شو بیا به یې دوام ورکړ.
ابراهیم ادهم په تخت ، خپه او سوچ وړی ناست دی ، د حکومت کارکوونکي ورته په احترام ولاړ دي او غلامانو لیکه جوړه کړې ده ، ساتونکي هم تیارسی ولاړ دي. ناڅاپه یو کس له دروازې را ننوزي او مخ د تخت په خوا وړاندې ورځي. د ساتونکو او غلامانو له ویرې خبره له خولې نه وځي او دغه کس ته هم څه نه وایي. هغه تخت ته ورنږدې کیږي. ادهم ترې پوښتنه کوي.
- هې ! ته څه غواړې ؟
- زه پدې راهرو کې تیریږم.
ابراهیم ورته وایي
- دا راهرو ندی زما ماڼۍ ده ته لیونی یې.
هغه کس ترې پوښتنه کوي.
- دا سرای او ماڼۍ پخوا د چا وو ؟
- زما د پلار
- له هغه وړاندې د چا وو ؟
- د هغه د پلار.
- له هغه وړاندې ؟
- د فلاني.
- له هغه وړاندې ؟
- دفلاني د پلار
سړي وویل:
- پس راهرو دغه ته وایي رباط دغه ته وایي چې یو راشي او بل لاړشي.
سړی دا ووایي او لاړشي ، ابراهیم پسې سترګې اړوي پسې منډې کړې کاشکي چې ویې ویني خو هغه له سترګو پناه شي.
چې هرڅو زاری به مې پلار ته وکړې چې یوه بله کیسه یې هم را ته وکړه خو هغه به ویل چې نه بله کیسه یې سبا درته کوم او همداسې به یې سینې ته نږدې کړم او زه به هم خوب یووړم.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې سر مې راپورته کړ، پلار مې سر ته ولاړ وو په مخ يې وټپولم.
- زويه که نر وې اوس يې نو وخوره پيشنمی دی پورته کيږې ؟
کرار کرار راپورته شوم ، پلار په لمانځه ودرېده او زه بهر ووتم مخ او لاسونه مې پريمينځل ، راغلم له پلاره سره په خوا کې کښناستم ، سترګې راباندې پټې پټې کېدې ، خو ځومره مزه يې کوله ، ماته بې وخته خوراک مزه نه راکوله ، خو دانو عجيب خوندوروو ، بس په مزه مزه مې پرې خوله چړپوله او بيا مې پلار ته وکتل پلار له ځانه بړستن تاو کړې وه او دپښو په سر ناست وو ، د کاسې تر آخره ورسره ملګرى وم ، په آخر کې يې کاسه ماته پرېښوده.
- وخوره زويه بيا ژر وږی کيږې.
- نه نه خورم
- موړ شوې ؟
- هو
- نه زياته وخوره بيا وږی کيږې.
زه نور شاته شوم ، له پلار سره مې يوه پياله چای هم وڅښلو او نور نو ځای ته لاړم ، زما عادت وو لاس به مې په پلار وروا چاوه ويده به شوم او سهار به هم چې راپورته شوم که به مې لاس په پلار ونه لګېده نو ژړل مې. خو پدې شپه پلار بيا ويده نه شو. زه ويده شوی وم سهار مې چې سترګې لوڅې کړې پلار پښه رانه لاندې کړې وه سترګو ته مې ځير شو.
- زويک د سهار لمونځ قضا کوې ؟ که پورته کيږې ؟
- پورته کيږم.
- هله شکر ناوخته دی.
لمونځ مې وکړ ، نور نو بيا ورغلم د پلار له څنګه کښناستم او د قران تلاوت ته مې يې غوږ ونيوه ، کرار کرار بيا ورته ويده شوی وم. چې سترګې مې راپورته کړې سر مې په بالښت ايښی وو ، پلار کورتۍ اغوستې وه او تنۍ يې تړلې.
- دکان ته به ځو که يوا ځې لاړ شم ؟

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه زه هم ځم.
پلار مې کورتۍ راواغوستله، دستکشونه مې يې راپه لاس کړل، او جرابې به يې راپه پښو کړې بهر را ووتلو، په کوڅه کې پلار ته مخ وو زه پسې وم. زما عادت وو چې هر کله به په پلار پسې روان وم نو دهغه په ګامونو به مې پلونه ايښودل خو دهغه ډير ستر ستر پلو نه وو کله کله به رانه ګډوډ شول.
بېګا به بيا په همدې لاره را روان وو، خو پلار به ډير مخکې وو، زه به کرار کرار پسې را روان وم، د پلار به هم اعصاب خراب وو، ډير حوصله يې نه درلوده، ما به هم ورته نشوی ويلای چې په شا مې کړه بس په پښو به پسې را روان وم.

در بيم څپرکی

دبابا غوسه:

روژه به تيرېده، هره ورځ به په هيله پيلېده، په هيله به ختمېده، لمونځ هم خوړ شوی وو، او د پلار مخ به په کتلو کې سرې آسمانونو ته ببولو، غرمه به يې د دکان مخې ته پوزی وغوړاوه او دواړه به پرې ويده شوو. مازيګر به مو هم په خوښۍ د کان وتړلو او مخ په کور به روان شوو.
زه به چې نور کله وږی شوم نو يوه شېبه به مې هم طاقت نشو کولای، خو اوس به مې لدې لوږې خوند اخيست، ماښام ته به مې شېبې ګڼلې، چې مازيګر به پلار وويل چې دکان تړو نو له خوښۍ به په جامو کې نه ځايېدم، پلار به هم په يوه ورځ کې يوه بسته قطعه جوړوله، پلار به قطعه يا يوه وره يا يوې دروازې او يا يوې کړکۍ ته ويل.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هرڅه ښه وو ، لمر هم خوړ لګېده ، له سهاره به مې روژه په یاد وه تر ماښامه ، چې تږی به شوم د اوبو له یاده به مې خوند اخیست چې وږی به شوم نو ماښام به راته نیغ سترګو ته ودرېده ، پلار به هم چې شپېه تیرېده نو آرامېدلو به ، کرار کرار به په خپل کار اخته وو له ځانه سره به یې غنګې وهلې او ما به هم د میز نه په لاندو پوټکو کې سات تیراوه.

روژه چې له لسمې واوښته نو پلار به ډیر غوسه کېده هره ورځ به یې یو جنګ کاوه ، یوه ورځ له پیشنمي پاتې شوي وو ، سهار پلار ډیر غوسه وو ، خو ماته یې څه نه ویل ، ماته یې ویل چې روژه مه نیسه خو ما ورته ویل چې ته یې نیسې زه یې هم نیسم ، پلار په تندي ښکل کړم او ویې ویل:

- نو زه خو نه وږی کیږم ، زه د تا د پاره وایم.

- نه نه وږی کیږم خیر دی ، نیسم یې.

- ښه سمه ده.

نور نو دکان ته راغلو ، خو له سهاره چې څوک د کان ته راتلل پلار ورسره یوه شخړه حتماً کوله ، ډیر یې نور اعصاب خراب وو ، زه هم وږی شوی وم ، ورغلم د پلار لاس مې را ونیوه ساعت ته مې وکتل لا دوه نیمې وې ، راغلم د دکان په دروازه کې کېناستم او لښته مې خوځوله ، پلار وویل:

- لښته مه خوځوه څوک به پرې خوږ کړې.

ما ورته وویل چې څوک نشته چې پرې خوږ شي. ډیره شېبه په کار اخته وو ، بیا یې د بیربار کوڅې او ما لوري ته راوکتل او ویې ویل:

- وهلکه دا لښته مه خوځوه څوک به پرې خوږ کړې.

ما څه ورته نه ویل او لښته مې هماغه راز خوځوله ، ډیره شېبه پس یې بیا راته وکتل ، خو ما باک پرې رانهووړ ، نور یې خپل کار کاوه. مخ مې پلار ته وو شا مې کوڅې ته وه لښته مې ښوروله چې شاته مې یوچا اخ وکړ شاته مې ور وکتل یو کس سترګو ته لاس نیولی وو لکه چې په سترګه کې یې لګېدلې وه ، پلار رامنډه کړه هغه سړی هم

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وډونګېده او له دکانه تیر شو. پلار له مانه لښته واخیسته څو لښتې یې ووهلم ، ډیر خوږ شوم ، پلار په غوسه کې راته ویل چې څه کور ته لاړ شه. ما ویل نه ځم څو ځله یې راته وویل زه هما غلته ورته ولاړ وم ، له ډیرې غوسې تور ایشېدلی وو راباندې رامنډه یې کړه او څو کلکې کلکې څپېړې یې په مخ ووهلم او له دکانه یې را وایستلم په غوسه کې یې وویل:
- ځه لاړ شه کورته.
زه سلګیو واخیستم ، په قهرکې کورته را روان شوم لا درې بجې نه وې چې پلار یې دومره پسې اخیستی وو ، کرار کرار په کوڅه کې را روان وم اوښکې مې پاکولې ، مور را یاده شوه ، کاشکې چې مور مې وای یا مې مشره خور وای چې اوس کورته ورغلی وای په غیږ کې یې نیولی وای ، اوښکې یې راباندې پاکې کړې وای او په تندي یې ښکل کړی وای بیا مې یې په سرلاس را تیر کړی وای او په غیږ کې یې اوږد غځېدلی وای ، ټوله کیسه مې ورته کړې وای او هغې هم راته ویلي وای چې خیر دی پلار د روژې پسې اخیستی دی ژاړه مه.
دې خبرې مې ژړا یو په دوه کړه ، د ویالې غاړې ته روان وم هماغه لښته مې لا په لاس کې وه خوځوله مې او اوښکې مې پاکولې ، د کوڅې سرته چې ورسېدم ، له شانه چا راپسې غږ کړل. د پلار غږ وو ، شاته مې ورو کتل چابک راپسې را روان دی ، زه د دیوال خواته ودرېدم او ژړل مې. پلار رامنډه کړه او په غیږ کې ورو نیولم ، د پښو په سرراته کېناست ، اوښکې مې یې پاکې کړې او زړه ته یې ور نږدې کړم.
- بس لیونیه ژاړه مه ، زما نو درباندې زړه کیږي چې ودې وهم خو تا نن لیونتوب کاوه ... بس ژاړه مه بچک مې یې ژاړه مه.
ما پلار ته وکتل په سترګو کې یې را ته اوښکې راګرځېدې ، ماته نوره ژړا هم راغله لاس مې ترې تاو کړل او بیا مې ورته وژړل ، هغه نور هم زړه ته ورنږدې کړم.
- زما لیونیه ، چې راغلې ، نو له ماسره به څوک په بازار کې ګرځېدل

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او چا به راته ویل چې بابا کېک واخله بابا جلبۍ واخله. چې ته نه وې ځوک به له لاسه نیسم او په بازار کې به یې ګرځوم.

بیا مې یې مخ ته وکتل کلک کلک یې په تندي مچې کړم روژه یې هم وه خو شایې را واړوله او اشاره یې راته وکړه چې ور په شاشم. بېرته د بازار په لوري روان شو، زه حیران شوم ولې د بازار په لوري؟ اوس خو نور ناوخته دی. څه لاره ورپه شا وم، بیا یې له شا ښکته شوم او لاس مې یې په لاس کې ټینګ ونیوه.

لومړی سبزي مارکیټ ته لاړو، له لاسه یې ټینګ نیولی وم، په بیروبار کې یې په ځان پسې کش کاږلم، او همدا خبرې یې راته کولې.

- راځه، راځه، زویک جارسم، څه اخلو؟ اوس به نو خرید وکړو، آخر زه نو یواځې کله راتللای شوای، زه خو د ځان لپاره دا څیزونه نه اخلم، دا خو یواځې ستا لپاره دي زما لیونکه.

بیا به یې کڅوړه په لاس را کړه ما به هم چې هرڅه خوښ شوم راټول به مې کړل، دوه مڼې، دوه کیلې، دوه نارنجان هرڅه دوه دوه، بیا به مې کڅوړه پلار ته ونیوله او خپله به مې لاسونه په جیبونو کې واچول، که به مې دستکش نه وو په لاس نو پلار به راته کېناست لا سونه به مې یې په لاسونو کې ونیول او راته کوښ به یې کړل چې ښه به تاوده شول بیا به روان شولو بل د کان ته او همداسې به له سبزي مارکیټه ووتلو او د کور په لور به په بیرو بار کوڅه ورسم شولو، پلار ته به مې بیا زارۍ شروع کړې.

- خیردی د ابراهیم ادهم یوه کیسه.

- خو هغه د بېګا برخه ده.

- نه هغه د اوس برخه.

- ښه سمه ده.

زه به د پلار په خوا کې روان وم خو فکر به مې په کیسه کې وو یوه یوه صحنه به مې یې له سترګو تېرېده او خوند به مې ترې اخیست.

- ښه سمه ده نو غوږ شه یوه ورځ ابراهیم ادهم د خپلې ماڼۍ په یوه

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوښه کې ولاړ وو ، لاندې يې د يو فقير سيل کاوه ، هغه لږه ډوډۍ له جيبه را وايستله او ويې خوړله بيا يې پسې اوبه وڅښلې او کرار يوې خواته وغځېده او ويده شو.

ابراهيم ادهم له ځانه سره وويل: ياخدايه ! چې په دومره لږه ډوډۍ ګذاره کيږي او په دومره لږ او بو تنده ماتيږي او پداسې آسانه تړوله ستړيا ليرې کيږي او آرام خوب راځي پس دا دومره جاه جلال د څه لپاره دی ؟ چې د مرګ په وخت کې له سختۍ او تکليف پرته بله هيڅ ګټه نلري.

پلار به اسويلی وکړ لاس به مې يې په لاس کې تخته کړ او و به يې ويل:

- يا خدايه دا آدميان د ولې دومره وږي پيدا کړي دي ؟ څوک له سهاره تر ماښامه د ګېډې د موړولو لپاره غلاوې کوي ، څوک خلک وژني ، څوک دروغ وايي څوک په يو نا مه په بل نا مه په خلکو ظلم کوي.

بيا موسک شو سر يې وخوځاوه بيا يې وويل.

- د دغه ګېډې لپاره څوک دا هرڅه کوي ، څوک په کوچنۍ سويه ظلم کوي د خلکو مالونه خوري څوک په لوړه سويه له يو ملکه ځي د خپلې ګېډې لپاره د نورو حقوق تر پښو لاندې کوي څوک د خپلې ګېډې د موړولو لپاره يو کس په لاره کې دروي پيسې ترا خلي او خوشی کوي يې څوک سلامت ملکونه کوچوي.

بيا به يې ماته وکتل ورځې به يې راته کش کړې او دواړو به وخندل.

ډير عجيب وخت وو ، مينه مو هومره نه وه کمزورې چې په آسانه وشليږي ، کينه مو هم هسې پخه نه وه چې ديوال مو تر منځ پور ته کړي. پلار مور واله هم کوله او پلار تابه يې هم کاوه. د ښکلو خبرو به راباندې ځای نه کېده. خو د بدو خبرو تپونه هم ژر رغېدل.

نه به مو د بل چا په کار کې لاس وا هه او نه به د بل چا دنيا ، کور او مال ومنال ته غله وو او نه به مو هم په بل چا داسې ګمان کاوه. نه مو د چا بد غوښتل او نه مو په بل چا کې داسې څه ليدل.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه به هر سهار په ښکلي ګاډي کې بازار ته راتللو نه به مو په ښکلي دفتر کې د بنډل بنډل پیسو سیل کاوه ، نه مو د شاهانه خوراکو تمه درلوده او نه مو هم له دې په زیات څه فکر کاوه خو تر ټولو به موږ خوشحاله مالومېدو.

نه به مو د ښکلي قصر د لرلو هیله درلوده او نه به خپل کور له چا را ته کم برېښېده. نه مو بې ځایه هیلې درلودې او نه مو د چاخوا ته لاس په خواست اوږد کړی وو. پلار خو که به هر فکر کاوه خو ما به نه د راتلونکې په اړه سر خوږاوه او نه به هم د بازار د نوو نخچو په فکر کې وم.

عجیبه وخت وو ؟ هغه وخت به مو په یوه ګوله مړی هم قناعت کاوه ، د کور په سپین لوغړن دسترخوان کې ډوډۍ به څومره مزه کوله ؟ د چایو مزه به د ټول غزني په رسټورانونو کې نه پیدا کېده. هغه رقم هم ژوند کېده ، له هغې هم آسانه کېده او لاساده.

له پلار سره به کله مرور کله پخلا وم ، پلار به هم کله غوسه کله خوشحال وو ، کله به یې خندل او کله به یې بیا تندی ګونځی وو. کله به چې په ښه فکر کې وو نو موسکا به یې په خوله خپره وه او که به یې فکر لږ ګډوډ وو نو بیا یې راته په نامه غږ نه کاوه یوا ځې له څنګه به یې وویل.

- وهلکه څه شوي...

چا به راته بد بد نه کتل ، د پلار په پورنو مې سر نه خوږاوه او نه پلار تر پور لاندې وو. قناعت مو له ژوند ه لاس چاپیر کړی وو او کله کله به یې د مینې په تندي ښکل کړو.

ځلورم څپرکی

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اختر:

لس ورځې لا اختر ته پاتې وې ، سهار پلار ویل چې نن به ځو تا ته کالي وګنډو ، دکان مو وتړلو ، ما پلار له لاسه ونیو او د محمد علي دوی دکان ته مې بوتلو ، محمد علي هم د پلار په څنګ کې ناست وو ، د پلار یې هم دهغه په شان پیته پوزه وه ، محمد علي یې له پلار او پلار یې له محمد علي ښه سړی وو ، زما ډیر ملګری وو ، خو کله کله به یې هزارګي خبرې کولې چې نه به پرې پوهیدم خو چې پښتو خبرې به یې کولې له ماهم شرین په پښتو ګړیده. پلار په دکان کې وګرځیده ، ما ته یې غږ کړل.
- اسده زویه کوم رنګ دې خوښ دی ؟
- کوم چې دتا خوښ وي.
محمد علي مې له لاسه خوشی کړ او د پلار خوا ته ورغلم ، ډیره شیبه په رختونو کې وګرځیدو ، پلار به راته ویل خوښ کړه ما به هغه ته ویل چې خوښ یې کړه آخر پلار وویل:
- لیو نیه زه خو یې ځانته نه اخلم خو تاته یې اخلم.
- اول یې ته ځان ته واخله بیا یې زه هم اخلم.
پلار سر وخوځاوه بیا یې پټ راته وویل:
- لیو نیه زما خو شته دي تاته یې کړم.
- خو زما هم شته دي ، کابلۍ خاله دوه جوړه راته استولي دي.
- نه هغه او دا فرق کوي زه یې درته کوم ، اختر ته سړی نوي کالي کوي.
- خو ته یې هم وکړه.
پلار سر وخوځاوه ، ډیره شیبه اخته وو بیا یې له لاسه ورکش کړم.
- راشه دادي ما مې ځانته رنګ خوښ کړ اوس یې ته خوښ کړه.
پلار سپین رنګ خوښ کړی وو ، د محمد علي پلار ته یې ویل چې له هماغه یې ورته ګز کړي. نور یې نو زه په دکان کې پریښودم او خپله د

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمد علي له پلار سره په خبرو اخته شو ، زه هم راغلم خو اته يې ودريدم.
- زه هم همدا رنګ غواړم.
- دا د سپين ړيرو دی ليونيه ته بل رنګ خوښ کړه.
- نه زه غواړم چې د اختر په ورځ مې جامې ستا رقم وي.
پلار د محمد علي پلار ته وکتل او ويې خندل ، هغه هم سر وخوځاوه په سر مې يې لاس راتير کړ او پلار ته يې وکتل.
- خدای دې درته لوی کړي ، بس سپين رنګ ورته واخله ، نور به نو بيخي پرښته ښکاري.
پلار موسک شو او د سر په اشارې يې وويل چې سمه ده ، زه هم خوشحاله وم ، له دکانه راووتلو ، نور نو په خياط پسې ګرځېدو ، پلار په چرت کې روان وو ، له لاسه يې نيولی وم ، په لارې کې يې راته وکتل او سر يې وخوځاوه اسويلی يې وکړ او ويې ويل:
- مور د ډيرې ښکلې جامې ګنډلې ، کاشکي چې يو ځل هغې درته ګنډلي وای.
- هغه نو خياطه هم وه ؟
- هو. خياطي يې ذده وه.
- نه جامې يې د هم راته نه ګنډلی چې ژوندۍ وای.
پلار نور څه ونه ويل ، په بيرو بار کې تيز روان وو زه يې هم له لاسه نيولی وم او په شاوخوا دکانونو کې يې په خياطۍ پسې سترګې ګرځولې. زما په يوه لوحه سترګې ولګېدې چې پرې ليکلي وو آدم خان خياطي او ګلدوزي ، پلار مې له لاسه کش کړ ، او په ګوته مې دکان ورته وښود ، د کان ته ورغلو ، څه شيبه د خياط په انتظار کېناستو ، خياط راغی له روغبړ ورسته يې لومړی د پلار ناف واخيست بيا يې ماته غږ کړل. پلار يو مخ همدا ټينګار کاوه ، ښکلي يې ورته وګنډه غاړه ورته جوړه کړه. ښه يې ورته ښکلي کړه.
نورنو هره ورځ اختر ته انتظار وو ، پلار ډير راته وويل چې ا ختر ته لاړشم کابل ته د کابلۍ خاله کره خو ما ويل نه يا به دواړه ځو يا نه ځم ،

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځې شپې همداسې تيرېدې ، ملاهم ختم وکړ ، ټول قران کريم مو ختم کړ. بېګا به کله پلار ويده پريښودم يوازې به تراويح ته لاړ خو چې راويښ به شوم پسې وربه غللم او له ډيرې غوسې به مې يوازې لمونځ کړ. خو چې په تراويح به ودرېدلم عجيب احساس به مې کاوه ، ښکلی احساس ، عجيب آرمووونکی ، نورکله به سخت خوب راتللو خو اوس مې هيڅ د خوب او ستړيا احساس نه کاوه ، دجومات فضا ، دملا غږ ، د جومات حال او هوا به بلې دنيا ته يوورم ، هيڅ مې زړه نه غوښتل چې تراويح د تمامې شي ، دګاونډيو کورونو ماشومانو به له تراويح وروسته ساتيري کاوه خو زما له هيڅ سره نه لګېده يوازې دا مې خوښيدل چې په پلار پسې وروسته روان وم او لاړ شو کورته ، کور هم پلار اوږد وغځېږي زه يې په سينه سر کيږدم.
وروستۍ روژه وه زه په دکان کې ناست وم ، پلار کالي واغوستل او خياطۍ ته لاړ ، زه ډيره شېبه په چرت کې ناست وم ، کاشکې کابل ته تللی وای ، خاله مې ليدلې وای ، آمنه ، زرلښت ، نورزيه او کامران مې ليدلي وای. کابلۍ خاله مې ښه ښځه وه ، يوځای مشره وه ، مشره لوريې زرلښت نومېده ، بيا يې زوی وو کامران بله لوريې آمنه نومېده او کشرۍ لور يې نورزيه نومېده. آمنه زما همزولې هم وه او ټولګي واله مې هم وه.
پلار خوشحاله را روان وو ، کالي يې په لاس کې وو ، راغی خوا ته مې کېناست.
- به به دا به سبا راته واغوندې بډنګ به شي بډنګ.
دکان مو وختي بند کړ ، بازار ته لاړو کلچې ، کيک ، ميوې او ډير ځيزونه مو واخيستل خو دنورو خلکو په څير نه موږ يوازې يوه يوه کيلو واخيستل ځکه يوازې وو که مو ډير اخيستلای بيا خرابېدل ، کور ته راغلو ، زه ډير ستړی وم ، کرار په کوټه کې وغځېدم ، د سبا فکر راسره وو ، چې چېرته چېرته لاړ شم ؟ څوک څوک ووينم ؟ خو هيڅوک داسې په نظر نه راتلل چې ورشم نه مو په ټول ښار کې خپل درلود. يوازې اکرم او اسلان دوی وو ، خو له هغوی زما او د پلار

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوا ړو بدراتلل ډیر کبرجن خلک وو . که به یې کورته ورغلم نو داسې فکر یې کاوه چې خیرات ته ورغلی یم ، زامن او لورګانې به یې لیرې رانه ګرځېدل. مشرې لور خو به یې وحشي بللم ، ویل یې چې په نجارۍ کې لوی شوی یې ته خدای زده څه بلا یې ؟
زه ویده شوی وم ، چې سترګې مې وغړولې پلار کوټه راپاکوله ، بهر یې ټول ځایونه پاک کړي وو په مایې څادر غوړلی وو او لګیا وو کار یې کاوه. زه هم ورسره اخته شوم ، ټوله ورځ مو په کله په شوخۍ کله په کار کله په منډو کله په ټوکو تیره کړه. پلار په کوټه کې ولاړ وو چاقو یې راوړ، په تیر کې یې یو لوی سوری په چاقو غوځ کړ ما ته یې ویل.
- بس دا به یادګار وي د وروستۍ روژې وروستۍ شپې.
عجیبه احساس مې کاوه ، روژه داسې ژر ژر تیره شوه ، کاشکې نوره هم وای څومره راحت وو ، د ورځې به لاړو تر بېګا به ښکلي اخته وو نه مو په خوراک کې چرت وو نه مو په اوبو کې یوائینی غم د ماخوستن وو چې درې څلور ډوله خوراکونه به مو جوړ کړل خو بیا به رانه پاتې شول.
ټوله شپه خوب نه راتللو ، کله به په ځای کې کېناستم او زړه به غوښتل چې ژر سهار شي او جامې په تن کړم او بهر لاړ شم په ټولو کورونو وګرځم ، له همدې سره راسره دا فکر پیدا شو چې لومړی به چېرته ځم ؟ هرڅومره چرت مې وواهه چې له پلاره پرته که چیرته ځم د محمد علي دوی کورته ځم هغه یو څه لیرې وو خو حتماً به ورځم.
پلار ته مې ځان ورنږدې کړ.
- بابا !
- قربان.
- خوب نه راځي.
- نکل غواړې که لړ کیسه.
- نه نکل.
- نه ورکړه د ابراهیم ادهم لنډه کیسه به درته ولولم نور ویده شه.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ښه سمه ده.
پلار به کیسه لوسته خو ما په سترګو کتله، تابه ویل چې خپله زه هم له ادهم سره یوځای روان یم، ډیر لذت مې ترې اخیسته.
- غوږ یې؟
- هو.
- ښه نو یوه ورځ ابراهیم ادهم په ښکار پسې روانیږي، کله چې دښتې ته وتلی دی نو یوه هوسۍ ویني او په هغې پسې درومي، په لاره کې هوسۍ ورته مخ راګرځولی دی او په خبرو راغلې ده.
- ته به هیڅکله هم ما ښکار نکړای شې، زه راغلې یم چې یواځې تا بوځم.
ابراهیم بیا سرخوځوي او ترې راګرځي. بل خوا مخ کوي هم داسې یو حالت ویني یو بل ځه هم د ښکار لپاره تاکي خو هغه هم همدا ټکي ورته وایي. نور نو ابراهیم ادهم وآیي چې زه نور نو بس د پاچایۍ نه یم بس زه دادي له تاسې سره ځم.
پلار به چوپ شو مابه سکوت مات کړ.
- ښه بیا؟
- خو بیا نو ابراهیم ادهم د بلخ تخت خوشی کړاو د خپلو ګناهونو د معاف لپاره یې شپه او ورځ په غرونو کې خدای ته زارۍ کولې او بیا پسې روان شو او مکې ته لاړ.
نور نو کرار کرار ویده شوی وم خو د شپې مې یوځل بیا په خوب ولیده. خو سهار چې راپورته شوم، څه مې زړه نه غوښتل، پلار راته نوي کالي را واخیستل او دواړو سپین نوي کالي واغوستل، پلار به ماته وکتل او موسک به شو. بس ټوله خوښي مې هلته د هغه په نظر کې پیدا کولای شوه، پلار به چې کله راته لیرې شو او کله مې یې له نږدې د کالیو سیل کاوه بس داسې احساس مې کاوه چې ټولې دنیا مې کالي لیدلي دي، نور به مې تنده ما ته شوه او زړه مې نور څه نه غوښتل.
خو دواړو په ګډه چای وڅښلو کلچې او کیک مو سره وخوړل. پلار

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم پورته شو ماته یې کالي راښکاره کړل بیا پورته شو له کوټې نه یې دواړې کورتۍ راښکته کړې ، ماته یې هم خپله کورتۍ را واغوستله او خپله یې هم کورتۍ واغوستل. یو دستمال یې ماته را کړ او یو یې په خپل جیب کې واچاوه بیا یې راته وکتل.

- ځنګه زویه چېرته د زړه کېږي چې لاړ شو ؟

- چې چېرته ته ځې ؟

- راځه یو ځل به دې د ترور کورته ورشو بیا چې ته هرځای تللې ځو به.

ماورته په خوله څه نه ویل خو له هغې او دهغې له زامنو مې ښه نه راتلل. له کوره ووتلو ، ټوله دنیا نوي بوی ښکلي او عطرین بوی په سر اخیستې وه ، تا به ویل چې هیڅ ځای هم د ښکلو نجونو ا تڼ نشته او د شرابو د کړنګ سندره هم معنویت په ځان کې حل کړې ده.

بهر ډیر خلک نه ښکارېدل ، یو یو څوک به مالومېده نوې جامې به یې اغوستې وې او ښکلي بوټونه او ځانونه به یې ډیر جوړ کړي وو ، ما د پلار لاس نیولی وو او د پلار خبرو ته غوږ وم.

هغه به تل راته د ابراهیم ادهم کیسې کولې ، چې څرنګه یې ستر تاج او تخت پریښود او څرنګه تر مکې پورې لاړ. پلار به یې هره کیسه په خوند خوند سره کوله.

د ترور دوی کور ته ورورسیدلو ، څلور پنځه موټرو نه یې د دروازې په مخ کې ولاړ وو ، لا سم لمر نه وو تود شوی خو خلک یې بیا اختر مبارکۍ ته رارسېدلي وو ، موږ هم کوټې ته ننوتلو ، ډیر خلک ناست وو ، د اسلان پلار هم د کوټې په بل سر کې ناست وو په زوره زوره یې خندل.

زه او پلار کوټې ته ننوتلو خو هیڅوک هم له ځایه پورته نه شول ، ټولو راسره په لاسو او ناستو روغبړ وکړ. د اسلان پلار هم یو اځې لاس رااوږد کړ او دومره یې وویل

- سلام ستړي مشئ اختر مبارک

نور یې نو بیا ډډه ولګوله ، ما پلار ته وکتل خو پلار آرام د وره خوا ته په یوه توشکه کېناست ، یو کس راغی او چای یې راته واچاوه کلچې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې راته په مخکې کېښودې ، هيڅ له موږ سره خبره نه کوله ، ټول خلک په زوره زوره غږېدل او له يوې او بلې خوا يې سره ويشتې خو د پلار د ترکانۍ په اړه هيڅ هم ونه ويل چې ډېر ښه کار دی او ښه ګټه لري ، يا ډېر پاک کسب دی او ډېر ثواب لري خو د تجارت او قوماندانانو په ستاينه يې خولې سترې کړې ، ځينو به داسې د زړه له تله وخندل چې تا به ويل ستونی به يې پاره شي خو بيا به يې په سترګو کې له ډېرې خوښۍ اوښکې وځلېدې او ډډه به يې ولګوله.
پلار ډېره شېبه پکې سترګې واړولې راواړولې ، خبرو ته يې غوږ ونيوه خو نور يې نو طاقت ونه شو کرار له ځايه پاڅېده ، ټولو خلکو ورته وکتل خو هيڅوک هم ورته پورته نشول پلار خدای پاماني وکړه خو د اسلان دوی پلار يو ائې دومره وويل چې خدای مو مل ، نور يې نو بيا پکول په ځمکه کېښود او ستره خوله يې په خندا خلاصه شوه.
بهر راووتلو ، ماشومانو ماته وکتل نور يې نو خپلې لوبې پيل کړې ، زه ورته هيڅ غوندې ښکارېدم خو په زړه کې مې ويل چې ډېر له تاسې زيات ارزښت لرم خو تاسې به نه پوهېږئ که نور هيڅ نه وي په خپل پلار خو ګران يم ، په لارې روان وو ، ما غوښتل له پلاره پوښتنه وکړم چې د ترور په اړه څه فکر کوي ما فکر کاوه چې اوس به يې نو ترې حتماً بد راځي خو هغه ويل چې نه بس هر څوک ځانګړې باور نه لري ښايي هغه به زموږ په اړه بل فکر کوي.
بېرته مخ په کور روان شولو پلار هرڅو راته وويل چې زه د خپلو ټولګيوالو کورته لاړ شم خو ما ويل چې نه نه ځم زړه مې نه غوښتل چې لاړ شم.
کور ته راغلو ، ډېره شېبه له ځانه سره په فکر کې وم ، خو پلار چای ايشولی وو ، خندان کوټې ته راننوت.
- بهبه داسې چای چې نشه لري نشه.
دواړو چای وڅيښل ، عجيبه وه په دومره وختونو کې ګاونډيان راغلل هغوی اختر مبارکۍ ته راغلي وو ، ډېره شېبه سره کېناستو خبرې مو وکړې ، ټولو د پلار صفت کاوه ، چا ويل چې ډېر بې غرضه سړی دی

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا ويل ډير مسلمان سړی دی چا څه ويل چا څه ؟
ماسپښين ډېره شېبه بهر کېناستم ، د دروازې تر مخ مې د ماشومانو د لوبو سيل کاوه ، عجيبه شور او مستي په هغه لوبو کې پرته وي ؟ ډيره خوندوره وي ، ډيره په زړه پوري هم وي.
ورځ همدا سې بېګا کېدله ، زه د دروازې په خوله کې ناست وم او د ژوند ګرمې سندرې ته مې غوږ نيولی وو ، چې په يوه پلمه بله پلمه يې ځانته د خوشحالۍ فرصت ورکاوه ، د اختر په نامه ، هو د اختر په نامه يې کارونه پريښودل او جشنونه يې جوړول څو د ژوند په ستړوونکو بوختياوو کې د لاس او پښو وهلو قدرت ونه بايلي.
په همدې فکر کې وم چې اخترنو د څه لپاره ؟ څوک څوک به ورته ډير خوشالېږي او په چا به له سره اختر نه وي ، که څوک مور ولري هره ورځ به ورته اختر وي ، که څوک ښه دوستان ولري ، ښه کارونه کوي... بس نور ستړی شوم ور پورته شوم له ماشومانو سره مې فوټبال پيل کړ چې يو وخت پلار له دروازې راغږ کړل.
- بس دی زويه ورشه اودس وکړه څه د لمانځه وخت دی جو مات ته به ځو.
لمرته مې وکتل ريښتيا هم ډير ناوخته وو بس نورنو ننوتم ، چې اودس مې کاوه پوه شوم چې نورنو اختر تير دی او هرڅه بير ته عادي شوي دي نوره نو خندا راغله سر مې وخوځاوه په پلار پسې را ووتم.

پنځم څپرکی

د ښځې اوښکې:

اختر تير شو ، ډير ژر هير شو ، دريمه څلورمه ورځ مو دکان پرانست

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

، بيرته د ژوند تل تکرارېدونکي سندره پيل شوه ، خو ښي بيرته په ژوند تيت شوه ، خو يوائينی فرق مو چې کړی وو هغه دا وو چې نوې جامې مو نو پيدا کړې وې او چې وابه مې غوستې نو لکه پلار هسې به ښکارېدم چې دغې مسئلې به مې فکر برابراوه.

ژمی به اوږد شو ، هره ورځ به مې پارو په لاس کې وو او شوې واوره به مې توروله ، له ساړه به مې وجود ځيږ وو ، پلار به چې بازار ته لاړ رنګارنګ دستکشونه او کورتۍ به يې راته راوړې خو ماته يې خوند نه راکاوه ، له واورې به مې زړه تنګ وو ، کور به يوائې وم ، که به دکان ته هم لاړو د يخ له لاسه به طاقت نه راتللو.

سهار به چې دکان ته ورسېدو ، پلار به د اور تېمګی د دکان مخ ته را وايستلو او اور به يې پکې بل کړ ، پلار به يې يوې خواته او زه بلې خواته کېناستلو ، د اور لمبې به کرار کرار جګې شوې پلار به لاسونه وموښل او پورته به شو کار به يې شروع کړ ، ما به هم کله په اور ساتيری کاوه او کله به مې په واورو کې د پټ بازار او د کانونو سيل کاوه.

يوه ورځ د دکان مخې ته له پلار سره ناست وم ، يوې ښځې ماشوم له لاسه نيولی وو او دکان ته راغلل ، پلار ته يې ويل چې يو پايروک راته جوړ کړه ، ما يې زوی ته وکتل غټ سړی وو نو هغه پايروک څه کاوه ؟ پوښتنه مې ترې وکړه.

- پايروک ته غواړې ؟ ته خو نږدې زما همزولی يې ؟

مور يې وخندل او دستکشونه يې لاسه وايستل او بيا يې زوی په تندي ښکل کړ او ماته يې وکتل.

- نه زويه دا ندی بل له ده کوچنی دی هغه ته يې جوړوم.

- ماويل که ده ته يې جوړوې دا خو نږدې زما همزولی دی.

ماشوم ماته وکتل ويې خندل.

- خو زه هم پرې سات تيروم نو څه پروا لري ؟

ماته خندا راغله خو بيا پايروک راته ياد شو ريښتيا هم ډير ښه ځيز وي کاشکي ماته هم پلار جوړ کړی وای او په کور کې مې پرې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتيري کولای.
ماشوم ډير ښکلي واړه دستکشونه په لاس کړي وو خو زما پلاستيکي وو زما خوښ نه وو د هغه ډير ښکلي وو ډير زړه مې ور ته وشو ماشوم ته مې وويل
- دا دستکشونه دې چېرته اخيستي دي ؟
- مور مې راته جوړ کړي دي.
ما يې مور ته وکتل څه مهربانه ښځه وه چې دغه ماشوم ته يې دا سې ښکلي دستکشونه جوړ کړي وو هغې ماته وکتل.
- خوښ د شول زويه ؟
- هو.
پلار ته مې وکتل.
- پلاره نن مازيګر به راته حتما دغه دستکشونه اخلې.
- په دواړو سترګو صبر زه يې وګورم.
پلار د ماشوم دستکشونه وکتل او بيا يې ما ته سر وښوراوه. ښځې زما په سر لاس کېښود او ويې ويل.
- زه به يې درته جوړ کړم زويه. ستا مور يې نشي جوړولای ؟
زه حيران شوم ، ومې خندل.
- زما مور کله شته.
ښځې ځان ته ورنږدې کړم ، په سر مې يې لاس راتير کړ او ويې ويل
- ښه سمه ده زه يې درته حتماً جوړوم خو په دې شرط چې بابا دې راته ښکلی پايروک جوړ کړي.
پلار وخندل او زمونږ خوا ته يې راوکتل.
- په دواړو سترګو ، خو تاسې زحمت مه باسئ زه يې ورته په بازار کې اخلم.
ښځه او ماشوم روان شول ، نور مازيګر هم وو ، پلار سبزي مارکيټ ته لاړ او زه په دکان کې کېناستلم ، څه شېبه وروسته پلار راورسېده خو دستکشونه يې نه وو راوړي. دکان مو بند کړ او مخ د کور په خوا لاړو.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماسخوتن چې خبرونه ختم شول ، پلار راته ویل چې د چا نکل درته واچوم ما ورته وویل چې نکل نه غواړم ، ډیره شېبه یې خواته ناست وم بیا مې ترې پوښتنه وکړه.

- پلاره مور مې څه نومېده ؟

- هوسۍ. خدای د پرې رحم وکړي.

- څوک وه ؟

پلار وخندل او خواته یې ورننږدې کړم.

- څوک وه ؟ خو یوه ښځه وه ډیره ښه ښځه وه ته پرې ډیر ګران وې ، سهار به چې له خوبه راپاڅېده په غیږ کې به یې ونیولې او شپه به هم چې ویده کېده زړه ته به یې نږدې ونیولې او سترګې به یې پټې شوې.

- څرنګه وه ؟ کاشکې مالیدلې وای.

- کټه مټه لکه ته هسې وه ، او ستا په شان یې ژر ژړل هم. خدای د پرې رحم وکړي.

د پلار په سترګو کې اوښکې راوګرځېدې ، زه یې خواته ورنږدې کړم او په سر یې ښکل کړم ، ډیره شېبه چوپ وو ، څه یې نه ویل ، زه پورته شوم کتابونه مې راواخیستل او د دیوال خوا ته په درس ویلو بوخت شوم ، پلار به کله ماته وکتل او کله به په چرت کې لاړ.

هغه شپه مې ترسهار مور په خوب لیده ، خو سهار چې پاڅېدم مخ مې یې په یاد نه وو چې څرنګه مخ یې وو ؟ سهار بیا دکان ته لاړو او ورځ هماغه شان تیره شوه ، کله اور ته ناست کله هم د بازار په چیکړ کوڅوکې هغې خواته او دېخواته وځغلېدم.

همداسې به شپه هم تیره شوه بیا به سهار په دکان کې وو ، پلار به کله پیسې اخیستې او کله به یې له سره کار ونه کړ او ټوله ورځ به همداسې تیره شوه.

یوه ورځ بیا هماغه ښځه او ماشوم راغلل ، پلار یې هم پایروک جوړ کړی وو او وړاندې یې په لرګو کې ایښی وو ، چې ښځه مې ولیده ورغلم او پایروک مې راواخیسته ، دښځې چې په ماسترګې ولګېدې ، نو راغله ځان ته یې ورنږدې کړم او په سر مې یې لاس

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

راتیر کړ او بیا مې سترګو ته ځیر شوه.
- واخله زویه د ستکش مې درته واوبدل.
ډیر ښکلي وو له خوشحالۍ په جامو کې نه ځاییدم، په لاس مې کړل له خوښۍ الوتلم، پلار راته وکتل هغه هم خوشحاله شو، او راغی لاسونه مې یې ور ونیول او په خپل مخ پورې یې وموښل بیا یې په مخ وټپولم.
- دادي دایې دستکشان نور څه غواړې؟ واه واه
ښځه هم خوشحاله وه، ما هغه ماشوم ته وکتل هغه حیران را ته کتل. ښځې پلار ته پیسې ور وړاندې کړې خو پلار نه اخیستې هغوی په خپلو کې سره منښې شروع کړې. ماشوم ما ته وکتل او را ته ویې ویل:
- ته رینښتیا مور نه لرې؟
- هو.
ماشوم ډیره شېبه راته وکتل او بیا لاړ د خپلې مور لمن یې ونیوله، زه هم د خپل پلار خوا ته راغلم او په پوټکو کې مې ورته پرلاتې ووهلې، د پلار په پیوند پیوند بوټ مې ساتیری کاوه، هغې ښځې ډیره شېبه راته وکتل بیا یې پلار ته وکتل.
- هغه مو زوی دی؟
- هو
- خدای د یې درته وساتي. رینښتیا مور یې وفات شوې ده؟
- هو خدای د پرې رحم وکړي.
- اوس که وړاندې.
- نه د هغه نه په یاد یږي.
- بل څوک لري؟
- نه یوا ځې زه او دی تنها او سیږو.
ښځې بیا ما ته وکتل ماد پلار بوټ د هغه له پښې راوایست او بیرته مې ور په پښو کې پورته مې پلار ته وکتل هغه لاس غوټه کړي وو او په سینه یې نیولي وو، په سترګو کې یې اوښکې راوګرځېدې،

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې لومړی پلار ته وکتل بیا یې ماته وکتل راوړاندې شوه په تندي یې ښکل کړم لږ شېبه راته ولاړه وه د هغې هم په سترګو کې اوښکې راوګرځېدې ، پایروک یې په لاس کې واخیست ، ماشوم یې له لاسه ونیو او له دکانه ووتل.

اوس راته د پلار کیسه یاده شي ، هغه راته یوه شپه کیسه کوله ، لومړی به مې د هغه له عارفانه کیسو ښه نه راتلل خو وروسته وروسته مې په زړه کېناستې چې په هغې کې د ابراهیم ادهم کیسې وې ډېرې ښکلې وې.

یوه شپه یې څنګ ته ناست وم ورته ومې ویل چې داسې کیسه را ته وکړې چې پلار او زوی دواړه وي پکې هغه موسک شو ویل یې ښه ده نو غوږ شه.

ابراهیم ادهم د بلخ باچا وو ، هغه چې کله تخت پرېښود ، په غرونو او رغونو لاړ ، بس نور یې ځان د خلکو له سترګو پنا کړ. په سختۍ سره یې د شام دښتې کچ کړې او مخ په مکه یې لاره لنډوله.

وایي چې د مکې خلک او مشران چې خبر شول ، ابراهیم ادهم غواړي مکې ته ورشي نو د هغه د ښه راغلاست لپاره له مکې وو تل ، ابراهیم ادهم چې اوس هغه شان ، شوکت او دبدبه ورسره نه وو چا نه شو پیژندلای بې له خپل رعیت نه نو د مکې مشران یې هم د دښتې لور ته د ښه راغلاست په تمه ووتل او ورته انتظار شول.

ابراهیم ادهم چې له لیرې ولیدل نو پوه شو چې کیسه څنګه ده ځان سره یې وپیچه او په بیروبار کې وړاندې تیریده ، د مشرانو په مخ کې یې له یو افسر څخه پوښتنه وکړه.

- تاسې ولې دلته ټول شوي یاست ؟

- د بلخ پاچا ابراهیم ادهم مکې ته راځي.

وایي ابراهیم ادهم وخندل او افسر ته یې وویل

- ښه ښه هغه لیونی یادوې ؟

وایي افسر په مخ په څپېړه وواهه او ورته ویې ویل

- هغه د مځکې په سر له عادلو پاچاهانو څخه یو دی ته وایې چې هغه

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیونی. څه ورک شه.
ابراهیم ادهم وخندل او مخ په وړاندې روان شو او ځان یې مکې ته ورساوه.
وایی کله چې ابراهیم ادهم تاج او تخت پرېښود یو زوی یې هم درلود ، چې هغه وخت ډېر کوچنی وو ، زوی یې چې کله غټ شو نو مور ته یې وویل چې پلار مې چېرته دی ؟هغې ورته وویل چې پلار د ورک شوی دی ، زوی یې هر ځای پسې ولټاوه او هرڅوک یې پسې وپوښتل. ترڅو چې یوه ورځ یو چا ورته وویل.
- ما په خپلو سترګو ولید ، زه یې پېژنم په خپله وو.
- چېرته وو ؟
- په مکې کې.
نور یې نو زوی او مور سره د یوې قافلې را روان شول مخ د مکې په لور. زوی یې ډېره تمه درلوده چې خپل پلار ووېني ، مکې ته راورسېدل او یو ځای یې سکونت پیل کړ. زوی سباته لاړ حرم ته ترڅو ووېني چې پلار یې رېښتیا شته کنه ؟
ډېره شېبه یې په حرم کې سترګې واړولې ، داسې څوک په نظر ورنغی چې پلار به یې وي ، له یو کس جاروکښ څخه یې پوښتنه وکړه.
- ته ابراهیم ادهم پېژنې ؟
- هو هغه زموږ ملګری دی.
- چېرته دی ؟
- اوس تللی دی په خسو پسې. خس راوړي.
- چېرته تللی دی ؟
- پورې دښتې ته وتلی دی.
هلک پسې روانېږي ، په دښته کې یو بوډا مومي ، چې په ضعیف بدن یې ستر پېټی په شا کړی دی مخ یې لمرو نو سوځولی دی او له ستړیا یې په مخ خولې ښکاري. هلک له شا پسې روان وو سپین ږیري بوډا هم په سختۍ سره ځان تر مکې ورساوه.
زوی یې چې دا صحنه ولیده ډېر یې وژړل بېګا یې مور ته تولـه کیسه

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړه ، هغې هم ډیر ورسره وژړل سبا ته یې له مور سره یوځای لاړو کله چې حرم ته ورورسېدل چې د ښځې یې په ابراهیم ادهم سترګې ولګېدې ورمنډه یې کړې او خپل زوی یې له لاسه ونیوه.

مور یې زوی ته وویل.

- زویه دا ستا پلار دی ، دا ستا پلار دی.

زوی هم وژړل او ابراهیم ادهم هم وژړل ، بیا یې له زویه مخ وګرځاوه او لاس یې په دعا خدای ته پورته کړل.

- اې د لویې او دکمال خاونده ! ته مې ستا مینه په زړه کې ژوندۍ وساتې د بل چا مینه مې په زړه کې غځېدو ته مه پرېږده.

نور به پلار چوپ شو ، او سترګې به یې پټې کړې ، بیا به یې ما ته وکتل ور نږدې به یې کړم په تندي به یې ښکل کړم او مخامخ به یې راته وکتل.

- ولې دداسې زوی مینه پرېښودل لکه ستا هم آسانه ندي.

زه به هم ورته موسک شوم نور به دواړه چوپ کېناستو.

شپږم څپرکی

اووه ټګان

نور نو به په ژمي کې هم څه نه وو پاتې ، خو زما چې پرې زړه نه کېده چې ختم شي یواځې د شپې دښکلو نکلونو په خاطر پلار به د ابراهیم ادهم دنکلونو ترخنګ نور ښکلي نکلونه هم راته اچول چې له خندا به مې ورته زړه وخوږېده ، یاره د ټولې دنیا له فلمونو به ښکلي وو ، د اووه ټګانو نکل تر اوسه مې هم دومره خوږ فلم په دنیا کې ندی لیدلی.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار به پورته شو بستره به یې وغوړوله ، زه به یې ځانته ورننږدې کړم ، سر به مې یې په ځنګل کېښود ، او مخ به مې هغه ته کړ ، هغه به مې لومړی سترګو ته وکتل بیا به مې یې په سر لاس راتیر کړ.
کله به چې له پلاره مرور شوم نو پلار به راته یوه کیسه کوله چې له سره به ترپایه ورته خندېدم ، په هغه کې یوه کلمه ډېره خندوونکې وه (هله پلاره دود مې کیږي » دا یوه کیسه وه چې یو پلار او یو زوی په یوه بړستن کې پراته وو ، کله به چې د پلار باد مات شو نو زوی به چیغه کړې (هله پلاره دود مې کیږي » . زه به هم پلار ځانته ورنږدې کړم په تندي به یې ښکل کړم.
- دود دې نه کیږي ؟
بیا به مې وخندل
- نه ، ژر کړه نکل راته اچوې کنه ؟
- د چا نکل غواړې ؟
- د اوو ټګانو .
پلار به موسک شو په مخ به یې وټپولم او بیا به یې نو راډیو بنده کړه چراغ به یې بند کړ او له لږې چوپتیا وروسته به یې نکل شروع کړ .
- وو نه وو د خدای کړه وو ، د بنده ورته کاته وو . یوه کونډه وه ، یو یې زوی وو چې خلکو به پک باله او پکان خو تاته معلوم دي چې شوخ وي.
ما به وخندل او ښه ښه به مې کول د پلار تاوده او خواږه تنفس به مې په ټول بدن منګول خښه کړې وه او له خولې یې راوتونکې هرې کلمې زما په زړه کې د تلوسې له اتڼ سره ځان غورځاوه ، چې پلار به لږ ځنډ وکړ او یا به خوب ورغی نو لاس به مې یې په لاسونو کې تخته کړل ، هغه به بیا دوام ورکړ.
- کونډه او پک دا سې غریبان وو چې مه یې کوه پوښتنه ، په کور کې یې هیڅ نه درلودل ، عید په رارسیدو وو نه یې کالي درلودل او نه یې هم د قربانۍ لپاره څه درلودل کونډه ډېره خپه وه ، چې یوه ورځ د کونډې ورور ورته یو سپرلی راووست هغه یې کونډې ته ورکړ چې دا

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

واخله او قرباني یې کړه. کوندې له خپل ورور څخه ډیره مننه وکړه او چې وروریې لاړ نو زوی ته یې وویل چې دا سېرلی بوځه او په بازار کې یې وپلوره چې هرڅومره پیسې یې شوې ټولې ماته راوړه چې تا ته کالي پرې واخلم او د ماشومانو لپاره عیدي. زوی وویل چې سمه ده. سېرلی یې بازار ته راووست، دکتار دکانونو له مخې تیرېده او سېرلی یې له پړي نیولی وو. لومړي دکاندار ورته غږ کړ.
- اې دا سپی د چېرته له پړي نیولی دی گوره وبه د خوري !
پک ورته وخندل ویې ویل.
- نادیده ! سپی ندی دا سېرلی دی.
دکاندار بیا وخندل او په لوړ آواز یې وویل.
- نادیده خو ته یې چې تر اوسه لا سپی او سېرلی نه پیژنې.
پک حیران شو، خو څه یې ونه ویل، بل دکاندار ته ورورسېده، هغه هم په حیرانۍ ورته وکتل او بیا یې وخندل.
- هې لیونیه ! دا سپی د چېرته روان کړی دی ؟ گوره وبه د خوري ته څومره نادیده یې خوشی یې کړه.
پک ورته وکتل، دا هم لومړني ته ورته وو خو له هغه مشر وو څه یې ورته ونه ویل خو په زړه کې ورسره ویره پیدا شوه چې ښایي رېښتیا هم دا سپی وي. له دغه دکانداره هم تیر شو دریم ته ورورسیده، هغه تر دې دوه نورو لږ مشر مالومېده هغه هم ورته راغږ کړل.
- هې په دا سپي څه کوې خوشی یې کړه !
- دا سپی نه دی دا سېرلی دی پلورم یې.
- نه دا سېرلی نه دی ته تر اوسه دغه ډول سپي نه پېژنې ؟
هغه سرې سر ورته وخوځاوه او څه یې ورته و نه ویل دکان ته ننوت پک له دې دکانه هم تیر شو څلورم دکان ته ورسېده، هغه هم همداسې ورته وویل په همدې قسم له پنځم دکانه هم تیر شو او له شپږمه دکانه هم تیر شو اووم دکان ته چې ور ورسیده یو سپین ږیری پکې ناست وو، سپین ږیري هم په حیرانۍ سره وکتل.
- زویه دا سپی د ولې له پړي نیولی دی خوشی یې کړه هسې نه وبه دې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

داړي ؟
- رېښتیا دا سپی دی ؟
- نو زه درته په سپینه ږیره دروغ وایم ؟
یک سېرلی ژر له پړي خوشي کړ او سپین ږیري یې پړی ونیوه پک ته یې وویل چې زه دا اوس شرم له دې ځایه دا ډېر خطري دی له دې لیرې ګرځه ، پک په منډه منډه کورته راغی ، په لاره کې ورسره چرت پیدا شو چې مور به هره ورځ ورته ویل چې ته د ټګانو بازار ته ځې او غولوي دې. له ځانه سره یې وویل چې ښایي دا یې راسره ټګي کړې وي ؟
کورته چې ورسېده ، مور یې په ډېرې خوښۍ ترې پوښتنه وکړه.
- په څو دخرڅ کړ بچیه ؟
- ولا قیمت یې معلوم نشو مامله (قرض » یې رانه واخیست.
کونډه سخته غوسه شوه او ویل یې چې ژر لاړ شه پیسې ترې راوړه که نه وي نو بېرته سېرلی راوله خو پک ویل چې نه سبا ورځم پیسې راکوي. مور ډېره غوسه وه ویل یې چې یو زوی لرم هغه هم هرڅوک وغولوي.
سبا ته پک دکوچیانو کیږدیو ته لاړ ، ډېره شېبه یې یوې کوچۍ ته زارۍ وکړې چې یوځل د جامې راکړه هلته یوه جینۍ خواره لوڅه ناسته ده کالي یې نشته بېرته یې درته راوړم ، جینۍ کالي ورکړي دي خو ورته ویلي یې دي چې که دې خیمې ته رانه وړل کورته درپسې درځم. پک د مور غاړکۍ (امېل » او ټیکونه پټ کړل او د کوچۍ جامې یې واغوستې بازار ته ورغی. لومړي دکاندار پوښتنه ترې وکړه.
- څوک یې ؟
- دکوچیانو له کډو پاتې شوې یم یواځې یم.
هغه دکاندار ورته وویل چې راځه زه به د راسره کورته بوځم ښځه مې شه. خو پک لدې هم تیر شو دوهم دکان ته ورسېده هغه ورته وویل
- زما سره واده وکړه زه به دې ښه ساتم دا د تیر دکان واله زما کشر

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور دی ډير تنگ دی او ښه سړی ندی زه به دې ډيره ښه وساتم.
لدې هم تير شو هر يو همداسې ورته ويل چې دا د تير د کان وا له زما کشر ورور دی. بالاخره وروستي دکان ته راورسېده ، په دکان کې هماغه سپين ږيری ناست وو هغه ورته وويل
- نه دا ټول زما زامن دي دا يو هم په واده کولو نه ارزي ټوله ورځ ناست دي ټگي کوي له ماسره واده وکړه د ټولې دارايی مالکه به مې شې ښه به دې هم ساتم.
پک ورته وويل چې سمه ده ، په دکان کې لږ ساعت ورسره ناست وو مخ ته يې پلو نيولی وو سپين ږيري يې زامن راټول کړل او ورته ويې ويل
- زامنو دا پېغله به ستاسې مور جوړېږي ښه به يې ساتئ
ټولو زامنو په يو غږ ورته وويل چې سمه ده ، هر زوی ور ته يوه يوه تحفه واخيسته ، ټول کورته راغلل سپين ږيري کور پک ته وويل چې اوس به د زامنو په مخ کې نکاح وتړو. پک ورته وويل چې ولې يوائې دزامنو په وړاندې سپين ږيري ورته وويل چې موږ نور دوستان نه لرو. شپه يې نکاح ولوستل شوه ، دشپې سپين ږيري ورته وويل چې له ماسره به په يوه بستره کې بيديږې پک ورته وويل چې زموږ رواج دی تر دري ورځو پورې له خاوند سره نه بيديږو. سپين ږيري ورسره ومنله ، سبا ته يې زامن ټول بازار ته لاړل ، پک ځان خپه نيولی وو ، سپين ږيري به چې هرڅو مره ترې پو ښتنه وکړه پک به ورته ځواب نه وايه. تر دوه ورځو پورې ترې مرور وو ، په دريمه ورځ چې يې زامن له کوره ووتل سپين ږيري ورته وويل چې ولې خپه يې ؟
پک ورته وويل چې خپه په دې يم چې زه څرنگه د کور ميرمن يم چې نه مې کور ليدلی نه يې په کوټو او دروازو بلده يم ؟ سپين ږيري ور ته وويل چې راځه زه اوس درته ټولې کوټې ښايم او ټولې کلي گانې درکوم. پک خوشحاله شو ورسره پورته شو ، د ټولو کوټو کلي گانې يې ورکړې او د ټولو صندقونو کلي گانې يې هم ورته وښودلې. خو يوه کوټه يې ورته ونه ښودله. پک په ژړا شو ويې ويل چې دا کوټه

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې راته نه ښايې زه خو د دې کور ميرمن يم.
سپين ږيري د هغه کوټې دراوزه ورته خلاصه کړه ، پټ يې ورته وويل چې دا کوټه چاته مه خلاصوه ځکه دا پټه کوټه ده. پک ترې پوښتنه وکړه چې ولې پټه ده ؟ سپين ږيري ورته وويل چې په دې کوټه کې دار دی. پک ورته وويل چې دار څه شی وي ؟ هغه ورته وويل چې دا پرې د سړي په غاړه کې ور اچوو او وژنو يې. پک ورته وويل چې دا خو ډير ښه دی که کور ته کومه د ښو زيوراتو والا ښځه راتلله زه به يې دلته ځړوم او ټول زيورات به يې تاته درکوم. سپين ږيری خوشاله شو او پک ته يې آپرين وويل. پک بيا ترې پوښتنه وکړه چې څرنګه سړی ځوک پرې ځوړندوي ؟ سپين ږيري پړی په غاړه کې وا چاوه او ورته ويې ويل چې کله د سړي په غاړه کې داسې پړی ور واچوې بيا به هغه پړي داسې راکاږې. پک د پړي سر ونيوه او راکش يې کړ سپين ږيری پورته شو او په چيغو يې شروع وکړه. پک له سره ټيکری وغورځاوه او ورته ويې ويل
- هه هه سبرلې څښتن درلود کنه ؟
داسې يې وډباوه چې پوښتنه يې مه کوه ، بيا لاړ او د صندقونو ټولې پيسې او طلاوې يې راټولې کړې او کور ته لاړ. کور ته چې ورسېده مور يې ترې پوښتنه وکړه چې پيسې يې در کړې ؟ کنه ؟ پک ورته وويل
- هو دريمه برخه يې راکړې ويل يې چې پاتې به بيا ګورو.
پيسې يې ټولې مور ته ورکړې ، مور له خوشحالۍ پورته پورته کېده ويل يې چې غلط شوی به وي خو پک ويل چې نه هغه سبرلی داسې سبرلی نه وو هغه ډير قيمت لري.
ټکان چې بېګا کور ته راغلل ، چې د دار په کوټه کې يې د پلار د ځګيروي غږ لګيږي ټول حيران شول ، ورغلل که ګوري چې پلار يې په دار ځوړند دی ، پوښتنه يې ترې وکړه چې ولې ؟ سپين ږيري ورته ويل چې هغه کوچۍ نه وه د سبرلې څښتن وو د سبرلې !. ټول حيران شول او يو بل ته يې وکتل ټولو ويل چې پيدا کوي به يې او داسې به

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې وهي چې څه يې کوي. خو پلار ويل چې اوس داخبرې پر يږدې ورشئ ډاکټر راته راولي چې مرم.
پلار به چوپ شو ، لږ شيبه به ما هم غوږ نيولی وو چې دوام به ورکړي خو لکه چې ويده غوندې به وو بيا به مې له خوبه ويښ وکړ.
- بيا څنګه وشول ؟
پلار به ببرته ويښ شو او سره سم به شو
- هه په کوم ځای کې وو ؟
- په ډاکټر پسې ګرځېده.
- هه ښه ، نو پک هم ولاړ يو زيارت ته د زيارت مينجور ته يې وويل چې ته د يوائې د څو شېبو لپاره دا جامې او جام راکړه داپورې رمه زما ده دهغه ځايه پکې ځم ببرته په منډه راځم ملنګ هم چې څو پيسې ترې واخيستې نو جامې يې ورکړې ، پک جامې واغوستې او جام يې ورسره راواخيست نيغ راغی د ټګانو د کور خواته چې کشری ټګ يې وليد چې له کوره ووت نو په يوه لاره ورته راوګرځېده او له ليرې يې غږ پرې وکړ
- هول ! هو ځوانه چېرته داسې تيز روان يې ؟ ټول مشکلات خدای حلوي که يوائې د دپلار غم درسره دی مه وارخطا کيږه خدای به يې جوړ کړي زه درسره قول کوم
ټګ هک حيران شو چې دا څرنګه ښه ملنګ دی علم غيب هم لري راغی د ملنګ لاسونه يې ښکل کړل او ورته ويې ويل چې يوځل مې پلار ووينې ګوندې وي چې خدای يې ښه کړي پک ورسره ومنله او ورسره روان شو ، چې کورته ورسيدل نو پلار يې په کټ کې اوږد غځېدلی وو او ځګيروي يې ختل ، پک چې ورته ودرېده نو سر يې وښوراوه او خواشيني يې څرګنده کړه. په کومو ځايونو چې يې وهلی وو په هغه ځای به يې لاس کيښود بيا به يې ورته وويل
- دا ځای د درد کوي ؟
سپين ږيري به ويل هو هو همدا ځای دی ، ټول زامن خوشحاله وو چې داسې ملنګ يې راوستی د درد ځايونه هم ورته معلوم دي. چې شپه

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوه زامنو ته يې وويل چې ما ته د اوداسه اوبه راوړئ نور تاسې لاړ شئ چې سهار راشئ نو پلار به مو داسې رک روغ وي چې د کان ته به هم درسره لاړشي ، ټول ټګان په خوشحالۍ سره ووتل ، چې نيمه شپه شوه ، پک سوټی پرې راوګرځاوه ښه ورته ځير شو بيا يې پوښتنه ترې وکړه .

- نامرده ! سبرلي ښتن درلود کنه ؟

داسې يې وډباوه چې نور له اخه توخه وغورځېده او څه شتمني يې چې ورسره وه ترې راټوله يې کړه او مخ په کور لاړ . کور يې مورته ويل چې د پور بله برخه هم راوختله خو ډيره پاتې ده هغه ته څو ورځې وروسته ورځم که خير وو .

بله ورځ په چل کې ورغی د شاوخوا کورنو له خلکو يې وپوښتل چې ټګان څه شوي دي ؟ هغوی ورته ويلي دي چې لدې ځايه يې يو لېرې ځای ته کډه کړې ده . خو دې خلکو ته يې ځای نه وو معلوم په بازار کې له يو دکانداره پوښتنه کړې ده چې ټګان چېرته تللي دي ؟ په مايې يو څه پيسې وې د خورانو کور يې نه وو . يو دکاندار ورته وويل چې هغه له يو پکه ډير ورېريدلي دي فلاني غره ته تللي دي هلته اوسي . پک پسې روان شوی دی . د ټګانو خيمو ته چې ورسيدلی دی ، ښکته يو کوچی مالونه پيايي د کوچي سره د يو کمر په سر ناست دی . کوچي ته وايي

- ياره کوچيان سخت بې غيرته دي ، ډير ژر ويرېږي .

- نه دا دروغ ده کوچيان له هيڅ څه نه ويرېږي .

- خو داخو ته وايې چې نه ويرېږي ، هغه بله ورځ يو کوچی وو ما ورته وويل چې ورشه هغه کسانو ته يو اځې يوه چيغه ورو کړه ، ورچيغې يې نه شو کړای .

- نه دا به څوک وو کوچيان له هيڅ څه نه ويرېږي ، دا تاسې ځايان ياست چې ويرېږئ .

ډيره شيبه يې کوچئ باټ کړ چې هرڅو به يې ورته ويل کوچی به چارجېده آخر يې ورته وويل

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خو ښه که ريښتيا وايې او ريښتيا نه وير ېږې نو که نر وې د هغه خيمې خواته ورشه له نږدې يوه چيغه ور وکړه.
- دا خو څه سخته خبره نده ، څه ورته ووايم ؟
- فقط دومره ورته ووايه چې: سېرلې څښتن درلود کنه ؟
پک د کمر په سر ورته کېناست ، کوچى کيږدى ته ښه نږدې ورغى ورچيغه يې کړه
- سېرلې څښتن درلود کنه ؟
لدې سره شپږ واړو ټکانو پسې رامنډه کړه سوټې يې په لاسونو کې وو او په کوچي پسې يې منډې وهلې کوچي هم د ډاره ترې منډې وهلې. پک راغى د سپين ږيري تخت ته ودر يده ، سپين ږيرى ورته په ژړا شو ويې ويل چې ما ګوره ټول دکانونه او شته پلورلي دي هغه پيسې مې دادي تر کټ لاندې مه يې اخله. خو پک ښه وډباوه او پيسې يې ترې راټولې کړې له هغه ځايه رابهکته شو د کوچي رمه يې ورسره تر مخ کړه ، څه اشرفۍ يې په لمن کې نيولې او نورې يې په خره بار کړې ، يو ځاى يې په رمه لېوه ورګډ شو ، پک ورغى له لکۍ يې ټينګ ونيو ، چې ليوه به له يوې خوا ورته خوله راديخوا کړه پک به يې لکۍ ورهغې خواته کړه که دې بلې خواته به يې کړه پک به يې هم لکۍ ورهغې خواته کړه ، همداسې اخته وو چې يو ملک راغى له خپلې لور سره په اس سپور وو آس يې ودراوه او د پک په تماشه بوخت شو ورته ويې خندل او ويې ويل
- دا څه کوې ؟
- څنګه څه کوم ، ته څه کوې ؟
- دا څه ليونتوب دى وبه دخوري ؟
- نو ته نه وينې چې اشرفۍ تويوي که ومې هم خوري نو څه پروا لري بيا دا دخوړلو والاندى په لمن کې مې اشرفۍ نه ګورې دا ليوه اشرفۍ تويوي.
ملک ورته حيران شو ويل يې چې نيم ساعت يې ماته راکوې ؟ پک ورته وويل چې نه يو اځې پنځه دقيقې يې درکولاى شم ځکه چې زه هم

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډیر غریب یم. ملک ورغی پک ورته د لیوه لکۍ ور کړه او ور ته ویې ویل چې ډیره ټینګه یې ونیسه که دخوشې کړه نو ا شرفۍ نه تو یوي. پک راغی په اس له پیغلې سره سپور شو که ګوري چې لیوه په ملک مخ وروګرځاوه ویې خوړلو ، پک اس ، جینۍ رمه او پیسې را بار کړل او راغی کورته.

مور یې ترې پوښتنه وکړه

-زویه پور در وختلو ؟

-هو مورې دا پیسې او رمه او اس یې راکړل چې پوره نشوه نو دا لور یې هم راته وادة کړه نور نو خلاص په خلاص شو.

نور به نو پلار هم کیسه پرېښوده ، ماته به هم خوب راغی او کرار به یې له څنګه اوږد وغځېدلم او کله به له پلاره مخکې ویده شوم کله به مې لږ شېبه د پلار سا ایستلو ته غوږ ونیو ه او زه به هم ورسره ویده شوی وم.

اووم څپرکی

د پلار ناروغي

بس نو څو اوړي او څو ژمي همداسې تیرېدل ، اوړی به له پلار سره په دکان کې هم اخته وم او ښوونځي ته به هم تللم ، ژمی به هم عادي او بې شوره تیریده هره شپه به نکل وو او هره شپه به یوه نوې کیسه. خو څه شی چې راته عجیب وو دا وو چې څومره لویېدم نو مسئولیتونه به مې زیاتېدل څومره به چې لویېدم نو په هغومره اندازه به مې د مسئولیت احساس هم زیاتېده ، هره ورځ به په دې فکر کې وم چې خدایه !کوچنی چې وم څومره مې قدر زیات وو ، څو مره مې سات

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیر وو .
په دې دوه کلونو کې غیر له کابلۍ خاله نه ځوک په موږ ونه ګرځېدل یوازې کابلۍ خاله او له هر چا مې پکې زیا ته آمنه ویاده شوه ، هغه ښه نجلۍ وه له ماسره یې ډیره جوړه وه ، هغه نورو به راپورې خندل خو هغې هیڅکله هم راپورې نه خندل ، هغه به یې خپل پلار او مور نابغه بلله ، خو بیا یې هم کبر له زرلښت او نورزیې کم وو .
پلار کرار کرار کمزوری کېدو ، زما هم ښوونځی نور نږدې کېدو ، ورځ په ورځ ژوند نوې بڼه خپلوله ، هرڅه به د یوې ورځ په نسبت بلې ته راته بدل ښکارېدل ، نور هغه لرګي راته د لوبو سامان نه ښکارېده ، نور به په پټوکو کې نه رغړېدلم او نور مې د چای جوشې سندرې نه اورېدې یا به مې زړه غوښتل وایې ورم خو وخت به نه وو .
یوه ورځ له ښوونځي راغلم ، پلار په دکان کې پروت وو ، ګېډې ته یې لاس نیولی وو او زیګروی یې کاوه ، ډیر وارخطا شوم ، زړه مې غوښتل په زوره زوره ورته چیغې کړم او ورته ووایم چې تر اوسه به تاته په بازار کې بې له ماګرځېدل بې مزې وو اوس نو ته هم پورته شه له لاسه مې ونیسه او په بازار کې مې وګرځوه ، په سترګو کې مې اوښکې وګرځېدې خو پلار له لاسه ورونیولم او موسک شو .
- لیونکه ، دا که خدای مه کړه زه درته سخت ناروغ شم چې ته به څه لیونتوب کوې ؟ خیر خیریت دی پورته مې کړه او کرار کرار دکان بند کړه نن به وختي کور ته لاړ شو .
- نه ډاکټر ته ځو .
- نه نه ماته خپله ناروغي مالومه ده د ډاکټر خبره نده ځه کورته.
ډیر مې ورسره تاو کړل خو پلار ټینګار کاوه چې ځو به کور ته ، کور ته ور سره روان شوم ، په لارې کرار کرار روان وو ، زه هیڅ نه پوهیدم چې څرنګه ورسره وکړم ، کا شکې را په شا شوی وای. لدې سره به هغه وختونه راپه یاد شول ، چې هغه ته به ورپه شا وم او له غاړې به مې یې لاس تاو کړي وو کله به یې په اوږو کېنولی وم او ما به یې په سر کلک لاې نیولي وو ، کله به مې پښې پرې وښورولې او هغه به

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې هم پښوته لاس راوور او وبه يې چيچلم.
پلار راته کتل.
- په څه چرتونو کې يې ؟ وهلکه ماويل دکان دې بند کړ کنه ؟
- هه ؟ هو ... هو زما فکر نه وو .
له هماغې کوڅې تيريدو چې يوه ورځ له پلاره مرور شوی وم او کور ته پرې تللم ، پلار له وروسته راپسې غږ کړ او بيا چې راورسېد نو په غيږ کې يې ونيولم او راته ويې ويل.
- زما ليونيه ، چې راغلې ، نو له ماسره به څوک په بازار کې ګرځېدل او چا به راته ويل چې بابا کېک واخله بابا جلبۍ واخله. چې ته نه وې څوک به له لاسه نيسم او په بازار کې به يې ګرځوم.
بيا مې د پلار څيرې ته وکتل اوس ډير ضعيف شوی وو په مخ کې يې ګونځې غځېدلې وې او غږ يې هم ريږدېده ، ښکلې سترګې يې پکې لوېدلې وې او غاښونه يې هم نوريو ښکارېده ، همداسې يې څېرې ته ځير وم چې پلار راته سر وخوځاوه.
- څه دي ؟ بچک ؟
- څه نه هسې پلاره ماويل ګوره دا ناروغي به د ډاکټر وي ؟
- نه نه درځه سرپسې مه ګرځوه ستا درسونه څرنګه وو ؟
- ښه وو ډير ښه وو .
- ښه شکر دی سږ به بيا دوهمه نمره ټينګه کړې او که له خيره او لې ته دې په نيت کې دي ؟
- نه اوله خو د هزاره وو ده ډير کوښښي دي ، ښې حافظې هم لري همدا دوهمه مې که ټينګه کړه ښه به وي.
کور ته ورسېدو ، پلار په کوټه کې اوږد وغځېده ، له ستړيا او درده يې اوږد اسويلی وکړ ماته به هغه وخت رایاد شو چې دواړه به راغلو زه په کوټه کې ويده شوی وم پلار به ديګ کاوه يا به يې کار کاوه زه به چې را ويښ شوم نو خپل څادر به يې راباندې هوار کړی وو ، د مچې لوندوالی به مې يې لا په تندي حس کاوه سترګې به مې وموښلې او بهر به ورته راووتم ، خو اوس نو ضعيف وو يواځې به يې ماته

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې نيولې وې او لکه د هغه هم چې کار زړه غواړي نو هرڅه ته به يې سترګو کتل او د کار تمه به يې کوله.
ما خوستن يې ډېره شېبه له سر سره ناست وم ، زړه مې غوښتل چې دهغه په خير ډيرې کيسې ورته وکړم ، د ابراهيم ادهم ، د اووه ټګا نو نورې بېلابېلې ، زړه مې غوښتل د هغه په څير يې سر په خپله سينه کېږدم او چې ښه ويده شو نرم يې له سينې ښکته کړم څادر پرې وغوړم او له څنګه يې ويده شم بيا يې سهار هم پخپله پورته کړم.
چې شېبه تېرېدله د پلار وضعيت خرابېده ، زه هم وارخطا کېدم ، پلار يو اځې دا ناري وهلې چې زه وارخطا نشم ، بس تل يې ډاډګيرنه راکوله خو ما دوه سترګې په هغه کې ګنډلې وې او زړه مې ورته سوځېده ، چې شېبه تيرېده تبه يې زياتېده او الهګويي يې کوله.
لږ شېبه مې يې په تندي سړې سړې ټوټې ايښودې بيا يې پورته راته وکتل ، زما هم نوره ورته ژړا نه درېده ښه مې ورته وژړل او په تندي مې ښکل کړ ، هغه ورو ځې سره کش کړې او لاړې يې تېرې کړې په لړزېدلي غږ يې وويل.
- زويه له څراغه مې ښه نه راځي ، ټپ ټپ کوي.
- خو تياره ده.
- پورته شمې بلې کړه.
زه هم پورته شوم شمې مې بلې کړې ، خو د شمو رڼا هم همداسې ټپ ټپ کېدله لکه د څراغ ډېره شېبه پلار شمو ته وکتل او بيا يې اوښکې پاکې کړې ، زه يې ورنږدې کړم او نور نو کرار کرار راته په خبرو لګيا شو.
- زويه دا شمې وينې ؟
- هو پلاره وينم يې.
- ګوره چې دا مواد به لومړى له کومه شوي وي ؟ بيا به چېرته وړل شوي وي ؟ بيا به څرنګه سره تېل شوي وي بيا به څرنګه ترې شمې جوړې شوې وي ؟ او بيا به په څومره لاسونو ګرځېدلې وي او بيا به ستا لاسونو ته در رسېدلې وي ؟ او تا هم دادي پرې اور بل کړ رڼا يې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړه ، تمامه به شي بيا به بله راواخلي روښانه به يې کړي او هغه به درته رڼا کوي ، هغه چې ختمه شي بله به راواخلي او بله به يې کړي رڼا به کوي خو د هغه نورو به کوم اثر هم پاتې نه وي ، بيرته به هغه لومړني مواد هم ترې نه وي پاتې ، يواځې لږ ځای به غوړ کړي او هغه به هم ډير ژر پاک شي او نښې به يې له منځه لاړې شي .
پلار به بيا دمه وکړه ، ماته به يې وکتل بيا به يې کتار شمې له نظره تيرې کړې ، بيا به يې غاړه تازه کړه او دوام به يې ورکړ .
- موږ هم کټ مټ لکه دغه شمې هسې يو ، يوه ورځ د آدم شمه هم بله وه ، د حوا ، د نوح ، د ابراهيم ، د موسی ، عيسی ، محمد او ستاد ابراهيم ادهم ، خو هغه اوس ټول خاورې دي رڼا يې کړې او بيرته يې شمه خاموش شوې ده ، زه هم ژوندی وم ، ډيرې هسکې ټيټې مې ولېدلې ، خوږې ترخې ، مينه ، کرکه ، ظلم ، زاری ښه بد خو يوه ورځ به مې شمه مړه شي ، بيا به ستا نوبت وي ، ستا شمه هم همداسې يوه ورځ بله شوې ده وړوکی وې لوی به شې خوا ره به ووينې ، سختی به ووينې ظلم به ووينې او همداسې به يوه ورځ له دې دنيا سترګې پټوې ، دا شمې کمې ندي بله شمه هم بله ده ډيرې شمې بلې دي څوک ...
د پلار خبره به کله کله ډب شوه ، زما هم له سترګو اوښکو لارې جوړې کړې وې ، پلار ته مې دوه سترګې نيولې وې او هرې خبرې ته يې د زړه په غوږونو غوږ وم . ډيره شېبه چوپتيا خپره وه ، پلار به کله ډيره شېبه سترګې پټې ونيوې او کله به يې ماته کتل ، بيا به يې سترګې وغړولې او موسک به شو .
- ښه نو لدې څه ذده کوې ؟
زما به ستونی کنګل وو ، څه مې له خولې نه وتل ډيره شېبه وروسته مې ځواب ورکړ .
- هو لدې دا ذده کوم چې موږ هم لکه شمې يو ، يوه ورځ به مو رڼا خاموشه وي او څوک به مو رڼا ته په اوربل کې ګلونه نه سموي ، څوک به مو رڼا ته تلاوت نه کوي څوک به مو رڼا ته سوچونه نه وهي او وروسته له ډيرو کړو وړو رڼا ګانو ، پوکيو او شمالونو به نور خپله

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ختم شوي وو او رښا به مو کراره کراره یا نا څاپي مړه کیږي او نور به څه راپکې نه وي چې څوک مو بیا رښا ته کیني او یا راباندې خپل کور ښکلی کړي.
پلار مې لاس ور ونیو او په خپلو لاسونو کې یې ټینګ کړ، پورته یې راته وکتل او بیا یې خپلو خبرو ته دوام ورکړ.
- هو بلکل، تا هم شمې راوړې، ماته دې پرې رښا جوړه کړه په حقیقت کې تا دغه شمو ته اړتیا درلوده خو هغه چا چې ستا شمه یې روښانه کړې ده ستا رښا ته هیڅ اړتیا نلري هغه ډیر ستر ذات دی.
بیا لږه شیبه چوپ وو او بیا یې دوام ورکړ.
- ستا رښا په حقیقت کې عبادت دی، هغه خدای ته پیدا کړی یې چې عبادت وکړې، دا په حقیقت کې ستا رښا ده، ښه کارونه وکړې، ظلم ونه کړې، دروغ ونه وایې، دچا مال و نه خورې او خلاصه د نړۍ په سر ټول ښه کارونه وکړې او له بدو کارو ځان وساتې دا ستا رښا ده او دا ستا په درد خوري.
زه یې سترګو ته ځیر وم، دا سې پخې پخې خبرې یې کولې چې توبه، نور یې نو کرار کرارې سترګې وتړل شوې، زه یې هم له څنګه وغځېدم او د شمو لمبو ته مې چرت ونیو، دپلار یوه یوه خبره مې له ذهنه تیرېده او په یوه یوه خبره مې یې غور کاوه.

اتم څپرکی

دقناعت درس:

دقانع ډوډۍ پخه ده
لاس یې ډک خوله یې خوږه ده

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حريص کاسه چپه ده
لاس يې تش خوله يې سپيره ده
مابه چې نوی بکس يا نوی څيز وغوښت پلار به همدا ويل چې د قانع ډوډۍ پخه ده ، لاس يې ډک خوله يې خوږه ده ، د حريص کاسه چپه ده ، لاس يې تش خوله يې سپيره ده ، بيا به موسک شو او خپل کار ته به يې دوام ورکړ.
يوه ورځ له ښوونځي راغلم ، پلار ډير ستړی وو ، ناروغي يې لا پوره نه وه ښه شوې ، زما په لېدو د کار په ميز تکيه شو او راته ځير شو.
- ښه ښه راغلې ؟ څه غورې وې ؟
- خير خيريت وو ، ستا ناروغي څنګه ده ؟
- هې بد نه يم ، زويک به اوس يو چای دم کړي کنه ؟
- ولې نه په سترګو.
له دې ناروغۍ سره پلار ډير راباندې ګران شوی وو ، هره خبره به مې يې د زړه په غوږو اورېده ، ډير مې زړه غوښتل چې پلار هرڅه وايي زه پرې عمل وکړم خو کله کله به راباندې همزولي بريالي شول او فوټبال ته به يې بوتلم چې رابه غلم پلار به يوڅه خواشينی وو اوس مې نو نيت وکړ چې هيڅکله به فوټبال ته هم نه ځم.
چای مې دم کړ ، راغلم دکان ته ، ډيره شېبه سره ناست وو ، دا چرت راسره پيدا شو ، که خدای مه کړه دا پلار له لاسه ورکړم څه به کوم ؟ نور خو نو هيڅوک هم نه لرم. بيا به مې له ځانه سره ويل چې خدايه سل کاله نور عمر هم ورکړه ، يا پروردګاره پاکه ربه.
پلار هم چای څښلو ماته يې کتل ، بيا موسک شو او پورته شو ، واسکټ يې راواخيست له جيبه يې پيسې را وايستلې.
- ورشه بچيه يو پاو کلچې ځان ته راوړه نن مې ديګ درته نه دی پرې ايښی.
دې خبرې يې راباندې سخت بد تاثير وکړ ، چې ښوونځي ته به تللم ښه ډير وخت به هم وو خو هيڅ به مې نه پخول پلار خوارکي به الوګان راوړي وو او خدای خبر چې هغه به ترې څومره خوړل نوره برخه به يې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته پرې ايښې وه اوس يې چې دا د درته راوړه کلمه ووې سخته خوا مې ورته بده شوه خپله يې هم ډوډۍ نه وه خوړلې خو په پيسو يې زړه نه وو شوی مګر ماته يې پيسې راوايستې ، پيسې مې ترې واخيستې او بهر ووتلم.

په لارې هم راسره همدا چرتونه وو ، تر کله به داسې غريبان وو ، تر کله به د پلار ترکاڼي وي او خدای خبر چې څه پيسې هم پيدا کوي کنه ؟ هغه هم بيا زما د بوټونو جامو ، کتابونو او قلمونو خوراک شي.

چې راغلم پلار ډير خوشحاله وو ، کلچو ته يې وکتل پياله يې کيښوده ، څو مې کلچې په ځمکه ايښودې يوه يې ترې ور واخيسته ، بيا يې ماته وکتل.

- وخوره ولا سرې وری کيږي ورځې اوږدې دي.

دريمه کلچه يې هم ور واخيسته نور نو شاته کېناسته ، ځان به يې هغې او دې خواته بوختاوه ، چې ګواکې زه خو نور موړ شوم ، زما له ستوني نه تيرېده کڅوړه مې تاو کړه څنګ ته مې کيښوده پلار کڅوړې ته وکتل.

- ولې يې نه خورې ؟ وخوره.

- موړ شوم ، بس مزه نه راکوي ، موړ يم.

- وخوره ورک شه سهار دې هم چندان چای نه وو څښلی.

په زړه کې مې ويل چې زه خو يوا ځې ښوونځي ته لاړم تا خو کار هم کړی دی. نور مې نو ځان بلې خواته بوخت کړ چې پلار بيا کڅوړه رانږدې کړه او کلچه يې ترې ورپورته کړه بيا يې ماته ونيوه خو ماترې وانه خيسته ، پلار په احتياط احتياط يوڅو ترې وخوړې پاتې يې تاو کړې برې يې په لرګو کې کيښودې.

اوس پلار ډير کنجوس شوی وو ، که به چا داسې کارونه کول نو پلار به کنجوس باله خو ځان ته يې فکر نه وو ، ماته خو خير خو خپل ځان ته يې يوه پيسه هم په څه نه ورکوله. بوټونه يې د دوه کالونو زاړه وو ، جامې به يې نوې څومره نه اغوستې په هرڅه يې زړه بېرانېده.

جامې مې بدلې کړې ، ميشترنګ مې راواخيست او له پلاره سره

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخته شوم ، ډیره شیبه یې د ښونځي په اړه پوښتنې وکړې وروسته مې ورته وویل.
- پلاره کنجوس څرنګه وي.
هغه وخندل.
- داسې وي لکه زه.
- نه داسې مې نه ویلې.
- خو خیر زه لږ ورته یم.
- نه ما ویل چې ته کنجوس کنجوس هرچاته وایې نو څرنګه باید سړی وي چې کنجوس خلک ورته ونه وایي.
پلار یو چوکاټ راپورته کړ او سکنه او څټک یې راواخیستل او په چوکاټ کې په سوري کولو اخته شو.
- یو کنجوس وي ، یو قانع ، دومره هم باید سړی نه وي بې باکه چې څه مال ومنال لري د یوې چړچې شي. ځکه سړی خپل توان ویني وایي له خپلو څړو سره پښې غځوه ، نو د خپلو څړو سره چې څوک پښې غځوي هغه ته کنجوس نه وایي. او څوک چې دخدای زور پیسې ولري او بیا هم نه په غلا بندوي نه په چور نه په تالان او نه یې دخپل کور او اولاد نفقه کوي هغه ته وایي کنجوس ، او د کنجوسانو دنیا هیڅکله هم نه زیاتیږي او شکر به یې هیڅکله هم په خوله وانه وري.
ډیره شیبه سره چوپ وو ، پلار چوکاټ بسته کړ ، بیا یې ماته وروځې کش کړې.
- ښه نورې غورې وکړه.
- د ابراهیم ادهم یوه کیسه خو راته وکړه.
- نه لرم حوصله راسره نشته ، ستړی یم بیا به یې بله ورځ درته وکړم.
- نه خو اوس یې چې راته وکړې ستړتیا به دې وتښتي.
- شیطانه.
ډیره شیبه اخته وو ، بهر ووت کوزه یې په لاس کې واخیسته بېرته راغی ، کوزه یې لمر ته کېښوده او لاسونه یې بدې وهل.
- ناوخته دی.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نو شروع کوي يې
- ريښتيا هو نن مې يې يوه ډيره ښه کيسه ياد ته راغلې دا هغه د کور په کتاب کې نشته ده.
- ښه تاچې ترا وسه دا کيسې راته کولې کور کتاب دی ؟
- نو څه فکر کړې چې ابراهيم ادهم زما همعصر وو ليونيه.
- ښه دا نوې کيسه يې راته وکړه.
- ښه نو غوږ شه وايي چې يوه ورځ ابراهيم ادهم په ښکار پسې تللی وو ، وايي چې ډير په ښکار پسې وګرځېده زړه يې غوښتل يوه ښه هوسۍ ښکار کړي ، ډيره شيبه په غره کې وګرځېده ، تر څو چې يوه هوسۍ يې ګير کړه ، ډير خوشاله شو خپل تير او کمان يې سره سم کړل او په هغه هوسۍ پسې روان شو.
هوسۍ چې يې خواته رانږدې شوه نو ابراهيم اد هم غو ښتل چې نور خپل تير له کمانه خوشی کړي او هغه پرې وويلي چې پدې وخت کې دخدای په قدرت سره هو سۍ په خبرو راغلې ده او د حال په ژبه يې ويلي دي:
- اې سلطان ابراهيم ادهمه ! زما تيونه وګوره چې شيدې لرم ، زه درې واړه بچيان لرم د غره په يو غار کې مې خو شي کړي دي او زه راوتلې يم تر څو يو څه وخورم او خپلو بچو ته مې خوراک يوسم.
وايي چې ابراهيم ادهم د هوسۍ په دغه خبرو ډير حيران شو او خپله څه غذا چې يې درلوده د هوسۍ په مخ کې يې کيښوده او خپله ترې بيرته لاړ.
هو خو کيسه همدومره وه کنه.
ماوخندل ، پلار بياسر وخوځاوه ، او د جامو لور ته روان شو.
- زويه هيڅکله هم ځان حقدار مه ګڼه ، په لږ څه قناعت وکړه ، په دنيا کې ډير څه او ډير څوک له تا وږي شته ډير خلک له تا زيات اړ من دي او که دهغوی مرسته وکړې دا طبيعي ده چې د پنځون ستر ښتن تاهم داسې نه پريږدي او دا د طبيعت قانون دی چې تاته به يې هم پاداش رسيږي.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور نو لمر ژېړ شوی وو ، دواړو جامې واغوستې دکان مو بند کړ او کرار کرار مخ په کور روان شو .

نهم څپرکی

د آمنې راتګ:

نور نو دولسم ټولګي ته رسېدلی وم ، د پلار د ترکاڼۍ مزه هم په تلو وه ، کار به يې هم ډېر نشو کولای ، زه به چې غرمه راغلم بيا به تر بېګا له پلار سره په ترکاڼۍ کې اخته وم ، ماخوستن به مې هم نور د پلار نکلونه له ياده وتلي وو ، رياضي او فيزيک داسې راته سخت وو چې مه يې کوه پوښتنه.
يوه ورځ له ښوونځي راغلم ، چې ګورم دکان بند وو ، د ګربت اکا دکان ته ورغلم ، هغه په کار اخته وو د دکان له دروازې مې ورغږ کړل.
- ګربت اکا زموږ پلار څه شو ؟
- هغه لاړو کورته لکه چې يو ميلمه مو راغلی وو ، له هغه سره کور ته لاړ ، ماته يې ويل چې اسد راغی کورته يې راواستوه.
هک حيران شوم ، دا به څوک راغلي وي ؟ له ځانه سره مې ويل چې کاشکي د کابل خاله وي آمنه هم ورسره راغلې وي. په لارې چټک چټک روان وم ، ډېر په دې لاره يو اځې نه وم تللی تل به راسره پلار هم روان وو ، دواړو به تر کوره څو کيسې وکړې ، خو اوس به پلار په خپله هم ويل چې نور مې مزه نشته ريښتيا هم نور يې چندان مزه نه وه ، ژر به غوسه کېده ، خبرې يې ډېرې نشو کولی ، زما له درسونو سره يې چرت خراب وو هره ورځ به يې ويل چې که زه کابل ته پوهنتون ته لاړ شم نو هغه به څه کوي ، زما هم زړه دربېده چې څرنګه به پوهنتون

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ځم ؟ کله به مې ویل چې پلار هم را سره لاړ شي کابل ته کله به مې ویل چې پوهنتون به نه وایم خو هیڅ یو هم نه آرامولم.
په همدې فکرونو کې وم چې کور ته ورسېدم ، د کور ترمخې یو موټر ولاړ وو ، دا لومړی ځل وو چې زموږ د کور مخې ته موټر ولاړ وو ، له ځانه سره مې وویل چې حتماً د کابل خاله ده بل څوک ندي بس له ډیرې خوشحالۍ الوتلم.
د کوټې دروازه مې پرانستله وای پخپله وه ، خاله وه ، آمنه وه نورزیه کامران او پلار یې وو. ورغلم خاله په غیږ کې ونیولم او په تندي یې ښکل کړم ، له رحیمي کاکا سره مې هم ستړې مشي وکړل کامران مې هم په غیږ کې ونیو ، خو نوبت آمنې ته ورورسېد ، ډیره شیبه مې ورته وکتل او ورته مې خندل ، ډیر خوشحاله وم ډیره شیبه سره کېناستلو خاله پوښتنې کولې. رحیمي کاکا او پلار هم مجلس کاوه خاله ډیره راته خوشحاله وه.
- دا د هوسۍ خوارکۍ یوائینۍ هیله وه چې زوی یې...
نور یې نو ژړا ستونی ونیو ، خبره یې بدله کړه او له پلار سره په مجلس بوخته شوه. آمنې هم ماته کتل ، موسکه کېده او کله کله به یې آرامه پوښتنه وکړه.
- په څووم ټولګي کې یې ؟
- نو زړه دې دی چې ناکام شوی وم ؟
- ښه ما ویل چې که چېرته دې کوم ټوپ وهلی ، پلار دې هومره غورې کولې ما ویل نو له پوهنتون هم تیر شوی یې ؟
ماورته وخندل نور مې څه ونه ویل.
کله به مې د رحیمي کاکا او کله هم د خاله پوښتنو ته ځوابونه ویل او کله به هم آمنه له نظره تیره کړه ، ډیر پخوا اوس مې کم کم یادیدل چې ما او آمنې به په کوڅه کې د ټوپونو مسابقه کوله دهغې په ویښتانو کې یوه شانه وه چې ټوپ به یې کړ هغه به خلاصه شوه بیا به نیم ساعت په هغه اخته وو چې ټینګه به شوه نو بیا به یې ټوپ ووا هه که به خلاصه شانه کور ته راغله مور به یې ورته غوسه وه. هغه وخت به

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې لنډ سور کميس اغوستی وو او ويښتان به يې تر شاتړلي وو ، له
هماغه اوله ډيره ښکلې وه ، ډيره نازولې وه چا به ورته دو همه خبره
کوله هغې به بيا په ژړا شروع کړې وه. خو اوس بدله شوې وه. تورې
غټې غټې سترګې چې سرخي يې خوني توب يوه په دوه کړی وو ،
لوړه پزه سپين مخ خو ويښتان يې په ټيکري کې وو اوس يې هغه
سور کميس نه وو په تن اوس يې نو نوی کابلی موډ کاوه ، خو هغه
وخت به نه زما زړه د غوښېدو وو نه به د هغې نيت وو چې د چا زړه
هسې پاره کړي مګر اوس بدله وه نظر يې لکه د موسی امسا هسې
ټولول کول لکه د عيسی معجزه ژوندي کول يې کول...
ما يې همدا سې سترګو ته کتل چې هغه موسکه شوه مور ته يې وکتل
، ماهم ځان سره سم کړ فکر مې شو دهغې مور ما ته کتل. ما ورته
وخندل.
- وبخښی چای څښی ؟
- نه زويه زه اوس خپله پورته کېږم چای به دم کړم.
ما بيا آمنې ته وکتل په زړه کې مې وويل چې کاش آمنه پورته شي
چای وکړي خو نه هسې هم نه وه آمنه دومره نازولې وه چې چای يې له
سره پيژندلو نه چې څرنګه يې پخوي.
خاله بهر وايستلم ، ډيره شېبه په هغه بله خو نه کې سره ناست وو ،
پوښتنې يې کولې او د خپل ځان په اړه يې ويل کله به يې د زرلښت
غورې کولې چې په پوهنتون کې اول نمره شوې وه ، ماته يې يوا ځې
په درس ټينګار کاوه. ډيره شېبه موهلته غورې وکړې ماورته د پلار د
ناروغۍ وويل ډيره خواشينې شوه ويل يې چې ماته مو نو ولې حال نه
را استاوه خو ما ورته وويل چې څرنګه مو درته حال استولی وای. په
دې کې آمنه هم راغله ، مور يې ورته وکتل نور يې نو له ماسره خبرې
کولې خو زما پام يوا ځې آمنې ته وو دهغې حرکاتو ته پورته کېدا ته
کتلو ته يې چوپتياته بس زړه مې غو ښتل يوا ځې آمنې ته وګورم او
بس.
خاله شپه وکړه بېګا تر ډيره ناست وو زه آمنه او کامران سره يوې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خواته شو نورزیه ویده شوې وه پلار خاله او رحیمي کاکا هم خپلې کیسې کولې رحیمي کاکا پلار ته ویل چې دا کور خرڅ کړه په کابل کې یو ښکلی کور واخله نور به نو اسد هم درسره وي پوهنتون به هم وایي خپله به هم هلته کار کوې په کابل کې کار ډیر دی خو پلار ورسره نه منله.

آمنې له ما پوښتنې کولې ، کله په درس کې کله هم د ملګرو او ښوونځي په اړه ما هم ترې پوښتنې کولې. نرمه لهجه خوږې خبرې یې زما په ذهن کې پاتې کېدې ډیره ښه سره وغږیدو ما ورته ویل چې کومه پوهنځۍ وایي هغې ویل چې غواړي ډاکټره شي خو زما له ډاکټرۍ ښه نه راتلل ما غوښتل چې حقوق ولولم له سیاست سره مې جوړه وه. آمنې وخندل

- ښه غواړې څارنوال صاحب شې ؟

- هو نو ته غواړې چې ډاکټره صاحبه شې ؟

دواړو وخندل ، کامران ویل چې غواړي انجنیر شي خو آمنې ورته وخندل.

- ورکه انجنیر مه کیږه شرم دی خلک به څه وایي چې درې خویندې ډاکټرانې دي پلار ډاکټر دی او یو زوی غواړي انجنیر شي.

شپه عجیبه تیره شوه ، ډیره ښه شپه زړه مې غوښتل چې ویده نه شو او ترسهاره له آمنې سره مجلس وکړم ، زه ورته د ابراهیم ادهم کیسې وکړم او هغه هم راته چوپ ناسته وي سترګو ته مې ګوري او موسکه وي.

سباته جمعه وه زړه مې ښه وو ګوندې آمنه ټوله ورځ له موږ کره وي زړه مې غوښتل چې سبا هم پاتې شي... خو چې چای مو وڅښلو نو رحیمي کاکا ویل چې نور نو ځي. زه ډیر خپه وم خاله ته مې وکتل هغه هم راوړاندې شوه او په سر مې یې لاس راتیر کړ.

- خاله پاتې شئ خو سبا به لاړ شئ.

- نه قربان باید لاړ شو زرلبنت یواځې پاتې ده د تره کره یې ده نن باید ورشو.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خير دی ما زيګر لاړ شئ.
- نه بيا به ګورو يوه بله ورځ بيا راځو.
نورنو کرار کرار ووتل، په موټر کې سپاره شول. آمنې ته ډيره راته لاس خوځاوه چې موټر له سترګو پنا کېده آمنه مې زړه راننوته لا خوږه کېده او راباندې ګرانېده.
بېرته راغلم کور ته له پلار سره اوږد وغځېدم پلار اسويلی وکړ او پياله يې ورنږدې کړه.
- خاله دې خير يوسي، دا يو چای يې دم کړ هم توره يې وکړه.
- خاله ښه ښځه ده.
- ولا رحيمي هم بد سړی ندی يوازې لږ پيسه دوسته دی.
- خو ته خپله وايې چې سړی بايد قانع وي او دا هڅه هم وکړي چې ټول مال ومنال د يوې چړچې نه کړي؟
- نه ډاکټر يې پدې کيسو کې ندی هغه که قانع وای له ما او تا سره به يې لږ څه مرسته کړې وای حد اقل دومره خو يې کولی شو چې ما او تاپې په يوه کور کې اړولي وای ما يو دکان نيولی وای کار مې کولی او تا همراته پوهنتون ويلی.
نورنو د پلار دا سندرې پيل شوې چې ډاکټر ولا مرسته نه کوي او څه څه خو زما په زړه آمنه راننوته او بل ډول يې تسخير کړی وم. پلار پورته شو يو کتاب يې راواخيست او مخ ته يې ونيو.
- پلاره تاخو دا ډير وخت کتاب له ياده ويستلی وو، رښتيا هغه د ابراهيم ادهم د کيسو کتاب چېرته دی؟
- نشته دی اوس.
- همدا په لاس کې خو د نوی کتاب دی؟
- دا فارسي دی، هغه په پښتو دی.
- ښه خو دا راکړه.
- ته ولې خپل کتابونه نه لولې؟
- نه يوځل دا له نظره تيروم بيرته يې درکوم.
پلار ما ته کتاب ونيو نور يې په ځان څادر راکش کړ او سترګه يې پټه

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه ببرته سره وخوځېده سر يې را پورته کړ.
- وهلکه بې د ابراهيم ادهم له کيسو نورې هم ښې کيسې شته غواړې درته ويې لولم ؟
- نه دومره ندي ښې.
- نو غوږ شه يوه په زړه پورې کيسه درته ولولم ، دا تر دې ډاکټره رايادة شوه چې دومره سترې خبرې يې کولې.
وايي په يو ځای کې يوه زړه ښځه وه چې په دښته کې يې مالونه څرول ، هره ورځ به چې د باچا کاروان تيريده هغه به ورته ولاړه وه او د پاچا احترام به يې کاوه ، بله ورځ په يوه غونډۍ ولاړه ده د پاچا کاروان چې يې وليده نو لاندې يې ورته راغږ کړل.
- هی ! دا پاچا ته خو مې يو عرض حتماً ورسوئ.
وايي هغه ساتونکي حيران شوي دي چې دغه ښځه خو به هره ورځ د پاچا د احترام لپاره وه او کله به يې ژړل او کله به يې خاورو کې پښې غځولې وې د پاچا ستاينه به يې کوله ولې داسې په غرور سره خبرې کوي ؟
- وايه ورته وبه يې رسوو
- نه نن مهمه خبره ده ، حتماً به يې ورته رسوئ.
- ښه په دواړو سترګو وايه کنه.
- ورته ووايه چې زما زوی ځوان دی دا لور به دې ورته واده نکړې ؟
وايي ساتونکي سخت حيران شول چې دا ښځه څومره بد له شوې ده داسې په کبر کبر کې خبرې کوي ؟ وايي چې دا خبره تر پاچا پورې ورسېده ، پاچا وايي موسک شو او امر يې وکړ چې ور شئ په کوم ځای چې دا ښځه ناسته وه هغه ځای وپلټئ. وايي چې کله يې هغه ځای وپلټلو ترې لاندې خزانه وه.
- ښه.
- خو نوره نو کيسه همدومره وه ، دا غټې غټې خبرې دنيا په خلکو کوي همدوره بس.
- نو دې څه فايده وکړه ، ولا بابا سخت مې د خزانې د کيسو سره لګي

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورې دې نه دي په ياد ؟

- په ياد مې دي.

- خو يوه بله راته ووايه.

- سمه ده د بېګا برخه هم خلاصه شوه او په دې شرط چې ته به هم را ته يوه کيسه لولې.

- سمه ده.

- نو وايي چې يو کس وو ډېره ارزو يې درلوده چې خزانه ومومي او پيسه داره شي د ورځې به هم ورسره همدا چرت وو او د شپې به هم ورسره همدا چرت وو ، يوه شپه يې خوب وليده چې يو کس ور ته وايي چې زه مامور شوی يم چې تا ته خزانه وښيیم سړی ډير خوشحاله شوی دی نو وايي چې هغه کس ورته وويل چې غشی او ليندۍ درسره واخله هغه پورې غونډۍ ته لاړ شه غشی په ليندۍ کې کېږده او خوشی يې کړه چې هر ځای وغورځېده نو هلته به خزانه وي سړی ډير خوشحاله شوی دی سباته غونډۍ ته تللی دی غشی يې په ليندۍ کې ايښی دی کش کړې ده او غشی يې خوشی کړی دی غشی وړاندې يو ځای لګېدلی دی سړی ورغلی دی په ډېره ليوالتيا يې هغه ځای پلټلی دی خو هيڅ يې هم ندي ميندلي ، څو څو ځله يې يوې او بلې خواته غشی ويشتی دی او هغه ځايونه يې پلټلي دي خو څه يې ندي ميندلي ډيره غوسه ورغلې ده. بېګا يې بيا هغه سړی په خوب ليدلی دی په غوسه کې يې ور ته ويلي دي چې ولې دې غلط ادرس راکړی وو ، هغه کس ورته ويلي وو چې ما غلط ادرس نه وو درکړی دا پروسه دې غلطه پرمخ بېولې ده. غشی په ليندۍ کې کېږده ، ليندۍ بې له دې چې کش کړې نو غشی پرېږده چې غشی هر ځای ولګېده نو خزانه هماغلته ده. سړی سبا بيا له کلنګ ، بېلچې او غشي او ليندۍ سره د غونډۍ سرته ختلی دی. غشی يې په ليندۍ کې ايښی دی او بې لدې چې کش يې کړي نو پرې ايښی يې دی غشی يې په خپلو پښو کې غورځېدلی دی ، ژر ژر يې هغه ځای پلټلی دی که ګوري چې خزانه هماغلته ده. سړي له ځانه سره سر ښورولی دی او ويلي يې دي

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې داسې تر پښو لاندې وو غښي ته ضرورت څه وو .
هې هې، نو داسې غورې دي ، ته هم خويشتنداره اوسه...
- ښه سمه ده ، ښه کيسه وه بده نه وه.
- نوبت دې دی.
- زما يوه په ياد ده که دې نه وي اورېدلې.
- ته وايه.
- وايي چې د عبدالملک بن مروان په وخت کې يو جنګي سردار وو چې ډير شتمن هم وو يوه ورځ ورته عبدالملک بن مروان حکم وکړ چې له پوځونو سره لاړ شي او په روم کې وجنګيږي ، سردار يې هم مني بيا ورځي د يو سوداګر زوی ته چې ښه نيک خويه او صالح ځوان دی هغه ته وايي چې زه د روم جنګ ته ځم ، زه خپل مالونه تاته امانت سپارم که زه راغلم نو زما مالونه به راته وسپارې او که رانغلم نو لس برخې يې ستا او پاتې به مې خپل اولاد ته ورکړې او بې لدې چې ترې کوم سند واخلي مخ په روم لاړ. وايي چې دغه سردار هم په جنګ کې ووژل شو ، مودې تيرېدې د دغه سردار اولاد بې پيسو شول او تصميم يې ونيو چې عبدالملک بن مروان ته د پيسو يو غوښتنليک وليکي ، کله چې دغه غوښتنليک پاچا ته ورسېده هغه وويل چې ځوک چې ووژل شي دهغه نور معاش هم پرې کيږي دا سردار ډير پخوا وژل شوی دی. له بلې خوا د سوداګر پلار هم پدې قضيه خبر شو زوی ته يې وويل چې اوس خو هغه سردار وژل شوی دی دا پيسې ماته راکړه زه اوس څه پيسې په لاس کې نلرم خو زوی يې ورته ويلي دي چې سر به درکړم مګر دا امانت به درنکړم. لنډه يې دا چې بله ورځ د سوداګر زوی د سردار د کورنۍ له وضعې خبريږي نو زامن يې راغواړي او ورته ټوله کيسه کوي بيا ورته وايي چې که ترې لس برخې راکوئ هم خپله خوښه موده که يې نه راکوئ هم خپل مال مو دی زه پرې کوم کار نلرم. وايي چې زامنو يې لسمه برخه ورکړه او نورې پيسې يې يووړې. بله ورځ پاچا دد غه سردار د زامنو د حال پوښتنه کوي ځوک ورته وايي چې دهغوی وضعه اوس ډيره ښه شوې ده نو

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالملک بن مروان حکم کوي چې دا هلکان راولی تر څو ترې دا پوښتنه وکړم چې په لږ وخت کې يې دا دومره پيسې له کومه کړې هغوی خو ماته غوښتنليک ليکلی وو. وايي چې د دغه سردار زامنو ورته ټوله کيسه وکړه عبدالملک بن مروان د سوداګر زوی چې اوس غريب شوی هم وو راوغوښت او د ټولې پاچاهۍ د خزانې مشر يې مقرر کړ وايي چې دومره شتمن شو چې په بغداد څه چې په ټولو نږدې ټاټوبو کې ترې شتمن او معتبر سړی نه وو دا ددې لپاره چې په امانت کې يې خيانت نه وو کړی. ته هم پلاره په امانت ټينګ اوسه.
دواړو وخندل نور نو پلار بيا په سر څادر راکش کړ او کرار ويده شو ماته هم خوب راغی ويده شوم خو له آمنې سره ناست وم او سره خندل مو.

لسم څپرکی

له مينې د پلار خبرېدا :

بس نور ورځ په ورځ سره حيرانېدم ، له يوې خوا به مې زړه غوښتل چې آمنه مې لېدلې وای له بلې خوا مې له پلاره زړه نه کېده ، له بلې خوا مې په ازموينو هم چندان باور نه درلود ، خدای خبر چې پوهنتون او ازموينې به څرنګه شي ؟ بس په همدې سوچونو کې به ښونځي ته لاړم او په همدې سوچونو کې به بيرته راغلم.
يوه ورځ په دکان کې له پلار سره په کار اخته وم ، سوچ مې په آمنه کې وو له هغې سره په خبرو لګيا وم دهغې مخ ته مې کتل او زړه مې غوښتل چې ورسره يو اځې وم ، کله هغه راته وژاړي کله ورته زه وژاړم ، له ځانه سره به مې فکر شو عجيب ليونې خيالو نه دي ؟ په همدې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکرونو کې وم چې پلار په شا وټپولم.
- وهلکه عاشق يې که څه بلا وايم چې ازموينې د څرنګه شوې ؟
- نورې تمامې دي ، سبا نه بله ورځ د قرآن کريم او حديث شريف ازموينه ده نور نو تمام.
- ښه ولا ښه شو نور نو خوبو نه ريښتيا کېدو ته نږدې دي هه سبا بله ورځ به مې زوی ډاکټر صاحب وي به به به.
- نه ، بابايو څه شی مې په زړه کې دي درته وېې وايم ؟
- وايه کنه.
- زړه مې نه غواړي چې پوهنتون ته لاړشم ،يعني فکر کوم چې پوهنتون به ونه شم ويلی.
پلار وخندل قلم يې د غوږ له شا څخه را واخيست او په چو کاټ يې ستر ګه پټه کړه بيا موسک شو ماته يې وکتل.
- ګوره زويه ته نن هغه ځوک يې چې پرون يې دې فکر کاوه او سبا به هغه ځوک وې چې نن يې فکر کوې پس فکر وکړه چې ويلی يې شې نو ويلی يې هم شې.
پلار عجبه درنه خبره وکړه ، همداسې مې بس په ذهن کې په شور او تاندی پاتې شوه بيا يې په مخ وټپولم او ستر ګه يې راته ووهله.
- زويه هر څه ته چې غواړې ورسېږې عاشقانه هڅه وکړه ، هڅه له تا رسېدل يې په خدای دي ته هڅه کوه او دزړه له تله هڅه کوه هله به يې نتيجې ګورې بې نتيجې نه پاتې کيږې.
- خو تابه هم هڅه کړې وه اوس به مو ولې په کابل کې کور نه درلودلای.
- ګوره بچک دوه مسئلې دي يو دا چې دا د طبيعت قانون ندی چې ټول خلک شتمن وي او په کابل کې دې کورونه ولري ، دوهم دا چې شهيد سردار محمد داوود خان ويلي دي: تصميم شرط اول موفقيت است. بچک چې تصميم ونيسې بيا عاشقانه هڅه وکړې او د ميړې هوډ ولرې په هيڅ ميدان کې به ماته ونه خورې ، که غواړې چې ترکاڼ شې که غواړې چې ستر سوداګر يا هم پاچا نو که هڅه وکړې نو ښايي

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته ورسېږي که ونه رسيږي مزه يې حتماً ګوري ورته نږدې خو به شي.
- ولا که داسې آسانه وي نو خدای مې دې يوبل هدف ته هم ورسوي.
- لکه کوم ؟
- هغه نو تاته نه وايم.
- بچک په ژوند کې له مور او پلار پرته تر ټولو ښه ، د ډاډ وړ او ګټور محرم بل نشته ، ما لوی کړی یې بچک د کونې په رګونو دې پوهيږم.
دوارو وخندل ، بيا راته ځير شو.
- ښه نو هزاره ده ، پښتنه ده تاجکه ده او که کومه جټه مټه ده ؟
ماوخندل يوځل مې ځان پرې تيراوه ، خو بيا مې فکر شو دا مې دوهم ځل وو چې پلار ته دروغ وايم يوبل ځل مې هم ورته دروغ ويلي وو له ځانه سره مې په خپله تصميم نيولی وو بيا مې له ځانه سره قسم کړی وو چې هيڅ څه به مې له پلاره پټ نه وي ، خودا مسئله ډيره راته خجالتوونکې وه.
- نشم ويلی.
- ښه ښه پوه شوم.
- نو څوک ده ؟
- هه دا خو نو معلومه شوه چې څوک خو شته دي ؟ اې شيطانه.
- نه نشته دي مابل څه يادول.
- پوه شوم پوه شوم ، ګوره زويه ! ته اوس غټ سړی یې په خپله په خپل کار ښه پوهيږې ، دخپل ځان لپاره به نور پخپله تصميم نيسې ، په ژوند کې څو ځيزونه ډير قوي وي چې يوه يې هم د سکس قوه ده ، زويه دا د هر انسان اړتيا ده ولې هيڅکله هم لنډه ځمکه مه وينه ، اوږد فکر کوه اوږده راتلونکې په نظر کې نيسه ته دوه ورځې ژوند نه کوې او نه هم د يوې ياڅوشيبو خندا لپاره پيدا شوی یې ، پس پدې اړه به هم يوه ورځ تصميم نيسې خو داسې تصميم ونيسه چې د عمر تر پايه پرې ډاډه وې.
د پلار خبرې راته يو څه تسکين راکړ نو مې جرآت پيدا کړ.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نو درته ووايم ؟
- نه زه يې پيژنم.
- څوک ده ؟
- د خاله لور دې ؟
- هو
پلار څه شیبه په فکر کې وو ، نور يې نو ساعت ته وکتل.
- درځه دا اوږده فکرونه دي ، دداسې مسئلو په اړه هيڅکله هم په لږ وخت کې تصميم مه نيسه او ټينګار هم پرې مه کوه چې د نورو لومړيتوبونو مخه دې نيسي.
دکان مو بند کړ ، مخ په کور روان شولو ، پلار ترمخ وو زه له شانه ، فکر مې سره ګډوډ وو هرڅه مې پلار ته ويلي وو خو دا سوچونه مې هغه ته نشو ويلی چې څرنګه پوهنتون ته لاړ شم او څرنګه هغه يوائې پريږدم ؟
په لارې مې ترې د ابراهيم ادهم کيسه وغوښته ، پلار راته وکتل او موسک شو.
- ياره تاخو بيخي زه د ابراهيم ادهم د کيسو ګنج وليدم ولا ختمې شوې نورې مې ندي په ياد.
- خير دی هره ورځ داسې وايې بيا يوه ياد ته درځي.
- نور نو ته هم د فکر کولو يې ، دلوستلو يې او دذده کولو يې يوه به راته ته وايې يوه زه.
- سمه ده.
- نو پس صبر چې زه يوه را په ياد کړم... هه وايي چې ابراهيم اد هم عادل او مهربانه پاچا وو چې ډير کله به د خپل رعيت د حال معلومولو لپاره په بدلو جامو کې ښار ته تللو او دخلکو حال به يې له نږدې کتلو.
يوه ورځ په بدله قواره په يوه تنګه کوڅه کې تيريده چې په کوڅه کې يې په يو پنځه کلن ماشوم سترګې ونښتې چې يو زوړ کميس يې اغوستی وو په خاورو کې ناست وو کله به يې ژړل او کله به يې خندل

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

، کله به يې خاورې په وړو موټو کې راپورته کړې او په سر به يې وشيندلې. دې صحنې ابراهيم ادهم ته خوند ورکړ او څو دقيقې ورته ودرېده.
ډېره شېبه ورته حيران ولاړو وو له ځانه سره يې وو يل: ياخدايه ! دا څه اسرار دي چې زه يې له دغه واړه ماشومه وينم ، کله ژاړي او کله هم له ځانه سره خاندي ؟ بيا يې نيت وکړ چې ورنږدې شي او پو ښتنه يې وکړي. له اس څخه ښکته شو او ماشوم ته ورغی. چې په دې شېبه کې ماشوم بيا په ژړا پيل وکړ او ابراهيم ادهم ترې پوښتنه وکړه چې ولې کله ژاړي او کله خاندي ؟
هغه پنځه کلن ماشوم يې په مخ لاس راکش کړ او له اوښکو په ډکو سترګو کې ابراهيم ادهم ته وکتل او ويې ويل: اې سلطان ابراهيم ادهمه ! زه خو ددې لپاره خاندم چې زما او ستا روح د اسرارو په نړۍ کې سره نږدې وو چې تا له ځانه سره وويل چې زه دغه ماشوم ته سلام ورکړم او کنه ؟
سلطان ابراهيم ادهم خپل شاوخوا ته وکتل چې په کوڅه کې له هغه او ماشوم پرته بل څوک نه وو بيا يې وويل: ګله ته څه پوهېږې ؟ چې زه ابراهيم ادهم يم ؟
ماشوم بيا وخندل او ويې ويل: اې پاچا زه په همدې خاطر خاندم چې وايې څرنګه دې وپېژندلم ؟ دا دخدای اسرار دي چې زه پو هېږم او ته نه. ابراهيم ادهم وويل: ښه نو دا ژاړې بيا ولې ؟ ماشوم ځواب ورکړ: اې ابراهيم ادهمه ! کله چې زما مور د پخلي لپاره اور بلوي نو لومړی واړه واړه لرګي راټولوي بيا پرې ستر لرګي ږدي او بيا اور ورته کوي کله چې واړه لرګي اور واخلي نو وروسته بيا ستر لرګي هم سوځي اوس زه ويرېږم چې خدای ناخواسته زموږ وړو له لاسه غټان ونه سوځي او په همدې خاطر هم ژاړم.
ابراهيم ادهم بيا پوښتنه وکړه: نو دا خاورې ولې په سر شيندې ؟
ماشوم ځواب ورکړ چې اې سلطانه ! زه ددې لپاره خاورې په خپل سر شيندم چې ددې وړتيا او لياقت نه لرم چې په هغې له پاسه پښې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیږدم او وګرځم نو له همدې کبله یې په سرا چوم. ویل کیږي چې دا ماشوم حضرت امام مالک رض وو.
پلار راته وکتل او موسک شو.
- څه ورک شه نور دې نو سترې کړم اوس به نو دیګ هم ته کړې او کالي به هم پریمنځې.
- سمه ده.
- وایه کنه اوس ستانوبت دی.
- ښه سمه ده خو که د ذده نه وي.
- ښه وایه.
- وایي چې ابراهیم ادهم چې کله پا چایي پرېښوده او مخ د مکې په لوري روان شو نو ډېر ځایونه یې مزدوري وکړې، یو ځل په یو ځای کې د انارو په یو باغ کې باغبان شو او ځان یې د باغ خاوند ته ورو نه پیژانده. یوه ورځ د باغ خاوند باغ ته ورغلی دی او ابراهیم ادهم ته یې ویلي دي چې ورشه یو ښه شرین انار راوړه، ابراهیم ادهم تللی دی یو انار یې ورته راوړی دی کله چې دباغ خاوند هغه خوړلی دی نو ادهم ته یې ویلي دي چې ورشه شرین راوړه دا شرین نه وو. ابراهیم ادهم بیا تللی دی بل انار یې ورته راوړی دی هغه چې یې خوړلی دی بیا یې ادهم ته ویلي دي چې دا هم شرین نه وو، ته څرنګه باغبان یې چې دومره وخت دې په دې باغ کې هم تیر شو تر او سه دې د باغ خواږه او تروش انار ندي پیژندلي؟ ابراهیم ادهم ورته وویل چې زه باغ ساتم د انارو په مزه نه پوهیږم ځکه چې نه مې ده کتلې. وایي چې دباغ څښتن دا واوریدل نو ویې ویل چې پس ته نو ابراهیم ادهم یې.
- ښه
- خو ختمه شوه.
- دا کیسه له کومه شوې ده؟
- نو زه څه خبر یم په یو کتاب کې مې لوستې ده.
- دا له ابراهیم ادهمه په خپله نقل شوې ده دا کیسه خپله هغه کړې ده.
- په دې یې نو نه پوهیدم.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پاتې هم لري.
- هغه څرنګه ؟
- لدې ځايه تللی دی بل ځای مزدور شوی دی...
- ښه نو.
- ولاوس مې په وس کې نشته څه ژر کوه دیګ وکړه ، چې کالي هم دواړه پريمينځو.
- ښه سمه ده.

يوولسم څپرکی

پوهنتون ته تګ:

بېګامې له ځانه سره سترګې پټې کړې وې ، ډېره شېبه مې فکر کاوه ، ياخدايه ! زه به سبا څم پوهنتون ته پلار ته به ديګ ځوک کوي ؟ بې له ما به څرنګه خوب ورځي ؟او څرنګه به يې يادېږم ؟ ياخدا يه ! زه دې همدا سې پيدا کړی يم بې پلاره به څرنګه خوب راځي ؟څرنګه به بې له پلاره ډوډۍ خورم ؟او څرنګه به بې له هغه ژوند کوم ؟ درسونه مې هم سخت دي ؟ پلار هم ضعيف دی؟ بس په همدې فکرو نو کې د پلار خواته غځېدلی وم ، چې پلار راډيو بنده کړه او پورته شو.
- زويه کالي دې سم کړل ؟
زما ستونی غريو نيولی وو ، پلار ته مې وکتل او بيا مې وړا ندې دستکول ته وکتل.
- هو.
- بهبه نور نو اسدجان د مسافرۍ شو ، خدايه ! څومره لوی يې دا زما ارزو وه چې يوه ورځ وګورم زوی مې پخپله چېرته ځي پخپله ځان ته

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر کوي او په خپله د خپل ژوند او راتلونکي فکر کوي. بچک دا ډير لوی ويار دی ته نور غټ شوی يې.

- خو ماته سخته ښکاري.

- ليونکه ، تر قيامته به دې د پلار په خوا کې وې ؟ دا انسانان ټول همداسې دي ، دا قانون دی ، ته تر اوسه لدې قانونه بې خبره پاتې يې ؟ تر اوسه پدې نه پوهيږې چې هر سړی پيدا دی خپل خپل کار لره کنه ؟

پلار موسک شو بيا يې په مخ وټپولم ، خو زما فکر خراب وو ، له يوې خوا به مې پدې چرت سم شو چې آمنه به ووينم لږ ترلږه يو ځل خو به يې ووينم څومره به راته خوشاله شي. زه به هم ورته ډيرې د ګلو باغې شنې کړم هغه به هم راته غورې وکړي آخر هغه هم خپل مقصد ته ونه رسيده غوښتل يې ډاکتره شي خو خدای خبر چې اوس به نو څه کوي کور به کيني که به څه کوي ؟ زه د هغې په ځای ډاکتر کيږم خندا راغله او موسک شوم. پلار راته وروځې کش کړې او ويې خندل.

- چېرته رسيدلی يې ؟ ګوره پام کوه دا د ځمکې خلکو ته هم لږلږ ګوره دومره هم تيز مه ځه ، دوهمه ګربته ، هغه يوه ورځ چرت نيولی وو چې ور ننوتلم نو را پورته شو راته غوسه شو ماويل چې څه خبره ده ويل يې چې نور يې نو د جرمني د الوتکې ټيکټ کړی وو او مخ په جرمني روانېده چې زه يې مزاحم شوم.

پلار ډيره شېبه تسکين را کړ ، په کابل خو زه بلد وم ، خو بيا يې هم ډيرې لارې ګودرې راته وښودې زه ډير ورته شله وم چې هغه هم راسره لاړ شي خو هغه به ځان په بله کړ سر به يې ګراوه او راته موسک به شو.

- ډاريږې چې ورک به شې ؟

- نه څه ووړ خو نه يم.

پلار خندا واخيست.

- هو اوس خو نو غټ ميړه يې.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماهم وخندل خو اوس نو هغه وختونه تیر وو چې په دې خبره به مې ورسره جنګونه کول.

- ګوره زویه چې په خپله لاړ شي دا ښه ده ، زه هم په یو دوه اونیو کې حتماً دربانديې ګرځم او بل دا چې ته به له خیره نور غټ سړی شوی وې ډاکټر صاحب به وې په ترکانۍ پلار به شرمیږي هسې دې ولې آبرو وړم.

ماته غوسه راغله خو بیا مې همداسې وخت له ځانه سره انځور کړ خو بیا مې له ځانه سره وویل چې یوځل سړی له یو چا پیدا کیږي هغه یې لویې بیا یې په قواره وشرمیږي دا به هسې معنی لري لکه چې پخپل خلقت شرمیږي دا به نو څومره پست انسان وي ؟.

ټوله شپه مې رنګ رنګ خوبونه لیدل ، سبا مې دستکول راواخیسته ، پلار هم راسره را روان شو ، په لارې یې راته نور هم ډیر نصیحتونه وکړل ، دخدای زور پیسې یې هم په جیب کې راواچولې بیا یې را ته وویل.

- زویه باور وکړه چې راباندې ګران یې ، خو ته هم زما لپاره په خپلو درسونو کې کوښښ وکړه چې هرڅومره پیسې دې په کار بدلې حال رااستوه زه یې درته استوم چې هیڅکله هم له ډاکټرخیلو پیسې ونه غواړې هرڅه درته زه اخلم.

رنګارنګ فکرونه راسره وو ، له یوې خوا خوښي ، له بلې خوا له پلاره خدای پامانې ډیر عجیب حالت وو ، پلار ته مې وکتل او موسک شوم پلار هم وروځې کش کړې په سر مې یې لاس راتیر کړ.

- وایه زویه هیڅ خبره په زړه کې مه ساته بیا ژوبلیږي.

ما وخندل عجبې خبرې به یې کولې هرډول حالت به یې له سړي په یو یادوه خبرو کې لیرې کاوه کله کله به مې له ځانه سره ویل چې زما پلار یوائې خدای د زوی د روزلو لپاره پیدا کړی دی ، آخر بیخي جادوګر پلار دی.

- پلاره خیر دی پوهیږم چې حوصله درسره نشته خو دا یوه غوښتنه یوائې یوه غوښتنه.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- وايه بچک ته سراسر غوښتنه يې.
- يوه د ابراهيم...
- په دوارو سترګو بچک تياری نيسه چې دا يې يوڅه سخته ده بايد ټوله دې په ياد وي.
- سمه ده.
- غوږ شه.
- غوږ يم.
- وايي چې ابراهيم ادهم ناست وو يو کس ور ته راغی او ور ته ويې ويل چې اې شيخه ما په خپل ځان ډېر زيات ظلم کړی دی ماته داسې يوه خبره وکړه چې لکه امام يې له ځانه سره ګرځوم. ابراهيم ادهم ورته وويل: که له مانه دا شپږ خبرونه ياد کړې نو بيا به در ته هيڅ هم زيان ونه رسوي.
لومړی: دا چې ګناه وکړې نو د خدای روزي مه خوره. هغه کس وويل چې دا نو څرنګه ممکنه ده څه شی چې په عالم کې دي ټول د هغه ښتن دي نو زه به داسې څه د خوراک لپاره له کومه کړم چې هغه نه وي پيدا کړي؟ ابراهيم ادهم ورته وويل چې پس دا به نو ښه وي چې هم يې رزق خورې او هم يې له قوانينو سرغړونه کوې او ګناه کوې؟
دوهم: دا چې ګناه وکړې نو د خدای له ملکه بهر شه. سړي وويل چې دا خو ډېره سخته ده شرق او غرب هرځای چې فکر کوې د هغه ملک دی نو چيرته لاړ شم؟ ابراهيم ادهم ورته وويل پس نو دا به ښه وي چې د هغه په ملک کې اوسې او ګناهکار اوسې؟
دريم: دا چې ګناه کوې نو داسې ځای پيدا کړه چې خدای دې ونه ويني. هغه کس ورته وويل چې دا کله ممکنه ده چې يو کار وکړم او له خدايه پټ وي له هغه چا چې عالم غيب السموات ولارض دی.
ابراهيم ادهم وويل نو ستا په نظر دا ښه خبره ده چې د هغه رزق خورې په ملک کې يې اوسې او له هغه ونه شرميږې او ګناه وکړې؟
څلورم دا چې کله درته ملک الملک ستاد روح اخيستو له را غی نو ورته ووايه چې ماته وخت راکړه ترڅو توبه وکړم. هغه سړي وويل چې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه به هيڅکله له مادا قبول نکړي. ابراهيم ادهم وويل چې پس ته چې نشې کولای چې مللک الملک ديوې شېبې لپاره له ځانه ليرې کړې نو پس وړاندې لدې چې راشي نو توبه وکړه.
پنځم دا چې کله درته نکير او منکر راشي دواړه له ځانه ليرې کړه هغه سړي وويل چې هيڅکله به زه داسې کار ونه کړای شم، ابراهيم ادهم وويل پس دهغوی ځوابونه ورته چمتو کړه.
شپږم دا چې کله له قيامته ورسته فرمان راشي چې ګنهګاران بوځئ دوږخ ته، ته ورسره مه ځه هغه سړي وويل چې آيا شونې به وي چې زه په پرښتو غالب شم؟ ابراهيم وويل چې پس تولـه کيسه همداسې ده لکه دا ودې چې ويل. وايي چې هغه کس توبه وکړه او شپږکلونه په توبه کې وو ترڅو يې له دنيا سترګې پټې کړې.
پلار ماته وکتل، په سترګو کې يې اوښکې راوګرځېدې، لاس مې يې ورونيو او په لاس کې يې تخته کړ.
- زويه هر کار چې کوې نو معنويت له ياده مه باسه، دين ته پوره پام کوه، له هرډول اضطرابه به خلاص وې په ځان به متکي وې او تل به ډاډه وې.
پلار بس چې ډېره غړېده خبرې يې اغيزناکې کېدلې، نور نو د موټرو اډې ته رارسېدلي وو، په تندي يې ښکل کړم او نور رانه روان شو.
کله چې يې راته شا شوه په اهميت يې پوه شوم، پلار پلار... پلار پلار. عجيبه کلمه ده؟ ډېره رازونه پکې نغښتي دي؟ خو حيف چې په اهميت يې نه پوهېږم.
نور مې نو په موټر کې د پلار په کيسه فکر کاوه او آمنه مې جګه سترګو ته ولاړه وه فکر کولو ته يې نه پرېښودم له بلې خوا مې پوهنتون په نظر کې وو او کله کله خو به مې نورنور ځيزونه هم ياد ته راتلل، له ځانه سره مې وويل چې په ډکلونو کې مسئوليتونه ډېره ډېر شول، بايد فکر وکړم. بايد فکر وکړم، په دې سږ کال کې مې مسئوليتونه ډېره ډېر شوي دي؟ خدای خبر که خدای موږ ته

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې قوي ذهن نه وای راکړئ نو دوه کاله ورسته خو به مې سر چاودېدلی وای.
لدې سره زموږ د یوې ښوونکې خبره رایاده شوه، په ټولګي کې یې سترګې ګرځولې ماته یې سترګې ونیوې.
- اسد جان د افغانستان د سلو ولسوالیو نومونه به یاد کړې.
ما وخندل.
- مګر د انسان ذهن څومره قوي دی؟
- ډیر قوي دی ډیر قوی دی، افلاطون د خپل ذهن په سلو کې له پنځه ویشت برخو استفاده کړې وه پاتې یې همداسې بې کاره پروت وو.
اوس مې یې دا خبره سمه نه یادېده چې هغې افلاطون وښود که بل څوک بس په همدې فکرونو کې وم له وړوکتوبه نیولې د ښوونځې، دکان او هر ځای یوه یوه صحنه مې له سترګو تېرېده، له ځانه سره مې وویل چې عجیب دی د دنیا قانون هم، که پخوانې نه وای اوس به موږ څرنګه ژوند کولو، ګوره دا د پخوانو تجربې دي چې نن موږ پرې تر دغه ځایه راسېدلي یو. ښه کارونه یې تکرار وو او نورې ښېګنې پرې مومو او له بدو یې ځان ساتو ترڅو له ډیرو بدو ځان وساتو. نور مې نو پلار سترګو ته ودرېده د هغه یوه یوه خبره مې له ذهنه تېرېده، بیا مې آمنه یاده شوه او همدسې مې ذهن سرګردانه ګرځېده او دسترې ژوند په ګرم ښار یې وزرونه خلاص کړي وو ماهم ورسره ددغه ښار ګرمې سندرې ته غوږ کیښود او کرار کرار مې سترګې سره ورغلې وې چې یو سوالګر مې د فکر نړۍ سره وخوځوله، سترګې مې ورپورته کړې چې سوالګر ځیر ځیر راته وکتل سخت ترې ووېرېدم یو خو عجیب جامې هم وې بل یې بل رنګ کتل ډیر ترې وډار شولم، د پلار کیسه مې رایاده شوه هغې نور هم وویرولم.
پلار کیسه کوله وایې یو پاچا وو ډیره دبدبه یې درلوده، ډیر ظالم او بې رحمه پاچا هم وو، یوه ورځ یې تصمیم ونیو چې په یوه میله له ښاره بهر ووځي، ښه تیاری یې ونیو، د خدای زور اسونه او شان او شوکت یې ورسره برابر کړل په ډیره خوښۍ له ښاره مخ په بهر روان

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو ، کله چې له ښاره وتلو نو په لاره کې يو سوالګر ورته ودرېده ،
لاس يې ورته وخوځاوه او ورته ويل يې چې صبر وکړه پاچا په ډير کبر
کې ورته ودرېده .
- څه دي ؟
- په غوږ کې يې درته وايم .
وايي پاچا ته ډيره غوسه ورغله بيا يې په ډير غرور غوږ ورنږدې کړ .
- وايه .
هغه سوالګر يې وايي کرار په غوږ کې وويل .
- زه عزاريل يم غواړم چې روح د واخلم .
وايي چې پاچا يوځل بيا ورته وکتل ، په چرت کې شو بيا يې ځير ځير
ورته وکتل ، نور يې ورته په زاريو پيل وکړ .
- دومره مجال راکړه چې بيرته کور ته لاړ شم ، اولادونه مې ووينم او
دوه رکعته لمونځ وکړم .
وايي سوالګر ورته وويل .
- نه ماته امر شوی دی .
پاچا چې ورته هرڅومره زاری وکړې خو هغه سړي ونه منله ، وايي
ځای په ځای يې ترې روح واخيست او له اس څخه راوغورځېده او
سوالګر له سترګو پنا شو .
په همدې چرتونو کې وم ، سوالګر ته مې نيغې سترګې نيولې وې ،
خو هغه موسک شو له ما تير شو بل ته يې لاس ونيو . ما سترګې پټې
کړې ، خولې رابانـدې مـاتې شـوې وې ، عجيبه وورېدم بيا راتـه د
ابراهيم ادهم قيصه ياده شوه چې بايد هيڅکله هم خدای سړی هير نه
کړي ، ځکه نه ملک الملک له ځانه شړلی شو ، نه مو هم له نيکر او
منکر سره زور رسي نه هم په قيامت کې د دوزخ له عذابه ځان ژغورلی
شو ، څه ښه وخت دی دتوبې لپاره څه ښه فرصت دی ، بس همداسې
مې په چرتونو کې سترګه پټه شوې وه .

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوولسم څپرکی

پوهنتون

بس چې ورځ تیرېده نو زړه مې تنګېده ، په کوټه کې راسره ملګري به خوشحاله وو ، ښايي هم نوی يې کابل ليدلی وو او چې مازې به له درسه راغلو بهر به ووتل ، د پوهنتون ليليه راته عجيبه ښکارېده ، د سپلو ډوډۍ بېګانۍ نخودي او لوبيايي ډوډۍ چې وردګ به پرې ماښام ټوقې شروع کړې مګر کتابونه به وغوړېدل ، ځان مې عجيب احساساوه يواځې خو په عين حال کې به مې داسې احساس کاوه لکه چې د ټول هيواد کورنۍ مې راسره دي خو يواځې پلار به مې چې ياد شو نو هر څه به مې له ياده ووتل ، چې کوټې ته به راغلم نو ديګو نه به مې چې پريمنځل ، کار به مې چې کاوه او بيا به چې ويده کېدم پلار به مې نيغ سترګو ته ودرېده ، دهغه ښکلې خبرې ښکلې کيسې او ښکلي نصيحتونه.

په تخت ناست وم کتاب مې په لاس کې وو ، چرت مې ګډوډ وو يو وردګ ملګری مې راننوت ، تل به يې خوله له خندا ډکه وه ، اوږده نرۍ لوړه قواره يې ډيره په زړه پورې وه ، موږ به ډا کټر زرګی با له او تل به مو پرې ټوقې کولې ، خو دهغه له ټوقو به مو پنا غوښته چې يوځل به يې په ټوقو شروع وکړه بيا به نو د چا پلار هم ترې نشو خلاصېدی.

لوښي يې پريمنځلي وو ، په ميز يې کېښودل ، لاسونه يې په دستمال وچ کړل ، هينداره يې مخ ته ونيوه او په ږمنځ پسې يې هغه خوا دې خوا کتل بيا يې شوخي پيل کړه.

- وهلکه ، رنځوره ، ناروغه په زړه ويشتله غزني چيه راځه بهرلاړ شو لږ سترګې به خوږې کړو دا دکابل نجونې دې انتظار کوي وآيي چې په کوټه ننوتلی دی راودې وځي يادېږي مو.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ډاکټر زړګی وروځي هغه يې بس دی.
- نه زړګی نو د څه شي دی ، دغزني چي غونډې قوارې چې نجونې يې سلامي، ته کتار ولاړې وي نه راوځي او زړګی وروباسئ ظالمانو په دا ښو مغزونو .. پورته پورته غزني چيه نن به راباندې ځان ووهي.
- پرې مې بډه وروړک مې يې اعصاب مې ګډوډ دي درسونه خو دې خپله وليدل ؟
- بلا پدې درسونو پسې کړې پورته وايم چې حوصله نوره نشته که نه وي ګوره بيا خو نو پوهيږې.
زړګی ډير مسلمان ځوان وو ، تل به يې د قران تلاوت کاوه ، يو لمونځ يې بې جمعې نه کاوه خو په عين حال کې د هغه خبره سخت د خو لې چړپند وو چې څه به يې ووېل بس ويل يې. بهر به چې ووتلو نو يا به د کارته پروان تر جوماته لاړو يا به مو د سبلو په مخ کې منډې وکړې او بيرته به سترې سترې کوټې ته راتلو ، هغه په سترګو هسې ښکاربده تا به ويل چې له سره به درسونه نه وايي خو په ټولګي کې يې بيا ځوک د هغه خبره بچو نه وو چې ترې کړت وو هي ، په انګليسي يې رواني خبرې کولې ، عربي خو يې په ټبکه اخيستې وه اردو يې هم کله کله ويله او روسي خو يې نو د سياست په اړخ کې تکيه ګاه وه ډير تکړه ځوان وو ، هغه به ماته ويل
- ډير روی غزني چي يې.
د روي معنی چالاکه ده هغه به هر چاته ويل چې فلانی روی دی.
خلاصه په زور يې ورسره بهر وايستلم ، خو زما چکر ته زړه نه کېده درې مياشتې مې پلار نه وو ليدلی وو ، يوه مياشت وړاندې د خاله دوی کره لاړم آمنه مې وليدله ، ريښتيا يې هم راته وژړل له ډيرې خوښۍ يې وژړل بيا پټه بلې کوټې ته لاړه ، ډاکټر راته ويل چې پلار راته ليک استولی دی ، پلار په ليک کې ډير ښيزونه راته ليکلي وو ، ټولې يې ښکلې کلمې ليکلې وې ، د هغه خط ډير رنګ بنګ خط وو ، يو اځې يې يو څو ټکي ښه ذده وو ، چوکاټ ، ته دري ، ځنګ دري ، پله ، سردري ، کچالک او داسې نور چې هغه به يې د خپل کار لپاره

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هغه زړه ښیرې ښیرې کتابچه کې نوټ کول.
مازیګر مې زړه تنګ وو ، راغلم کتابونه مې راواخیستل ، آمنې مې له هرڅه غیږه چاپیره کړې وه ، د شپې مې هم دهغې سترګې په خوب لېدلې دورځې مې هم دهغې خبرې ، کتل او حرکات له نظره تېرېدل.
په تخت اوږد غځېدلی وم چې ډاکټر زړګی راننوت ، له خوښۍ یې پورته پورته ټوپونه وهل.
- ښه بالاخره ماهم ولید ، یاخدایه ته یې ورته وساتې دواړه څو مره یو بل ته ورته دي څومره ښه دي وای وای.
- څه خبره ده وه وردګه ولې دې بیا اډونو بخار کړی دی؟
- پرېږده دا خبرې ، زیری به مې څه شی وي؟
- د څه شي زیری؟
- وو ایه زیری به مې څه شی وي؟
- ښه خو چې څه دغوښتل کنه وو ایه؟
- د ابراهیم ادهم سیوری راغلی دی.
- هې؟ ریښتیا وایې؟
- ولا باالله.
بس راټوپ مې کړل ، یاخدایه! دا څرنګه شببه ده؟ ډاکټر زړګي زما ټولې کیسې اورېدلې وې هغه به زما پلار د ابراهیم ادهم سیوری با له کله کله به یې ماته هم ویل چې د ابراهیم ادهم سیوری. بهر راووتلم که ګورم چې ډاکټر رحیمي د موټر په مخ کې ولاړ دی او په محصلینو کې ګوري.
- سلام.
- سلام سلام جوړ پخیر. بهبهب
ما شاوخوا کتل ، ډیر خپه شوم ، پلار چې نه وي تا په بلاوهم ، وخورې دا ستره خبټه او تنګه دریشي له ځانه سره غوسه راغله ، چې له شانه راباندې چا لاس کېښود ور ومې کتل چې پلار وو ، له ډیرې خوښۍ مې ورته وژړل ، ډیره شببه مې په غیږ کې نیولی وو ، او ورته ومې ژړل پلار هم ډیره شببه خپله ژړا سره قابو کوله وروسته یې راته

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وويل.
- ګوره ليوني ته څه په لندن کې خو نه اوسې درې مياشتې کيږي چې نه مې وې ليدلی.
خو زما په دې خبرو سر نه خلاصېده، ډيره شېبه مې مخامخ ورته وکتل، هغه پلار نه وو چې په ترکانۍ کې به يې لنډ کميس او ستر پرتوګ اغوستی وو، هماغه د اختر جامې يې اغوستې وې او توره لنګۍ يې هم تړلې وه، ډير ښکلی شوی وو، خو له قوارې يې مالومېده چې ډير ضعيف شوی وو. ډاکټر راته مخامخ وکتل موسک شو.
- ګوره ورته واړه ته خوار؟ ورشه انډيوالانو ته ووايه چې نن شپه بل ځای ځې، ځه ورشه هله بچو.
بس له ډيرې خوښۍ مې دا سې منډې راوکړې چې مه يې کوه پو ښتنه، ډاکټر زړګی مې له ډيرې خوښۍ کلک مچي کړ او ورته و مې ويل چې زه نن شپه ځم د خاله دوی کور ته مې هغه هم موسک شو څه يې ونه ويل.
ماښام د خاله دوی په کور کې وو، زه ډيره شېبه د پلار خواته نا ست وم، د پلار نصيحتونو ته مې غوږ نيولی وو، آمنه هم مخامخ ناسته وه، خولې ته يې ټيکری نيولی وو موسکه موسکه کېده، ډيره شېبه مې کله په هغې کې سترګې ګنډلې او کله به د پلار مخ ته ځير وم، ډاکټر ته نور خوب ورغی هغه اجازه وغوښته او ووتلو، ما پلار ته کتل، ورته موسک شوم.
- پلاره د ابراهيم ادهم نوې کيسه دې راته ليکلې او که همدا سې يې راته وايې؟
پلار په زوره وخندل، د آمنې خندا مې نور هغه دچا خبره د زړه د کوټې تير مات کړ، خاله هم په خندا له بهره راننوته، يو ځل يې ماته وکتل بيا يې پلار ته وکتل چې له خندا خوشېده او بيا يې آمنې ته وکتل، آمنې هم ټيکری په خوله ومنډلو او مور ته يې وکتل په خندا کې يې ورته وويل.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

-آخې موري کوچني پلار پیدا کړی دی د ابراهیم ادهم کیسه ترې غواړي.
خاله هم له خندا شنه شوه ، ډیره شیبه ولاړه وه بیا یې چای جو شې ټولې کړې او مخ په بهر ووته ، ما آمنې ته وکتل ، هغې شاوخوا وکتل بیا یې په پلار کې سترګې وګنډلې چې پلار نسوار توف کاوه هغې سترګه ووهله او موسکه شوه له کوټې ووتله.
نور نو زه او پلار یوا ځې پاتې شو ، پلار را ته ډیرې غورې کړې ، د کور په اړه د دکان او ترکانۍ په اړه څه کارونه یې چې کړي وو ، کوم پورونه چې راختلي وو ، کوم پورونه یې چې اوس په خلکو باندې شوي وو ، ډیره شیبه راته وغږیده ، نور نو دخوب وخت وو ، خاله راغله او به یې راوړې نور نو هغه لاړه موږ یې په کوټه کې پریښودلو ، بیا مې پلار ته وکتل او هغه هم راته موسک شو.
-ښه نورې څه غورې دي ، کابل درته څرنګه دی ؟
-بس بد ندی.
-سات دې تیر دی کنه ؟
-هو ښه یم بس له درسونو سره بوخت یم.
ډیر مې زړه غوښتل چې په خوا کې یې وغځېږم او د اوو ټګانو نکل راته وکړي یا هم د ابراهیم ادهم یوه نوې کیسه راته ولولي خو نور نو له ځانه شرمیدم ، غټ میړه یم ، غټ میړه یم.
سهار هم پلار ویل چې ځینې ځینې شیزونه اخلي نور نو کور ته روانیږي ، زما پرې زړه نه کېده چې ترې خدای پاماني وکړم ، سهار یې راته په جیب لاس وواهه بیا یې دخدای زور پیسې راته ونیوې ما پیسو ته وکتل خندا راغله.
-هغه پخوانۍ مې هم لاندي مصرف کړې.
-بد دې کول، کنجوسي مه کوه ، کله کله چې بازار ته ځې له همزولو ځان مه ټیټوه ، که د ترکانۍ زوی یې خپل شخصیت خو دې جلا دی.
-نه بابا کاشکي د نړۍ ټول انسانان تا غوندې وی.
-هو نور به نو عجب اتڼ جوړ وای.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې هم وخندولم او په خندا مې ترې خدای پاماني واخیسته ، نور نو پلار هم لاړ او زه هم لیلیې ته راغلم ، ډیر مې زړه غوښتل چې هیڅکله هم ترې جدا نشم ، خو بیا به مې د پلار هماغه خبره رایاده شوه چې دا د طبیعت قانون دی څومره چې پرمختګ کوې هومره به د مینې مزې هم سستیږي او هومره به سرګردانۍ ډیریږي.

د یارلسم څپرکی

آمنې ته لیک:

له یوې خوا ورځ په ورځ درسونه سختېدل له بلې خوا د پلار یاد وو ، دآمنې یاد وو ، هیڅ نه پوهېدم لکه لیونی کیږم چې داسې احساس مې کاوه چې ژوند پوچې په سر اخیستی ، کله به مې له ځانه سره ویل چې پوهنتون به هم ونه ویلی شم ، کله به مې ویل چې که آمنه زما نصیب نشوه نو په هغه ورځ به ځان وژنم کله به څه فکرونه وو کله څه ؟ خو بیا به مې د پلار خبره رایاده شوه چې ویل یې ته نن هغه څوک یې چې ته پرون هغه څوک وې چې نن ورځې درته انتظآر کاوه او نن ورځ هغه څوک یې چې سبا درته انتظار کوي او سبا به هم هغه څوک یې چې نن یې فکر کوې ، پس مثبت فکر کوه او هڅه کوه ، بیا مې خپلې کتابچې ته وکتل په وقایه مې یې لیکلي وو ، راتلونکی په هغه چا پورې اړه لري چې هیله یې لري او په هغه ټینګ ولاړ وي ، له ځانه مې سر وخوځاوه او نور مې ځان ته ډاډ ورکاوه ریښتیا هم پرون مې فکر کاوه چې پوهنتون ته به څم دادي پوهنتون مې یو سمستر ختم کړ او باید وړاندې فکر وکړم زه کولای شم ریښتیا هم کولای شم.
یوه ورځ مې کتاب راسره واخیست ، په چمن کې ورسره پریوتم ، خو درس خوند نه راکاوه ، زړه مې غوښتل چې د آمنې په اړه فکر وکړم ، څرنګه به ورته خپله مینه ووایم ، آیا هغه هم راسره همداسې مینه لري

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

؟ خو چې د هغې حرکات به را یاد شول نو بیا به مې له ځانه سره وو یل چې هغه به هم لکه زه اوس په ما کې فکر کوي. قلم او کاغذ مې راواخیست ، زړه مې غوښتل دومره اوږد لیک ور ته ولیکم چې دوه ورځې یې لولې.
مینې ، سلامونه ، درنښتونه او نېکې هیلې
وروسته :
ډیر وخت مې زړه غوښتل چې دومره اوږد لیک در ته ولیکم چې دوه ورځې یې لولې ، زړه مې غوښتل چې په زړه کې مې ستا د خندا او ستا د ځیرې تصویر په کاغذ درته ولیکم او درته وایې ستوم ، زړه مې غوښتل چې خپلې ټولې ارزوګانې درته ولیکم او درته وایې ستوم ، زړه مې غوښتل چې داسې لیک درته ولیکم چې تر اوسه په نړۍ کې هیچا هم نه وي لیکلی ، او زړه مې غواړي چې ته هم داسې لیک راته ولیکې چې خپلې ټولې مینې دې پکې انځور کړې وي ټولې ارزوګانې ، خوښۍ او د زړه ټول حال.
میاشت وړاندې چې له پلار سره درغلی وم ، تا راپورې وخندل چې ماله پلاره د ابراهیم ادهم کیسه وغوښته ، زړه مې غواړي چې له پلار وروسته راته ته کیسه ولولې ستا په خوا کې ویده شم او ته راته نصیحت وکړې ، زما هره خبره واورې او بیا موسکه شې.
زه د ارزو څوک یم ، پلار ارزومن روزلی یم او تل مثبت فکر کوم ، زړه مې پخوا هم راته ویلي دي چې یوه ورځ به مې خدای نصیب کړي چې ستا خندا نوره زما محرم وي زما خندا تا ته محرم وي ، ته زما تکیه وې او زه ستا تکیه وم ، زړه مې غواړي چې هرڅومره مې زړه مات شي ته یې ورغوې او زړه مې غواړي چې هرڅو مره د زړه مات شي زه یې ورغوم ، زړه مې غواړي چې د ابراهیم اد هم غو ندې ستا د مینې کعبې ته د شام دښتې درکچ کړم او زړه مې غواړي چې پښې یېلې ، ځیرې ګریوان او پاره پاره جامه دې تر دره ځان ورسوم او زړه ستا د مینې له چینې داسې سېرابه کړم لکه ابراهیم ادهم چې موړ وو ، زړه مې غواړي چې ستا مینه مې په زړه کې د هر پیل او پای وا کداره وي

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او زړه مې غواړي چې هر اول او آخر ستا په نوم کړم ، زړه مې غواړي چې يو اځې ستا ناز او کرشمې مې په زړه کې د خوښۍ اتڼ و کړي او يو اځې ته مې د مرګ سلګۍ وګورې ، زړه مې غواړي چې يو اځې ته مې د ژوند د خطير سفر ملګرې وې او ستا مينه مې په زړه کې انرژي او توان وزيږوي زړه مې غواړي چې ...

چې کاغذ ته مې وکتل ريښتيا دوهمه پاڼه مې هم ډکه کړې وه نور مې نو خبره راټوله کړه خو زړه مې غوښتل چې ډير څه ورته وليکم.

ګوره دا ليک چې دې ولوست په همد غه کتاب کې بېر ته ليک راته وليکه ، زړه مې غواړي چې يو اځې هماغه ليک مې نور د هر څه ځواب وي ، ګوره د ځواب په تمه يم ، د جمعې په ورځ درځم ليک به دې حتماً ليکلی وي او د همد غه کتاب په منځ کې به دې ايښی وي.

کاغذ مې قات کړ په کتاب کې مې کيښود ، نور درس هم مزه نه راکوله له هغه ځايه راپورته شوم ، په چرت کې وم که کاغذ يې پلار وګوري ، مور يا يې هم خور وګوري څه به وايي ؟ نه بې له هغې به يې بل هيچا ته هم نه ورکوم.

جامې مې واغوستې د آمنې دوی د کور لور ته روان شوم ، عجيب احساس مې کاوه ، زړه مې غوښتل چې ژر يې راته ځواب ليکلی وای ژر يې لوستلی وای او ژر يې بېرته کاغذ په لاس را کړی وی ، کور ته يې ورغلم ، زنګ مې وواهه ، خپله آمنه وه ، له خوښۍ الوتلم.

- بلې ؟

- آمنې زه يم اسد ،ګوره يو ځل خپله راووځه کار مې دی درسره.

- په دواړو سترګو درغلم ، ريښتيا راځه کور ته کنه.

- نه ته راشه لو مړی تاسره کار لرم.

زړه مې دربېده ، ځو راوتله ، ځوځله مې په ځان آيت کرسي چوپ کړه ، ياخدايه اوس خبرې رانه هيرې نشي ، څه ورته ووايم ، په همدې سوچونو کې ولاړ وم چې آمنې دروازه خلاصه کړه ، موسکه او جادوګره قواره يې را ښکاره شوه ، سترګې مې يې خونې سرو غټو غټو سترګو ته ونيوې او داسې مې ورته وکتل لکه له موسکې قوارې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې چې په زړه کې تصویرونه اخلم.
- به به سترګې مو روښانه ، د پلار ماشوم وګوره ، سترې مشې راځه کور ته.
- نه نه ځم ، بس بېرته ځم یواځې دا کتاب مې راوړی دی.
- د چا دی ؟
- ستا لپاره.
- زما لپاره ؟
تندی یې ګونځې کړ کتاب یې ور واخیست بیا یې واړاوه ، په منځ کې یې کاغذ ته پام شو راوایې خیست ، زه وچ حیران شوم اوس څرنګه کوې.
- نه نه ګوره دا دلته مه ګوره ، یواځې ستا لپاره دی چې بل څوک یې ونه ګوري کور به یې وګورې.
- څه دي پکې ؟
- ته یې وګوره ته هم همدومره ولیکه لا زیات.
- څه شی ولیکم ؟
- ته دا ولوله بیا به پوه شې زه اوس ځم.
- پاتې شه خاله هم کور ده چای وڅښه بیا به لاړ شې.
- نه مننه درسونه لرم ، خدای پامان.
- مخې ته مو ښادی.
ورته و مې کتل سترګې یې تتې کړې ویې خندل لاس یې وخوځاوه او دروازه یې بنده کړه ، نور نو مخ په پوهنتون روان شوم عجیبه احساس مې کاوه لکه چې اډونه مې سپک شوي وي خو اندیښنې مې کرارې کرارې زیاتېدې د هغې یوه یوه خبره رایادېده.
- څه دي پکې ؟
- څه شی ولیکم.
- پاتې شه خاله هم کور ده چای وڅښه بیا به لاړ شې.
- مخې ته مو ښادی.
په چرتونو کې پوهنتون ته لاړم ، ټوله شپه مې هغه په خوب لیده ، کله

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

به مې يې ليک په خوب ليده چې اوږد ليک يې را ته ليکلی وي. سبا ته پنج شنبه وه ، په درس له سره ونه پوهېدم ، يوازې هغه مې سترګو ته ولاړه وه ، د هغې خندا ، شوخي او ښکلې سترګې ، که به مې استاد ته کتل ، ذده کوونکو تختې او هر څه ته د هغې تصوير مې ليده ، نه مې ځان غړولی شو او نه مې هم يوازې په هغې فکر کولای شو.
بېګا مې هم همدا سې چرت خراب وو ، سبا ته د جمعې ورځ وه ، سبا ته ورتللم له ځانه سره مې بس همدا ويل چې څه به يې راته ليکلي وي ؟ مينه ناک ليک به وي ، غمجنوونکی ښکلی او که به يې څه ليکلي وي ؟.
سبا مې زړه ټوپونه وهل بس ځان مې تيار کړ او د خاله دوی د کور په لوري مې مخه واخيسته ، زنګ مې وواهه ، زړه مې ډبېده اوس به هم آمنه وي وايي به چې څوک يې ؟ په همدې چرتونو کې ولاړ وم چې خاله غږ کړل.
- څوک يې ؟
- زه يم اسد .
- به به راځه راځه.
چې ورننوتم ، خاله په سرای کې لمر ته پښې غځولې وې ، زرلښت او نورزيه يې هم خواته ناستې وې چای يې څښلو ، چې ور ورسېدم کامران له کوټې وليدم رامنډه يې کړه.
- نامرده.
سخت وډار شولم ، له ځانه سره مې وويل چې لکه چې هغه ليک يې ليدلی دی که څه بلا خو بيا مې زړه ولګېده.
- هغه بله ورځ راغلی وې پټ تللی وې تا ويل چې خپل نوټونه به درکړم ، راوړي دې دي.
- نه قران له ياده مې ووتل.
- ځه ته هم که خير وو څوک ډاکټر کېږې ليونی به شې.
د خاله خواته کېناستم ، چای يې را ته واچاوه ، خو ما په آمنه پسې سترګې غړولې ، چې لږ وروسته له کوټې راووته په برنډه روانه وه

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

راته ویې کتل هیڅ غږ یې هم ونه کړ لکه خپه چې وي په بله کوټه ننوته ، ما له ځانه سره فکر وکړ چې لکه چې لاړم تباه برباد شوم ، خاله راته خبرې کولې خو په یوه خبره یې هم پوه نشوم.

- ښنګه زویه وایم درسونه دې ښه دي ؟

- هه ښه دي بد ندي.

- ښنګه داسې سره اوتر یې لکه چې درسونه درباندې ډیر دي ؟

- هو ولا له پلاره هم نه یم خبر تاسې ته یې څه حال ندی را استولی ؟

- نه جوړ او روغ دی.

- رخصتۍ مو کله دي ؟

- نور نو نږدې دي.

- ښه له خیره بیا نو زه هم درسره ځم یو چکر ځم د غزني زیارتونو ته ډیره موده نه یم تللې.

ډیره شیبه یې خبرې وکړې ، زه حیران وم اوس څه وکړم ، نور مې نو تصمیم ونیو چې پورته شم ، کتاب یې هسې هم رانه کړ ، له ځانه سره خجالت هم وم او له ځانه مې نور بد هم راتلل آمنې ته مې هم غوسه راتلله.

راپورته شوم خاله ډیره ټینګه شوه ، خو زه راپورته شوم خدای پاماني مې ترې راواخیسته او مخ په بهر راووتلم ، په فکر کې وم چې ولې یې لیک رانه کړ ؟ ولې یې روغبړ و نه کړ ؟ ولې مروره وه ولې ؟ بس په همدې فکرونو کې روان وم چې له شا چا غږ راپسې وکړ.

- صبر دا کتاب دې له یاده وتی.

ور ومې کتل ، آمنه وه پخپله ، له خوښۍ الوتلم په منډه ور وګرځېدم له لیرې مې سترګې پکې خښې کړې ، خو هغې تندی ګونځې نیولی وو او په غوسه کې یې کتاب راته ونیوه.

- واخله دا کتاب دې او بله ورځ دې که کتاب درسره راووړ خبر دې وې ؟

- ولې ؟

- همداسې ، چې ومې ویل.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه يې روغبړ وکړ او نه يې هم خدای پاماني بدبدې راته وکتل او دروازه يې ورونيوه.
- نور نو مخې ته ښه.
نه يې هغه د مينې ډک سلام وو ، نه يې هم هغه خوږه او په يا پاتېدونې خدای پاماني ، زه وچ حيران شوم له ځانه سره مې وويل چې نو په ليک کې مې څه ليکلي وو چې دومره غوسه ده ؟ډير مې زړه غوښتل چې ليک همدلته ولولم خو په ډيرو تکليفو نو مې ځان ورسره تر پوهنتو نه را ورساوه ، د پوهنتون دروازې ته چې رسېدلم پام مې شو که يې ليک نه وي ايښی. زړه مې ودړبېده او ژر ژر مې کتاب واړاوه چې ومې ليدل ليک په کې وو. نور مې زړه ښه شو له ځانه سره مې وويل چې بس هغه يې حتماً راسره شوخي کوله چې ځان يې غوسه نيولی وو. هان په وړوکتوب کې دهغې عادت وو ډيره شوخه وه ، داسې شوخي به يې وکړه چې درې ورځې وروسته به پوه شوې چې هه دا يې شوخي کوله.
لاړم د اوبو يو ګيلاس مې راډک کړ او د تخت په سر ور ته کينا ستم ، نور ملګري څوک ويده وو او څوک بهر وتلي وو ، ځان مې ښه ورته سم کړ او کاغذ مې را وايست ، د هماغه ليک په څټ يې ټول څه ليکلي وو او د واړو پاڼو څټونه يې ډک کړي وو ، له ليرې مې يې چې په ليک سترګې ولګېدې نو په زړه کې مې وغوړ بده ، څو مره ښکلی ليک يې دی.
د ليک په تندي يې ليکلي وو :
کرکه او نه هيلي مې ومنه.
ماهيڅ فکر نه کاوه چې ته به دومره سپين سترګی وې ، د لو مړي ځل لپاره څوک راته دمينې ليک ليکي خو سخت تير وتلی دی ، خدای دې وکړي چې دا ليک د زړه مات نه کړي مګر مجبوره يم چې داسې ځيزونه درته وليکم ، زړه مې غواړي چې نور مې له ياده وباسې خپل درسونه دې ولولې او دا نصيحت مې په غوږ کې وساتې چې هيڅکله هم په دغه لاره پل کېښږدې. ما دومره فکر نه کاوه چې دومره له لارې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وتلی وې ، ښه فکر وکړه ، له دې ځیزونو لاس واخله ، یو اځې پلار دې کولی شي د ابراهیم ادهم کیسې درته ولولي او زه هم یو اځې دهغه په سترګو درته احترام کوم ، نور هیڅکله هم ماته لیک ونه لیکې هیڅکله هم زما په اړه قلم په کاغذ کېنږدې او که دې بیا لیک راغی نو خپل پلار ته به یې په لاس ورکړم چې هغه درته ځواب ولیکي او په خپله یې پوهنتون ته دروړي.

ما پخواهم په دې اړه فکر نه وو کړی او اوس هم پدې اړه فکر نه کوم ، تا زما په اړه بل فکر کړی دی نو لطفاً بیا راته لیک مه لیکه او نوره مې له یاده وباسه خپل درس ووایه او خپل کار پر مخ بوځه.

خدای دلره.

آمنه رحیمي.

له ډیرې غوسې ځای رابانډې تنګ شو لیک مې ځیرې کړ او د کثافاتو سطل ته مې غوځار کړ چې څه ښیرواې او ښکنځلې په خوله راغلې ورته ومې کړې ، له ځانه سره مې وو یل چې څومره هیلې مې درته درلودې او څرنګه مې دې زړه مات کړ خدای د زړه مات کړه . بیا په فکر کې شوم چې دا ښکلي ټول داسې بد زړي او سخت زړي دي ، فکر کوي چې د نړۍ ټولې ښګینې په هغوی کې نغښتې دي او د ټولې دنیا نیکمرغۍ دهغوی انتظار کوي مګر سختې تیروتلې دي یوه یوه متوجه کیږي ، یاره په نړۍ کې به هیڅ ښکلی هم نه وي چې ښه ، آبرومندانه اوهوسا ژوند ولري دا ددې له کبله چې ژر تیر وځي ژر ځان ته غره شي او ژر ځان ترې ورک شي ، بس ژر بې لارې هم شي... بس په همدې فکرونو کې وم ، که به بهر ووتلم او که به کوټې ته راغلم هیڅ ځای مې هم طاقت نه کېده ، کله به مې ځان په کتاب بوخت کړ هم نه کېده ، آخر نه کیږي څرنګه به یې له یاده وباسم.

شپې ورځې تیرېدې ، د آمنې د مینې په ځای مې په زړه کې کرکه راټوکېده ، چې څومره به وخت تیریده نو کرکه مې یې په زړه کې غوړېده ، بس په دې مې فکر کاوه چې په چا به مینه وي او له چا سره به مینه کوي ؟دا فکر به مې چې سر ته راغی نور به نو له غوسې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاودېدلم.
د اسمستر هم خلاص شو کورته لاړم ، رخصتي مې تيره کړه خو په هيڅ پوه نه شوم ، نور مې يې له کوره هم بد راتلل ، او زړه مې بل قسم ډک وو ، پلار هم ډېره تسلي راکړه هغه ويل چې دا جينۍ زه پيژنم هغه ستا خوشبختي غواړي زه پوهيږم چې هغې په کومه موخه دا کار کړی خو زه پوهيدم چې هغې په ليک کې ما ته څه ليکلي وو پلار خو هغه ليک نه وو لوستلی.
بل سمستر هم دا سې تيرېده ، ډاکټر څوځله پوهنتون ته راغی ، پوښتنه مې يې وکړه سخت به راته ټينګ شو چې ورسره لاړ شم خو ورسره لاړم نه ، زړه مې بل رقم ډک وو ، نور مې له ډاکټر ، خاله او له ټوله کوره مې يې بد راتلل.
خو هيڅ قسم مې له زړه نه وتله او زړه ته به مې هره ورځ تسکين ورکاوه ، په درسونو به مې ځان بوختاوه او د ډاکټر زړګي ټوقو ته مې ډير غور نيولو ، د دغه سمستر نيمايي وو چې د ازموينو په پيلېدو سره مې نور د هغې له يادونو سره مخه ښه وکړه نور مې غوښتل چې د هغې مينې ته د پای ټکی کيږدم.

څوارلسم څپرکی

د پلار مرګ

څو مره چې درسونه سختېدل هومره مې زړه ماتېده ، ورځ په ورځ مې له دنيا بد راتلل ، د پوهنتون حا او هوا مې په زړه مې منګولې خښولې او عادت کولم يې ، وخت سخت تېرېده نه مې په درس بساينه کېده او نه مې هم پوچو او خوشو خيالونو تنده ماتولی شوه ، سهار به تر بېګا ناست وم کتاب ته مې هسې سترګې نيولې خو فکر

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

به مې بل خوا وو ، بل بل رقم فکرونه مې کول.
یوه شپه مې کتاب په سینه ایښی وو ، پلار مې نیغ سترګو ته ودرېده ، یوه یوه کیسه مې یې سترګو ته ودرېده ، داخل چې په رخصتۍ تللی وم یوه کیسه یې راته وکړه ډېره خوږه وه.
- زوی‌ه کله چې ابراهیم ادهم تخت پرېښود او له ښاره لاړ نو ټول ملت یې پسې سرګردانه شو یوه ورځ یو کس ښار ته راغی زیری یې وکړ چې ابراهیم ادهم یې په خپلو سترګو لیدلی دی چې د یوه سیند په غاړه په یوه ګټه ناست وو ، ټول رعیت یې ، ښځه یې او زوی یې پسې ووتل ، کله چې ورغلل نو ابراهیم ادهم یې ولید چې د سیند په غاړه په یوه ګټه ناست دی او خپل پوستین ګنډي ، رعیت او ښځې یې ټولو په یو غږ ترې پوښتنه وکړه.
- اې عادله پاچا !ولې دې تخت پرېښود او داسې ژوند دې غوره کړ ، راځه بېرته راسره لاړ شه ټول خلک درته انتظار کوي.
وایي چې ابراهیم ادهم ورته د نه تللو ځواب ورکړ ، ټول ورته سخت ټینګ شول ، ډېرې زارۍ یې ورته وکړې ، وایي چې ابراهیم ادهم پداسې حال کې چې خپل په خپل پوستین بوخت وو وویل.
- درسره ځم خو په یو شرط.
وایي چې ټولو په یوه خوله وویل.
- په دواړو سترګو شرط وایه.
وایي ابراهیم ادهم له خپلې ستنې تار وویسته او اوبو ته یې غوځاره کړه او بیا یې خلکو ته مخ ور وګرځاوه.
- که مو له سینده زما ستنه راوکښله.
وایي چې خلکو ورته وویل چې یا عادل پاچا دا به ډېره سخته خبره وي موږ به کله وکولای شو دا دومره ستر سیند او تاسې یې دا سې منځ ته ورغوځار کړه وبه یې نه موندلای شو. وایي چې ا براهیم ادهم موسک شو او سیند ته یې مخ ور وګرځاوه.
- ماهیه ! زما ستن راپیدا کړه.
وایي خلکو یو بل ته وکتل چې څرنګه شونې ده چې ماهي ستنه

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

راپیدا کړي. وایي یو ماهي له اوبو سر راپورته کړ او په خوله کې یې ستنه وه ، ابراهیم ادهم وویل چې دا زما ستنه نده ، ډیره شېبه بیا ماهی په اوبو کې ورک وو وروسته یې سر رابنکاره کړ او په خوله کې یې ستنه وه ابراهیم ورپورته شو او ستنه یې ترې راواخیسته ، ماهي ته یې شاباسی ووېل او خلکو ته یې مخ راوګرځاوه.

- دا پاچاهي مې ښه ده او که هغه ؟

وایي چې ټولو خلکو په یوه خوله ځواب ورکړ.

- نه دا پاچایي مو څوځله ښه ده.

وایي چې ابراهیم ادهم وویل چې پس دا سې ده نو ما پخپل حال پرېږدئ او تاسې لاړشئ ځانته بل عادل پاچا غوره کړئ ، په ما کار مه لرئ.

پلار به سره وخوځېده راته موسک به شو.

- نو دا سې غورې دي ،زویه له معنویت سره چې ژوند کوې په ډیرو رازونو به پوه شې او ډیرې غوټې به در ته خلاصې شي ، دا زړګو نه کیسې او حکایات ټول هم دروغ ندي.

ټوله شپه مې پلار عجیب عجیب په خوب لیده ، تر سهاره ویده نه شوم ، کله به بهر ووتم او کله به هم راغلم په تخت کې به ویښ ناست وم ، هیڅ آرام نه راتللو ، فکر مې بل ډول ګډوډ وو سر مې درد کاوه او یو قسم خولې شوی وم. سهار مې زړه نه کېده چې درس ته لاړ شم ، په انګړ کې ګرځېدم یو چا غږ راباندې وکړ.

- ډاکټر اسد بهر غواړي.

زه حیران شوم ، څوک به وي ؟ چې ما غواړي ؟ ور ووتلم ، ډا کټر بهر ولاړ وو ، کورنۍ جامې یې په تن وې او یو ډول وارخطا ښکارېده ، زما زړه ودېېده له ځانه سره مې وویل چې خدای د خیر کړي. په موټر کې ورسره سپور شوم خاله او آمنه هم ناستې وې ډاکټر هیڅ نه ویل خاله ته مې وکتل.

- چېرته ځو ؟

- ځو غزني ته پلار د حال راا ستولی دی چې لږ څه ناروغ دی ماویل

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنې ته به يې ورشو دا موښه وبلله چې ته هم راسره ولاړ شې.
دا خبره يې بل ډول راته ښکاره شوه ، زړه مې په زوره زوره وډبېدلو ، د آمنې سترګو ته مې وکتل هغې د ښيښې لور ته وکتل او لکه چې په سترګو کې يې اوښکې وې ځان يې سره هغې او دې خواته کړ ما له ځانه سره وويل چې ولا کومه خبره شته.
- ژر کړئ وواېئ په پلار څه شوي دي ؟
- هيڅ ندي شوي کراره کراري ده ليونی مه کيږه.
خو زړه مې نه کرارېدلو ، ستونی مې وچ سېده له ځانه سره مې وويل.
- زه په دنيا کې همدا يو پلار لرم ، هغه هم دا سې پلار ، د ځمکې په سر د خدای بېلګه د مينې ، وفا ، عزت او وقار ځلی ، خدای خو يې دې راته سل کاله نور هم ژوندی لري ، ياخدايه ! مخکې له مايې روح مه اخله ، مايې له غيږې ژر مه بې برخې کوه ، هغه ما ته لا ډيرې نورې کيسې هم لري ، دهغه کيسې لاندي ختمې شوې ، د هغه مينه تراو سه په شور کې ده او زړه يې لا ډير څه لري.
بس همدا سې له ځانه سره غږېدم چې خاله مې په سر لاس کېښود .
- زويه ليونی ليونی مه کيږه ، جوړ او روغ دی ته خو زموږ زړونه غورځوې ، شکر ځوان يې دا خبرې څه شی دي چې کوې يې.
په لارې هرڅه راته عجيب برېښېدل ، زړه مې ډک کېده ، زړه مې غوښتل چې ښه وژاړم دومره وژاړم چې ځومې پلار ندی ليدلی ، بس نور نو نه شوه ژړا مې نه شوای تم کولای په سترګو کې مې اوښکې وګرځېدې.
- هغه زما يوائينی تکيه ګاه ده بې له هغه ما ته ژوند معنی نه لري همدا سې چې بې له ماهغه ته ژوند معنی نه لري.
آمنې سلګی وکړه ، ورته ومې کتل سترګې يې له ژړا سرې او ښتې وې ماته يې وکتل او نور يې نو په خاله سر کېښود ، ډاکټر هم سترګې وموښلې او خاله هم مخ ته ټيکر ونيو . نور نو پوه شوم چې په پلار څه شوي دي ، تر غزنې پورې مې نور په ژړا سر وخوړاوه ، هيڅ ډول لاره نه لنډېده له لارې له کورونو له موټرونو له هرڅه مې بد راتلل

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

، زړه مې لکه تېره هسې کلک شوی وو ، زړه مې غوښتل چې په چيغو چيغو وژاړم ، خاله او آمنې ته مې وکتل.
- هغه ويل چې زموږ ژوند لکه د شمې هسې مثال لري ، يوه ورځ مو شمه بله شوې ده يو ورځ به ختمېږي او مرو به ، څه موده وروسته به له ذهنونو پاکيږو لکه د شمې چې غوړ پاتې شي خو څه موده وروسته هغه هم پاک شي ، هغه ويل چې دا شمه يوه نده ډېرې شمې زموږ په شاوخوا کې بلې دي له موږه وړاندې او خدای خبر له موږه وروسته ، خو خدايه زما شمه هم له هغه سره يوځايي مړه کړې زه به د هغه دوري هيڅکله هم ونه زغملای شم.
بس په همدې چيغو او ژړا کې مې تر کوره ځان راورساوه ، له موټره چې ښکته شولو ، مامخ په کور ورمنډه کړې ، د کور په انګړ کې ډېر خلک ولاړ وو ډېر بيرو بار وو ، نور مې نو له اډو د مه وتښتېده سر راباندې ګرځېده د اسلان پلار ته مې وکتل.
- پلار مې چېرې ؟
هغه شاوخوا وکتل ، بيا رانږدې شو خو ما پورې واهه.
- پلار مې چيرې ؟
صبر وکړه ولې وارخطا يې راځه ، پسې روان شوم ، په کوټه يې ور ننه ايستلم په هغه کوټه چې تل به يې راته پکې کيسې لوستې تل به يې راته خندل او خواته به يې ويده کيدم ، په کوټه کې چپرکټ ايښی وو ، دومره چېغه مې له خولې ووته چې څو مې په کومې کې ځايېده ، نور مې نو يقين راغی چې پلار نورې سترګې پټې کړې دي نور يې نو شمه مړه شوې ده او نور يې نو يواځې پرې ايښی يم خو په ليوالتيا سره ورغلم او له مخه مې يې پرده پورته کړه ، پلار خندانه څيره لکه چې د تل په څير به موسک وو ، سترګې يې پټې کړې وې ، خوله يې پټه نيولې وه ، د نکل په وخت به يې چې له خولې تاوده تاوده اسويلي راوتل هغه را په ياد شول ور ټيټ شوم او غوږ مې پرې ور ونيوه ، خو هيڅ هم نه وو يواځې يو ډول پروت وو نور مې نو طاقت نه کېده پرې ور وغورځېدم لاس مې ترې چاپير کړل او په زوره زوره مې ور ته په

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوکو پیل وکړ.
- پلار پورته ، پورته ، ولې دې یو اځې پرېښودم ، پورته شه لا د ښېلېدو نه یم پورته شه ، تر او سه مې دې تاوده تاوده اسویلي خوړه موسکا او خبرې په زړه کې ژبغړاندې دي پورته شه ته او خدای پور ته شه. های.
زړه مې له غمه چاودېده په مخ یې وپر ېوتم دهغه مچې رایادې شوې چې ښه خبره به مې وکړه نرم به یې ځان ته ورنږدې کړم او په په تندي به یې ښکل کړم د مچې ځای به مې یې تر ډېره په تندي کې پاتې وو بیا به مې یې مخ ته وکتل او موسک به شو ، اوس یې په تندي ور پریوتم ښکل مې کړ.
- ته او خدای پورته شه ، یو ځل مې بیا په تندي ښکل کړه ، یو بل نصیحت راته کړه او یوه کیسه راته ولوله ، پورته شه. مه ځه.
چا شاته کش کړم سوک مې ور خلاص کړ او له ځانه مې پورې واهه.
- لیرې شه ، ستا یې څه ، دا زما پلار وو ، ما یې مینه کتلې وه ، په ژوند یې چېرته وې ، چې دهغه مات زړګی به قلم قلم وو ، چې له خپګانه به یې ستونی پړسېدلی وو چې له زاریو به یې خوله وچه شوې وه ، چې له ستړیا به یې حلق وچ وو ، چې له ظلمه به یې زړه زره زره وو اوس درته په یاد شو ، هغه وخت چېرته وئ چې د زړه وینې یې خوراک وې ، له یوه زوی سره یې هم چا مینې ته نه پرېښود ، په دنیا یې ځای ورک وو ، له هره دره به ورټل شو په هره دروازه کې به سپک شو.
بیا مې ترې غېږه چاپیره کړه او په تندي مې ښکل کړ.
- پورته باباجانه ! ته وخدای پورته شه ، زه دې زړه وینم چې څو ځایه سوری سوری دی ، پورته شه اوس دنیا بدله شوې ده ، ټول خلک زما او ستا کور ته راغلي دي ، پورته شه نن یې یاد شوي یو ، پور ته شه وګوره ، نن یې راباندې زړه سوځېدلی دی ، نن ورپه یاد شوي یو ، پورته شه باباجانه لږ څه ورته ووایه ، دوه کلمې ځواب ورکړه ، هغه ځواب ورکړه چې هره ورځ به دې یاداوه ، موږ هیچا ته اړ نه یو له

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدايه پرته له هيڅ مرسته نه غواړو ، پورته باباجانه دا خبره څه نده اوريدلې نن يې ورته واوروه نن ورته ووايه چې تل موږ په دغه کوټه کې يوا ځې وو نن موهم يوا ځې پر يږدئ ، باباجا نه پور ته ، پورته بيا راسره دکان ته لاړ شه قلم په غوږ کې کيږده او ترښځ او مشترنګ راواخله ، پورته باباجانه باباجانه...

بيا څه له لاس ور ونيولم او له پلاره يې پورته کړم ، خلکو په غيږه کې ونيولم او له چپرکټه يې را ډېخوا کړم ما بيا چيغه کړه.

- باباجانه وګوره ورته ، اوس مې در نه ښېلوي ، باباجانه وګوره ، په ټول ژوند کې څه درنه نه وم ښېل کړی نن مې ښېلوي ، باباجانه پور ته شه په خوا مې شه زور يې راباندې تير دی پورته باباجا نه ، يوا ځې يم ، يوا ځې مې مه پريږده ، پورته باباجانه زړه مې چوي اوښکې مې له سترګو راروانې دي هيڅوک نشته چې پاکې يې کړي. پورته باباجانه سترګې مې سرې شوې باباجانه ته وخدای پور ته شه نور مې څوک نشته چې تسلي راکړي پورته شه زړه مې مات مات دی دا خلک يې نور هم ماتوي ، په زړه کې مې اور بل دی ، يوا ځې تادرک کولای شو پورته شه. پورته شه باباجانه زړه مې چوي ، داظالمان مو د کلو کلو مينه ماتوي ته ورته پروت يې يو ځل لاس پرانيزه او سينې ته مې درنږدې کړه ، پورته باباجانه باباجانه.

نور نو په ځان نه وم خبر چې سترګې مې پورته کړې آمنې مې سر په غيږ کې نيولی وو ، سترګو ته مې يې وکتل اوښکو يې ګريوان لومد کړی وو او ښکته په ما راتويېدلې.

- پلار څه شو ؟

آمنه ژړا واخيسته او سرېې راباندې راکيښود په ژړا کې يې وويل.

- نور نو آرام شه ، ته او خدای نور آرام شه.

خو زه راپورته شوم ، په کوټه کې مې وکتل هيڅوک نه وو ، بهر مې وکتل په سرای کې خلک ښکاريدل رامنډه مې کړه.

- صبر صبر ، څه مو کړ ؟

له برنډې ښکته لويدلی وم نور نو په ځان نه وم خبر چې بيا مې سترګې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرانستلې ، په روغتون کې پروت وم ، آمنه مې سرته ولاړه وه او له ژړا یې سترګې سرې سرې کړې وې ، چې ما سترګې وغړولې له خوښۍ پورته شوه ، شاوخوا یې وکتل او راتېته شوه په تندي یې ښکل کړم.

پنځلسم څپرکی

غم او هیله ، وروستۍ برخه:

د پلار غم مې زړه قلم قلم کړی وو ، په ناسته پاسته ، خوب او خوراک کې مې هغه سترګو ته نیغ ولاړ وو ، څو ورځې خو دکان ته پرله پسې ورتللم او سهار به مې په ژړا پیل وکړ تر ماښامه ، په کومو ځایونو چې هغه ګرځېدلی وو ، چېرته چې هغه کار کړی وو ، چېرته چې ویده شوی وو ، ټول ځایونه به مې هره ورځ له نظره تېرول ، د هغه جامې ، اسباب د نسوارو قوطی هر څه به مې چې کتل له ژړا به مې ورته کوکه وکړه سر به راباندې وڅرخېده او بې هوښه به شوم.
پوهنتون ته راغلم او د زړه په وینو مې درس ته دوام ورکړ ، خو پلار مې داسې د ژوند په اړ اړ کې غځونې کړې وې چې هیڅ مې ترې ځان نه شو خلاصولای. کله به یې موسکنده قواره راته یاد شوه او کله به یې له نسوارو ډکه خوله ، خندا یې خوب یې ، هغه وختونه به مې یو یو له نظره تیر شو چې هر بېګا به خوا په خوا پراته وو او هغه به راډیو لګولې وه او چې خبرونه به ختم شول ما ته به موسک شو.
درسونه هم سختېدل ، ډاکټر او خاله به هم په څو ورځې کې یو ځل حتماً راباندې ګرځېدل ، آمنه مې هم را په یادېده چې د پلار د مرګ په ورځ یې راسره ژړلي وو ، سر مې یې په غېږ کې ایښی وو او اوښکې یې راسره تویولې ، په روغتون کې یې په داسې حال کې په تندي

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکل کړم چې د پلار ښکولولو ته تږی وو ، نوره مې آرام آرام په زړه را ننوته او زړه ته مې یې لاره میندله.

یوه ورځ ورغلم کورته یې ، ماخوستن تول سره ناست وو خو هغه نه وه ، ماته نه ډوډۍ خوند راکاوه او نه هم ناستي سبا ته یې پلار ، کامران او زرلښت ووتل یواځې زه ، خاله او هغه پاتې شو زه له خاله سره په کوټه کې ناست وم چې راننوته ، خاله یوځل ماته وکتل بیا یې هغې ته وکتل هغې چای کیښود ماته یې وکتل او نور نو په پیالو اخته شوه ، ماترنن ورځې پورې نه وو موسلي نه مې موسکا خولې ته راتله خو چې هغې ته مې وکتل په شونډو مې موسکا خپره شوه ،بیا مې پلار یاد شو او له ځانه مې بد راغلل.

آمنې خاله ته چای کیښود بیا یې ماته وکتل ، ډیره ښبه چوپ وه ، ما خاله ته وکتل ، پلار مې بیا سترګو ته نیغ درېدلی وو.

- خاله د پلار غم مې ژوند داسې نیم نیمګړی کړ.

خاله څه ونه ویل ، ډیره ښبه چوپ وه بیا د سترګو له کنجونو آمنې ته وکتل دهغې په سترګو کې اوښکې ښکارېدې ، زه حیران شوم داولې ؟څه مې ونه ویل آمنې ته مې وویل.

- ولا مننه هغه ورځ مې دې ډیره مرسته وکړه.

آمنې سر پورته کړ ، سترګې یې له اوښکو ډکې وې ، خاله ته یې وکتل بیا یې ماته وکتل او په ژړغونې لهجه یې وویل.

- ستا له لاسه یې زما هم ملا ماته کړه.

زما وینښتان ځیږه شول ، زړه مې وډېده ، خاله ته مې وکتل ، دهغې هم په سترګو کې اوښکې ګرځېدې بیا موسکه شوه ماته یې وکتل.

- چای وڅښه ، داز موږ آمنه هم ډیره د نرې زړه خاونده ده ، له غزنې چې راغلو دوه میاشتې خو پرله پسې د شپې تولړ شپه زه ورته ویښه وم بس ژړل به یې.

- ولې ؟

امنې ته مې سترګې ونیوې ، ګوندې هغه ځواب راکړي. خو مور یې اسویلی وکړ او ویې ویل.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه پوهيږم ، بس د شپې به په خوب کې راپورته شوه اپلتې به يې ويلې کله به يې ويل مايې زړه مات کړ خدای دې زما زړه مات کړي او کله به يې څه ويل کله څه ؟

زما زړه ودربږده ، ژړا راغله ، آمنې ته مې وکتل د هغې له سترګو نورې اوښکې راتويې شوې خاله ته يې وکتل بيا يې ماته وکتل.

- ته وخدای ما معاف کړه ، ما ستا په ګټه ليکلي وو ، ډيره پيښمانه يم ، ډيره.

ماته هم ژړا راغله ، خاله ماته وکتل. بيا آمنې ته ځير شوه.

- څه اپلتې وايې لورکې ! د څه شي ليکلي ؟

ما خاله ته وکتل ، ډيره شېبه مې چرت ونيو بيا مې ورته ټوله کيسه وکړه ، آمنې هم خاله ته کتل او اوښکې يې تويولې ، ماهم خپله ژړا نشوه قابو کولای ، خاله هم راسره وژړل.

عجيبه ژوند دی ؟ پلار به هم ماغوندې ماشوم وو ، ماغوندې به لوی شوی وي ، ماغوندې به يې ژوند کاوه ، هيلې به يې درلودې او ماغوندې به پرې سختۍ ، غمونه او خوښۍ ورغلي وي خو يوه ورځ يې سترګې پټې کړې ، نه يې اوس کومه نښانه شته او نه يې هم د ژوند تاوده او خواږه اسويلي بس په همدې فکرونو کې وم چې خاله وويل.

- خدای د خير کړي ، اسد جانه خپلو درسونو ته دې پام کوه ، آمنه هم لا وړه ده خدای مهربانه دی چې يوه ورځ به راشي چې تاسې دواړه د خوښۍ په جامو کې ووينم.

دخاله دا خبره عجيبه راته وبريښېده ، آمنې ته مې وکتل هغه موسکه شوه او د تل په څير يې سترګې تتې کړې ، پزه يې منجه کړه او خوله يې راته کږه کړه نوره نو پورته شوه او له کوټې ووته.

زما هم نور په زړه غنې ګډې شوې ، په اونۍ کې يوځل حتماً د آمنې ليدلو ته ورتلم ، ترڅو چې يوه ورځ و ټاکل شوه چې د ډاکټر په خپلو پيسو ماته د کوژدنې مراسم ونيسي ، دامې د ژوند يوه تر ټولو خوښوونکې ورځ وه ، په جامو کې نه ځايېدم ، خود پلار ځای خالي

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو ، نه په دسترخوان کې راسره وو نه هم په نورو خنداګانو او خوښيو کې.
هغه وخت هم تير شو ، پوهنتون لا ډير پاتې وو ، يوه ورځ ډاکټر راته وويل چې د غزني کور خرڅ کړم د پلار دکان هم خرڅ کړم په کابل کې کور واخلم ما هم داسې وکړل ، خو له زړه مې يو خداى خبر وو چې په زړه کې مې څه تيرېدل ؟
وختونه تيرېدل تردې چې د پنځم سمستر په رخصتيو کې خاله او ډاکټر راته وويل چې بايد ستا سو واده وکړو ، زه وچ حيران شوم ، کور هم راته ډاکټر واخيست ، خو پيسې يې راباندې شوې هغه د غزني د ستر کور پيسې ددغه کور د نيمايي قيمت هم نه شو ، څه سامانونه هم راته هغه واخيستل بله ورځ مو د واده تياری ونيو ، ما درې مياشتې کېدې چې آمنه نه وه لېدلې ، ليدلو ته يې سخت تږی وم ، له ځانه سره مې ويل چې څومره فرق به يې کړی وي ؟
بله ورځ مو واده وکړ او بس نوی ژوند مو شروع کړ ، له هغې وروسته راته هره شپه آمنه يوه يوه کيسه لولي ، زما هم پوهنتون ختم شو ، او لوی بدلون خو بل دا وو چې سارا نرۍ ته ستر ګې رڼې کړې دي هغه زما او آمنې يوآځينۍ اولاد دی په ما هم ډيره ګرانه ده خو په هغې له مازياته منلې ده اوس اوس پوهيږم چې زه چې په پلار دومره ګران وم چې مور به راسره څه کول ؟
بس نور نو خپل داستان همدلته ختموم ناوخته دی ، دخوب وخت دی آمنې نن راسره شخړه کړې وه څوشيبې وړاندې په خلا شوي يو او پرته له ما خوب هم نه ورځي.

ښاد او آباد اوسئ زړونه مو دخدای په مينه لبريز اوسه د مور او پلار له دعا او دهغوی له سپيځلي خدمته مو خدای مه بې برخې کوه
پای
شهيد مفتح ، هفت تير د صدا او سيما ميلمستون د شپږمې روژې د شپې يوه بجه او پنځه څلويښت دقيقې.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دژباړن لنډه پيژندنه

نوم: عبدالله (الهام) جمالزی

دپلار نوم: الحاج مولوي عبدالسليم جمالزی

دزیږیدونیټه: ۱۳۶۶/۵/۲۵ یاد ۱۹۸۷ داګست ۱۷

دنده: ژورنالیستي او ویاند

آثار:

1. هندي خالونه (لنډي کیسې)
2. انځورونه (لنډي کیسې)
3. ګناه کبیره (پولیسي کیسې)
4. دویندویې فن (څیړنه)
5. د ابراهیم ادهم په پلونو (همدا اثر)
6. رینښتیاهم خلک خدمت ته اړتیا لري (یونلیک)
7. ناچاپ: دوه ناولونه ، دوه د لنډو کیسې ټولګې
8. بیلابیلي ژباړې.

ویب پاڼه:

www.taand.com

د اړیکو پتې:

aalhamj@gmail.com
a.alhamj@yahoo.com
elham.jamalzai@hotmail.com

Downloaded from: www.ketabton.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library